

Hương vị tình yêu

Mơ hạ
88

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thành phố G trong kí ức của tôi là nơi những dòng sông đan xen vào nhau, không khí ẩm ướt mà tươi mát, mang theo chút cảm giác ly biệt nhạt nhào.

Tôi bước đi trên đường, hai bên đường dành cho người đi bộ là hàng cây ngô đồng Pháp um tùm tươi tốt, ánh sáng chiếu xuyên qua những kẽ lá, len lỏi trải xuống cả mặt đường.

“Lý Vi, cậu đang nhìn gì đấy?” – Liễu Đình đứng trước một căn biệt thự hai tầng màu trắng vẫy tay gọi tôi – “Nóng như thế này, cậu ngẩn ra đấy làm gì, nhanh vào đây hưởng chút gió điều hòa đi.”

Tôi lấy tay che lên mắt, ngẩng đầu nhìn căn biệt thự màu trắng trang nhã, mang phong cách châu Âu lãng mạn, gật đầu trả lời: “Ừ, tớ vào ngay đây.”

Liễu Đình và tôi đều là những sinh viên ở tỉnh khác tới thành phố G học. Vì đều sống trong kí túc xá, lại ở cùng một phòng nên bắt đầu năm học mới không bao lâu sau, tôi và Liễu Đình đã trở thành bạn thân của nhau. Liễu Đình khác với tôi là còn có một người cô sống tại thành phố G, nên cứ cuối tuần là Liễu Đình lại tới ở nhà cô và đây là lần đầu tiên tôi tới nhà cô của cậu ấy chơi.

Trong căn biệt thự chẳng có ai, người lớn trong nhà đều đi vắng hết. Liễu Đình bật điều hòa, bật tivi, sau đó đi vào bếp lấy đồ uống trong tủ lạnh và cuối cùng ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa màu hạt dẻ, ném một lon nước cho tôi.

Tôi bật nắp lon nước rồi nói: “Không ngờ cậu cũng là con nhà giàu có đấy.”

Liểu Đình bị tôi làm cho sặc nước, vừa ho vừa nói: “Cho mình xin, đây là nhà của cô mình, mình cũng chỉ được ở nhờ thôi.”

Tôi cười gật đầu: “Biết rồi, đại tiểu thư.”

Hai mắt Liễu Đình nhìn chăm chăm vào tivi, nói không chớp mắt: “Chẳng phải cậu muốn mượn bộ phim “Rất muốn nói với anh” để xem sao? Phòng của mình ở trên tầng, đĩa để trên bàn ý, cậu tự đi lấy đi.”

Cũng chẳng biết cô ấy đang xem chương trình giải trí gì mà cười nghiêng cười ngả, chẳng thèm để ý tới tôi.

Khi tôi lên tầng trên, di động của Liễu Đình vang lên, loáng thoáng nghe thấy cô ấy đang nói chuyện với cô mình, nhưng tâm trí của tôi lúc này đã bay theo tình tiết của bộ phim kia mất rồi, chạy một mạch lên trên tầng hai.

Phòng đầu tiên sau lối rẽ ở cầu thang, cánh cửa màu trắng khép hờ không khóa. Tôi chẳng nghĩ gì mà đẩy cửa đi vào. Cửa sổ đang mở nên một luồng gió nóng phả vào mặt tôi, rèm cửa màu trắng lay động theo cơn gió, tiếng chim đang hót đầu đó trên cành ngô đồng cao lớn.

Tôi nghiêng đầu nhìn ánh nắng chói mắt bên ngoài cửa sổ, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy một người con trai ở trong phòng. Tay cậu ta đang tì lên bậc cửa sổ, cậu ta có một đôi mắt rất đẹp, con người đen láy, sâu thẳm và thần bí, mang theo sự thông minh sắc bén. Chiếc mũi của cậu ấy cao thẳng, đường nét khuôn mặt khi nhìn nghiêng thật vô cùng hoàn mỹ và sắc nét.

Khi tôi đang bị vẻ ngoài tuấn tú của cậu ấy thu hút thì cậu ấy liền xoay người cho một chân ra ngoài cửa sổ, hình bóng cậu ta hiện lên trong nắng, cao và rắn rỏi.

Phía trên cửa sổ treo cái chuông gió bằng gỗ tròn xoe, ở dưới có những sợi dây mảnh dài, phía trên mỗi sợi dây còn thắt một mảnh giấy màu đỏ.

Những sợi dây của chuông gió chạm vào mép áo của người con trai kia, nhẹ nhàng rung lên, phát ra những âm thanh leng keng nho nhỏ. Hương thơm của cỏ xanh dần dần tỏa ra trong buổi trưa mùa hạ.

Cũng vào lúc này, cậu con trai buông nốt chân kia ra bên ngoài cửa sổ. Tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy ánh sáng bên ngoài cửa sổ chực rọi vào mắt. Cậu ấy dựa vào lan can, nửa cơ thể nghiêng ra ngoài không trung, nhìn xuống phía dưới lâu. Dường như chỉ cần một chút không cẩn thận là cậu ấy sẽ bị rơi xuống.

Cậu ấy định làm gì thế nhỉ? Một chàng trai đẹp như vậy mà lại có những suy nghĩ bốc đồng như thế sao?

“Đừng nhảy xuống!” – Tôi buột miệng.

Người con trai giật mình bởi giọng nói của tôi, quay ngoắt đầu lại. Hai ánh mắt của chúng tôi chạm nhau, nhìn nhau không chút phòng bị. Hai mắt cậu ấy hơi nheo lại, đẹp tới mức khiến người ta bị phân tâm và mê hoặc.

Trong khoảnh khắc ấy, một viên đá ném thẳng vào mặt hồ nơi trái tim tôi tạo ra một đợt sóng mạnh mẽ.

Cậu ấy hơi nhíu mày, vẫn ngồi trên bậc cửa sổ, cánh tay phải đặt hờ hững trên cửa sổ, nửa cơ thể đã vươn hẳn ra bên ngoài, nhìn còn nguy hiểm hơn lúc trước. Tôi sợ hãi quá liền vội vàng chạy lại.

“Này! Rất nguy hiểm đấy!” – Tôi vừa hét vừa nắm chặt lấy áo của cậu ấy, dùng sức kéo về phía sau. Cậu ấy không kịp phản ứng lại, nửa cơ thể đang đu bên ngoài cửa sổ đã bị tôi kéo giật trở lại vào trong. Cả hai chúng tôi đều bị ngã lăn xuống sàn nhà.

Cậu ấy có hàng mi dài, cong và dày. Nhìn cậu ấy ở khoảng cách gần như vậy nên khuôn mặt của tôi chột đỏ bừng lên.

“Đau quá đi mất!” Cũng tại hành động của tôi quá bất ngờ nên cậu ấy quả thật đã bị ngã không nhẹ.

“Tôi xin lỗi, cậu không sao chứ?” – Tôi vội vàng nói.

Cậu ấy nhú mày, hỏi lại tôi với vẻ không mấy thiện cảm: “Cô có thể ngồi dậy được chưa?”

Tôi cúi đầu, giấu đi khuôn mặt nóng bừng của mình, giơ tay lên xoa đầu và nói: “Có chuyện gì mà bế tắc tới mức phải nhảy lầu thế cơ chứ? Vừa rồi thực sự là rất nguy hiểm đấy, nếu không phải lúc này tôi kịp thời kéo cậu lại thì không chừng cậu đã mất mạng rồi ấy chứ.”

“Nhảy lầu? Đầu óc cô chắc là có vấn đề à, tự dưng không đâu lại kéo người ta ngã xuống đất.” Cậu ấy cũng lồm cồm bò dậy, khó chịu phủi quần áo.

“Tôi nhìn thấy cậu sắp ngã từ trên cửa sổ xuống nên mới vội vàng kéo cậu lại.” Nếu không phải là vì nể cái khuôn mặt đẹp trai kia thì tôi cũng chẳng thèm bận tâm làm gì. Tôi xoa xoa cái mông xuyết dập nát của mình, cũng may cơ thể tôi nhiều thịt mà ngã cũng không nhẹ.

“Thôi xin, cô động não một chút đi, đây là tầng hai. Có ai ngu ngốc tới mức tự sát từ tầng hai không hả?” Thấy bộ dạng tức giận của cậu ấy, tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Cũng phải, ngã gãy tay gãy chân thì còn đau khổ hơn.”

Người con trai tức quá ấn tay lên thái dương, nói: “Bây giờ tôi có thể chắc chắn rằng, không phải là đầu óc của cô có vấn đề mà chính là vì cô muốn sàm sỡ tôi.”

Lần này lại đến lượt tôi trợn mắt lên nhìn cậu ấy: “Cậu... cậu thật không phải muốn nhảy lầu à?”

“Hừ, bị thần kinh mới muốn nhảy lầu!”

Nhìn trán cậu ấy chột nổi đầy gân xanh, tôi ngượng ngùng cười nói: “Vây... ừ... chắc là do tôi nhầm rồi. Tôi cứ tưởng thực ra cậu muốn tự... tự sát...” Tôi càng nói thì giọng lại càng nhỏ, đầu cũng cúi xuống mức thấp nhất.

“Việc này cũng không thể trách tôi hoàn toàn,, ai bảo cậu để cả nửa người vắt vẻo bên ngoài cửa sổ cơ chứ, nhìn cứ như lúc nào cũng có thể... tôi cũng chỉ là nhất thời cuống quá..”

Một cơn gió nóng lại phả vào mặt, thổi bay tóc mái trên trán tôi. Bên ngoài cửa sổ là một cây ngô đồng cao vút, đang đung đưa xào xạc dưới ánh mặt trời giống như những đợt sóng lớn nhấp nhô.

Người con trai cũng bất ngờ ngược lên, quay người về phía tôi. Trước đó cậu ấy không hề nhìn tôi lấy một lần.

Hai cặp mắt nhìn nhau, người con trai đứng trước mặt tôi, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tôi, ánh mắt trực diện và như thêu đốt. Lặng lẽ nhìn một hồi lâu, đột nhiên, khuôn mặt cậu ấy như bưng bình, đôi mắt bình tĩnh không một gợn sóng phảng phất chút buồn mênh mang. Cậu ấy đang định mở miệng nói gì đó thì ở phía xa bỗng vang tới âm thanh chạy rất nhanh của xe ô tô.

“Chết tiệt, không kịp nữa rồi!” Người con trai hơi cau mày, cúi người rồi lại nhanh chóng nhảy lên bậc cửa sổ. Tôi ngăn người mất vài giây rồi gọi cậu ấy lại: “Này, cậu thực sự không sợ chết à?” Cậu ta bất ngờ quay đầu lại, ánh mắt lướt nhẹ qua tôi. Tôi vốn dĩ định kéo cậu ấy lại nhưng không ngờ chân bị vấp, người ngã nhào về phía trước, cậu con trai cũng bị tôi thuận đà đẩy ra ngoài cửa sổ.

Chỉ nghe thấy một tiếng “uỳnh”, tôi nhìn xuống dưới, một tay cậu ta đang nắm lấy thanh chắn tầng một, ngược mắt nhìn tôi chăm chăm, bộ dạng tức tối. Cậu ta nhíu chặt mày, hai con ngươi sâu thẳm như hồ nước, một tay vọt lên trên lan can, tay còn lại chỉ vào tôi, tức giận nói: “Lần này tôi đang vội, coi như cô tốt số, lần sau tôi sẽ tính sổ với cô!”

“Cái gì?” Còn chưa kịp đợi tôi hỏi rõ xem cậu ta rốt cuộc là có ý gì thì cậu ta đã nhẹ nhàng nhảy từ phía trên thanh chắn tầng một xuống đất.

Hóa ra ở tầng dưới có làm một lan can chống trộm, nếu nhảy xuống cũng sẽ không bị thương, tôi vừa thở phào nhẹ nhõm vừa không ngừng thấy hối hận vì hành động hồ đồ của mình lúc này.

“Lý Vi, sao cậu lại ở trong phòng em họ mình?” Không biết từ lúc nào Liễu Đình đã đi tới phía sau tôi, vỗ vỗ vào vai tôi. Cô ấy nhìn theo ánh mắt của tôi ra phía ngoài cửa sổ, sắc mặt sầm lại, quát lên: “Cái tên tiểu tử đáng chết này làm cái trò gì vậy, dám trèo cửa sổ chạy ra ngoài?”

“Cậu ấy là ai thế?” – Tôi hỏi.

“Đó là con trai của cô mình, cũng chính là em họ mình đấy, tên là Trình Chân. Tên tiểu tử này dạo gần đây không hiểu là có chuyện gì, suốt ngày chạy ra ngoài, cô mình sợ nó hư nên bảo mình giúp cô trông chừng nó. Tính cách nó ngang bướng vậy thì làm sao mà mình quản nổi nó chứ.”

“Lý Vi, sao thế? Sắc mặt của cậu hình như không được tốt lắm.” Liễu Đình nhìn tôi hỏi.

Tôi chợt cảm thấy căng thẳng, cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện lúc này.

“Trình Chân” – Cái tên này nghe rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi, nhưng nhất thời tôi không thể nhớ ra đó là ai. Kí ức có phần hỗn loạn, tôi lắc đầu nghĩ, có lẽ là mình nghĩ nhiều quá rồi.

Tôi tìm bừa một lý do rồi đánh trống lảng sang chuyện khác: “Liều Đình, mình nhớ ra rồi, đồ bố mình gửi cho chắc cũng sắp đến nơi rồi, mình phải về trường để lấy đây.”

Liều Đình nói: “Cô mình một lúc nữa là về rồi, hay đợi chút nữa ăn tối xong mình cùng về với cậu?”

“Không cần đâu, chẳng phải cậu vẫn hay nói, phòng kí túc xá như cái lò hấp khiến người nóng phát điên còn gì, cậu cứ ở lại đây hưởng thụ ngày cuối tuần đi.”

Tôi xuống lầu lấy túi xách rồi quay người chuẩn bị đi, Liều Đình gọi tôi lại: “Hay là để mình đưa cậu về đi nếu không cả phòng kí túc xá chỉ có mỗi mình cậu.”

Tôi cảm kích nhìn cậu ấy, cười nói: “Thôi, buổi tối tiếng cậu ăn bìm bìm giống như chuột vậy. Mình xin cậu, để mình được yên tĩnh hai hôm đi.” Cúi đầu xuống, tôi lại nghe thấy âm thanh nhỏ bé trong lòng mình đang nói: “Hơn nữa, mình đã quen một mình rồi.”

Liều Đình vẫn còn muốn nói gì đó nhưng tôi đã vòng tay qua vai cô ấy, ghé sát vào bên tai và nhắc nhở: “Ngày kia nhớ tới sân tập của trường lúc bảy rưỡi để tập quân sự nhé. Đừng tới muộn đấy, bye bye.”

Đi qua một dãy nhà biệt thự, tôi hít một hơi sâu, nheo mắt nhìn lên bầu trời.

Tôi chợt vô thức giơ tay lên, nhìn thấy trên cánh tay có một vết đỏ, đó là dấu tích bị móng tay của người con trai kia sượt qua khi cậu ta bị ngã xuống đất.

Một cơn gió thổi bay mái tóc trước trán tôi. Nghĩ lại khoảnh khắc lúc đó, chắc tôi đã bị bỏ bùa mê thuốc lú gì nên mới thất thần tới như vậy.

Tôi chỉnh lại tóc mái, không hiểu điều gì đã làm trái tim mình trở nên loạn nhịp. Cảm giác này chưa kịp đợi tôi từ từ nếm trải đã bị bỏ qua rất nhanh, bởi lần tập quân sự sắp tới sẽ khiến tôi vô cùng đau đầu.

Khi huấn luyện, các thầy giáo hình như đang cố ý “chỉnh” bọn tôi, tất cả đều bị phơi nắng gay gắt, giống như bị hấp sauna vậy. Lúc nghỉ giữa giờ, mấy đứa con gái tụ tập lại với nhau cùng bàn tán về anh chàng đẹp trai hướng dẫn lớp, nhưng chưa đầy mười phút sau, thầy giáo đã huýt sáo, hét lên thúc giục: “Tập hợp!”

Những nữ sinh vừa mới tùm lại nói chuyện khi này lại lần lượt trở về vị trí trong đội hình của mình, không biết có ai đó chột hét lên một tiếng: “Á, đó không phải là Lâm Nguyệt Nhất của lớp hai sao, đẹp trai quá đi mất!”

Nghe thấy tiếng hét, tôi cũng dừng bước, ngoảnh đầu nhìn về phía cậu bạn đẹp trai mặc quần áo bộ đội nhưng vẫn có thể mê hoặc được cả đám nữ sinh kia.

Đứng ở đằng xa là một cậu con trai cao gầy, tóc ngắn, những sợi tóc ánh lên màu nâu đậm dưới ánh mặt trời. Tay áo cậu ấy được xắn lên, trên tay cầm một chai nước.

Giống như bị cảnh tượng này mê hoặc, tôi bỗng cảm thấy nhịp tim của mình bắt đầu tăng lên, rất muốn lại gần hơn một chút để nhìn rõ hình dáng của người con trai kia.

Đúng lúc tôi đang muốn đi tới thì chột nghe thấy tiếng hét của thầy giáo: “Lý Vi của lớp 1, Lý Vi của lớp 1, có mặt không?”

Tôi nhất thời bị dọa chết khiếp, hoang mang trả lời: “Dạ... có!”

“Không nghe thấy hiệu lệnh tập trung à?” – Thầy giáo đánh mặt lại nói.

“Thưa thầy, em nghe thấy rồi ạ!”

“Nghe thấy mà còn phản ứng chậm như vậy, chạy ba vòng cho tỉnh ngủ đi.”

Vừa nghe thấy phải chạy, tôi lại muốn phát điên lên. Sân tập ở khu quân đội không thể so sánh được với sân tập ở trường, chạy một vòng đã chết rồi lại còn những ba vòng ư? Chẳng phải là muốn giết người hay sao?

Lại nhìn về hướng người con trai kia, cậu ấy đã biến mất từ lúc nào rồi. Thật quá oan uổng cho tôi, đến bộ mặt của kẻ gây họa kia tôi còn chưa kịp nhìn rõ đã bị hại đến mức này rồi.

Đợt tập quân sự kéo dài mười ngày liên tiếp đã chinh đốn tất cả học sinh một cách thâm trầm. Ngày nào cũng giống như đi đánh trận, cơm chưa kịp ăn no đã phải đi giữ chỗ để tắm, lại thêm thời tiết nóng nực như thế này, rất nhiều người đã gầy đi trông thấy.

Ngày nghỉ cuối cùng trong đợt tập quân sự, một vài lớp đã tới quán karaoke Party World đặt phòng, mọi người đều gặp nhau ở đó. Những nữ sinh không màng tới việc thể hiện hình ảnh trong đợt tập quân sự đến lúc này lại trưng ra bộ dạng thực nữ.

Tôi bị thanh âm đình tai nhức óc trong KTV làm cho nhức đầu, không biết ai đã đưa ra ý kiến mà mọi người lại bắt đầu chơi trò nối tiếp thành ngữ, người nào không nói được sẽ phải chịu phạt.

Liễu Đình lén nói với tôi: “Chơi trò chơi chỉ là cái cơ thôi, mấy cô bạn kia thật ra chỉ muốn được làm quen với mấy anh chàng đẹp trai. Cậu xem, bên kia có mấy anh chàng rất đẹp trai đấy.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Liễu Đình, có vài bạn nam đang ngồi trong góc, rất đẹp trai, hơn nữa nụ cười còn rạng rỡ như ánh mặt trời, chẳng trách có

mấy cô gái rụt rè, nhút nhát lại lần lượt tham gia vào cái trò chơi nối tiếp vô vị này.

“Chơi trò chơi thì làm sao có thể tiếp cận được với mấy bạn trai kia cơ chứ?” – Tôi hỏi có chút nghi hoặc.

Liễu Đình cười nói: “Cậu ngốc thế, nếu thua thì hình phạt sẽ là qua bên đó bắt chuyện với mấy người con trai không quen biết kia.”

Tôi chợt hiểu ra: “Hóa ra là thế, bọn họ muốn làm quen với người ta nhưng lại giả vờ rụt rè, nhút nhát.”

Liễu Đình cướp lấy lon nước ngọt trên tay tôi, kéo tôi lại và nói: “Nước ngọt có gì ngon đâu. Đi, bọn mình đi chơi cùng thôi.”

Tôi ngần người hỏi: “Bọn mình cũng tới chơi á?”

Liễu Đình nháy mắt với tôi, nói một cách mờ ám: “Đi săn mỹ nam, không muốn chơi à?”

Tôi bất cần nói: “Dù sao ngồi không cũng buồn, đi xem xem thế nào vậy.”

Vậy là tôi bị Liễu Đình kéo vào cuộc chơi, vòng đầu tiên của trò chơi nối đuôi, người có phản ứng chậm nhất lại là tôi. Lúc này mọi người đều chơi rất hào hứng, hình phạt vừa tổn hại vừa công khai.

“Tìm một bạn trai, khi cậu ấy chú ý tới cậu thì hãy làm một việc có thể chấn động tất cả mọi người.” Khi bốc trúng phải hình phạt này, tôi chợt cảm thấy không biết nên làm thế nào. Tôi vội vàng hỏi: “Có thể đổi sang hình phạt khác được không?”

Liễu Đình cũng tới gần xem và thay tôi tỏ ra bất bình: “Hình phạt các cậu đưa ra khó quá đấy, hay là thay cái khác đi.”

Xung quanh lập tức có người phản đối: “Không được đổi! Nếu cậu thấy không chấp nhận được thì làm thay cậu ấy đi.”

Liều Đình nhìn tôi với ánh mắt như muốn nói “Tự mà giải quyết đi”, rồi lại nhanh chóng trở lại đám đông. Đây chẳng phải là quá rõ ràng rồi sao, để tôi căng hết da đầu ra rồi tiến tới sao?

Còn có người “nhiệt tình” chỉ hẫn cho tôi một ứng cử viên: “Mình vừa mới nhìn quanh một vòng, thấy bạn nam mặc áo sơ mi kẻ caro màu đen ở đằng kia là đẹp trai nhất. Cậu ấy ở lớp bên, trông có vẻ là người ôn hòa. Cậu qua đó làm quen chắc sẽ không bị lừa đi đâu.”

Ánh đèn trong KTV không sáng lắm, tôi lơ mơ nhìn thấy dáng người hơi gầy của người con trai đó, cái mũi thẳng, đường nét trên khuôn mặt giống như được vẽ ra từ bút lông vậy. Cậu ấy đang dựa vào cửa, hình như đang chờ ai đó, nhưng dáng vẻ lại không gấp gáp lắm.

Người nam sinh ấy tạo cho ta một cảm giác rất vững vàng. Tôi nghĩ, nếu tôi làm vài chuyện thất lễ với cậu ấy, chắc cậu ấy cũng không đến nỗi đánh tôi một trận tơi bời đâu.

Tôi đang do dự không biết nên tiến đến mở lời như thế nào thì người con trai đó đã kéo cửa đi ra ngoài. Ở đằng sau lại có người đang thúc giục tôi: “Đuổi theo đi, đuổi theo đi, đừng để cậu ấy chạy mất!”

Tôi dứt khoát đuổi theo sau, chạy thật nhanh theo người con trai ấy, kéo vạt áo của cậu ấy lại. Cậu ấy dừng lại, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt ấy sâu thẳm như không có đáy. Cậu ấy mím môi, tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, sau đó lại cười rất dịu dàng, hỏi nhẹ: “Có chuyện gì thế?” Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi vừa dịu dàng vừa như dò hỏi, khiến tôi lại càng cảm thấy có chút đường đột.

Ngay vào lúc đó, tôi bỗng cảm thấy chột dạ. Tôi cúi đầu, cẩn thận hỏi: “Bạn ơi, bạn có thể giúp mình một việc được không?” Nhịp đập của trái

tim tôi sớm đã trở nên hỗn loạn sau khi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy.

Đối với người bất thành linh xuất hiện như tôi, cậu ấy chỉ biết cười đáp lại và lịch sự hỏi: “Giúp gì vậy?”

Tôi nghiêng rằng, ngẩng đầu nói với cậu ấy ba từ: “Xin lỗi cậu!” Cậu ấy đơ ra một lúc. Không đợi cậu ấy kịp phản ứng lại, tôi bất ngờ cao giọng hét lên: “Cậu rốt cuộc muốn bắt cá hai tay đến bao giờ nữa đây? Mình muốn chia tay với cậu!”

Ngay lập tức, cả căn phòng bỗng trở nên yên lặng. Vậy là tôi đã thành công trong việc làm chấn động cả nơi này.

Sau một hồi yên lặng, trong phòng bắt đầu có tiếng thở dài, vỗ tay, rồi cả huyết sáo nữa. Tôi đỏ mặt ngẩng đầu nhìn gương mặt diêm dăm của người con trai đang đứng trước mặt chuyển từ cứng đờ đến giật giật, không khí xung quanh trở nên lạnh như băng.

Đúng lúc này, một người, có vẻ quen với người con trai ấy đi qua nói chen vào: “Lâm Nguyên Nhất, cậu lại đi lừa con gái nhà người ta đấy à?”

Tôi vốn định chuẩn khỏi đấy luôn, nhưng sau khi nghe người ta nói tôi mới nhìn kỹ gương mặt của người con trai đang đứng trước mặt, nhưng tôi sớm đã nhận ra được những đường nét tuấn tú ấy. Người ấy quả nhiên là Lâm Nguyên Nhất.

Tôi nhìn người con trai trước mặt, những lời giải thích như bị tắc nghẹn nơi cổ họng, không thể nói thành lời. Tôi chỉ cảm thấy trong lòng vừa khó chịu vừa rối bời, chỉ muốn quay người bỏ chạy ngay lúc ấy, nhưng không ngờ bị giữ lại bởi giọng nói của một người con gái:

“Đứng lại! Cô nói lại câu vừa rồi một lần nữa xem nào!”

Tôi bị chặn lại bởi người con gái đột nhiên xuất hiện. Cô ta nhìn tôi với vẻ mặt đầy tức giận, chầm chậm tiến lại gần tôi. Theo phản xạ tôi lùi lại sau hai bước, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô ta lớn tiếng nói: “Vừa rồi cô nói chuyện anh ấy bắt cá hai tay là thế nào?”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô gái ấy, rồi lại nhìn về lưng túng của Lâm Nguyên Nhất, người đang đứng sau mình, liền hiểu ngay ra sự tình lúc này. Tôi chỉ nghĩ rằng tính tình cậu ấy điềm đạm, nhưng lại quên mất một điều rằng cậu ấy đã có bạn gái. Chuyện này chỉ có thể trách bản thân tôi mà thôi, đã không suy xét cẩn thận.

Tôi cắn môi nói: “Đây chỉ là hiểu nhầm thôi.”

“Hiểu nhầm?”, cô ta nhìn Lâm Nguyên Nhất, rồi chỉ vào tôi hỏi lại cậu ấy, “Lâm Nguyên Nhất, anh nói cho em biết rốt cuộc cô ta là ai?”

“Anh không quen.”

Người con gái kia rõ ràng không tin những gì Lâm Nguyên Nhất nói. Gặp phải tình thế éo le như thế này, tôi chỉ muốn nhanh chóng lên đi, nhưng lại có người không để yên cho tôi. Tay tôi bị giữ lấy, quay đầu nhìn lại, là Lâm Nguyên Nhất.

Cậu ấy hơi cau mày, hai mắt nhìn tôi với vẻ nài ép. Lúc đối mặt thế này tôi mới nhìn rõ khuôn mặt của Lâm Nguyên Nhất: Đường nét rõ ràng, long mày mảnh, môi mỏng. Nhưng tôi nghĩ là bọn Liễu Đình đã nghĩ sai mất rồi, tính tình cậu ấy không hề dịu dàng chút nào, cậu ấy còn dám giữ tay con gái.

Đột nhiên cậu ấy cúi đầu xuống, nói nhanh, hơi thở đặc trưng của nam giới phả vào người tôi: “Cậu đừng hòng trốn được.”

Người con gái kia thấy vậy lại càng tức giận hơn. Tôi cũng không biết sức lực lúc đó lấy ở đâu ra nữa, dùng sức gạt mạnh tay Lâm Nguyên Nhất và đẩy cậu ấy ra xa khỏi mình.

Người con gái kia đi đến trước mặt tôi, cười lạnh lùng nói: “Cậu mà cũng đòi cướp bạn trai của tôi sao?”

Mọi chuyện đã trở nên khó kiểm soát hơn, tôi trợn mắt, nắm chặt tay, vừa xấu hổ vừa tức giận, gây ra chuyện hiểu nhầm thế này, lại còn ở ngay giữa phòng, trước mặt bao nhiêu người nữa chứ, tôi chỉ hận là không thể kiểm ra được lỗ đất nê nào để chui xuống.

Không khí trở nên căng thẳng, ai đó trong đám người đang ngồi xem xung quanh nói to: “Trình Chân, sao bây giờ mới tới vậy!”

Một nhóm người từ ngoài đi vào, họ vừa vào đã chú ý ngay tới chúng tôi. Tôi hơi nghiêng đầu nhìn đám người vừa bước vào.

Một người trong nhóm đẩy đẩy người con trai đang đứng lại ở phía trước, nói: “Trình Chân, đi đi chứ, mọi người đều đang đợi cậu đấy.”

Ánh đèn màu cam trong căn phòng phản chiếu lên một dáng hình rất đỗi quen thuộc. Người con trai đi vào, cậu ấy nhìn tôi, con người đen láy, đôi mắt sáng lấp lánh.

Đôi mắt đẹp ấy khiến tôi có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó vậy. Tôi nhớ ra rồi, cậu ta chính là em họ của Liễu Đình. Cậu ta mặc một chiếc áo đồng phục màu xanh trắng, hai tay đút túi quần, cứ đứng thẳng như vậy, nhìn tôi lạnh lùng, ánh mắt như phát ra những tia sáng như ánh kim loại.

“Ê, tôi nói cậu có nghe không vậy?” Cô ta thấy tôi không nói gì liền hung hăng đẩy tôi một cái.

Trong lúc không hiểu chuyện gì, theo phản xạ tôi lùi về sau và đụng phải Trình Chân, người đứng cách tôi không xa. Cậu ấy giơ tay ra đỡ tôi, tôi quay lại nhìn. Trong tình huống ngược ngùng như vậy, tôi đành nghiêng răng bám vào cánh tay cậu ấy, cứ như vớ được chiếc phao cứu sinh cuối cùng vậy. Tôi dùng ánh mắt mong chờ sự trợ giúp nhìn cậu ấy. Dù sao cũng coi như tôi đã từng cứu cậu ta một mạng, tuy ở biệt thự lần trước do hiểu nhầm nên mới đẩy cậu ấy ra ngoài cửa sổ, nhưng lần ấy cũng không thể chỉ trách một mình tôi được.

Trình Chân phớt lờ ánh mắt đang nóng hầm hập như mặt trời nhỏ của tôi. Cậu ấy nhìn tôi rồi buông tay ra, giả bộ như không hề quen biết, quay đầu cười nói với người bên cạnh: “Đi thôi.”

Tiêu rồi, cậu ấy quả nhiên là người thù dai mà, chỉ là không cần thận đây cậu ta rơi xuống dưới thôi mà, đúng là thối tha, làm gì mà kém độ lượng vậy chứ!

Cô gái rắc rối kia nhìn tôi bị Trình Chân lờ đi, liền cười khẩy: “Tôi còn tưởng sẽ có người giúp cậu chứ. Cậu có sở trường tìm những cậu con trai không quen biết làm quen sao? Thật là xấu hổ!”

Trong căn phòng rộng lớn như thế này, lại bị một người lạ chỉ thẳng mặt mắng như vậy, tôi thấy vừa ngược vừa tức. Thở sâu một hơi, kiềm chế cơn tức giận của mình, tôi nói: “Cậu thật sự đã hiểu nhầm rồi. Tôi vốn không hề quen biết gì bạn trai của cậu. Là do bất đắc dĩ tôi mới phải nói ra những câu ấy, đây chỉ là một trò đùa mà thôi. Hơn nữa, cậu có thể coi cậu ấy như báu vật, nhưng với tôi cậu ấy cũng chỉ là một cọng cỏ mà thôi.”

Người con gái sau khi nghe tôi nói như vậy, cảm thấy bị sỉ nhục, môi cô ta mím chặt, ánh mắt như phát hỏa, mắng tôi: “Cậu là cái thá gì chứ! Là cỏ hay báu vật không đến lượt người thứ ba như cậu được quyền nói!”

Cô ta vừa nói xong thì tôi cũng giận điên người: “Ở đâu ra loại người không hiểu đạo lý như cậu chứ, tôi đã nói đó chỉ là trò đùa thôi, việc gì cậu phải làm âm lên như vậy? Cậu như vậy còn giống người thứ ba hơn cả tôi đấy!”

Sắc mặt cô ta trở nên vô cùng khó coi, định giơ tay tát tôi, Lâm Nguyên Nhất đứng bên cạnh định ngăn lại, nhưng đã có người nhanh hơn cậu ấy một bước.

Người ấy từ đằng sau nghiêng người tiến lại, giơ tay đỡ cánh tay người con gái kia lại, và còn nhanh chóng đẩy tôi ra phía sau cậu ấy.

Tôi bị đẩy về phía sau một bước, đến lúc kịp nhận ra người đang đứng trước mặt mình là ai thì miệng tôi đã há hốc ra vì kinh ngạc. Người ấy chính là Trình Chân.

Hành động của Trình Chân khiến cô gái vừa định ra tay với tôi tròn mắt lên.

Trình Chân cười khẩy một cái rồi nói với cô gái kia: “Giữa nơi đông đúc này mà đi đánh ghen sao, lại còn định đánh người nữa chứ, cô không cảm thấy mất mặt à?”

“Cậu... cậu là ai? Ai cần cậu xen vào làm gì!” Người con gái kia ngượng ngùng đáp lại.

Lông mày Trình Chân khẽ nhíu lại, nói: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cái vẻ chua ngoa, đánh đá của cô đã bị bạn trai nhìn thấy mất rồi, như vậy không sao chứ?” Trình Chân nói xong, quay ra nhìn Lâm Nguyên Nhất.

“Làm loạn thế đủ rồi đấy, Tương Phương Phương, cậu không phải có chuyện muốn nói với mình sao, còn không đi à?” – Giọng điệu lạnh lùng

bất ngờ phát ra từ con người đầy vẻ điềm tĩnh, dịu dàng là Lâm Nguyên Nhất.

Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi rồi quay người đi về phía cửa ra.

Nhìn theo bóng Lâm Nguyên Nhất đi xa dần, người tên Tương Phương kia tỏ vẻ không bằng lòng nhìn tôi nói: “Cậu cứ đợi đấy!”

Nói rồi, cậu ấy quay người đi theo Lâm Nguyên Nhất.

Mùi thuốc súng đã tan dần, mọi chuyện gần như đã bình lặng trở lại như lúc trước, người qua lại chỉ coi như vừa được xem một màn kịch hay.

Không biết mất bao lâu sau tôi mới mở được miệng nói câu cảm ơn với Trình Chân: “Cảm ơn.”

“Không phải em muốn giúp chị.” Trình Chân nói: “Em thật chưa gặp ai ngốc như chị, sắp bị đánh đến nơi rồi mà còn không biết đường mà tránh đi.”

Ánh sáng đèn màu cam chiếu lên người cậu ấy ánh lên như một lớp mạ vàng, khiến cả người cậu ấy trở nên rực rỡ. Tôi ngẩn người nhìn cậu ấy, có chút ngỡ ngàng, sau đó nghe thấy cậu ấy nói tiếp: “Ngựa tốt cho người cười, kẻ ngốc cho người cười.”

Trình Chân cười thản nhiên, nói một cách đầy châm chọc nhưng ánh mắt thì sáng đến kinh người, chăm chú nhìn tôi.

Một dàng hình quen thuộc, một cảm giác xa lạ, không khí phảng phất hơi thở lạnh lùng. Tôi bỗng cảm thấy đôi mắt của Trình Chân, hình như tôi đã gặp ở đâu đó.

“Bao nhiêu năm rồi mà chị vẫn chẳng tiến bộ gì cả?” Trình Chân tiến gần hơn về phía tôi, ánh đèn thạch anh chiếu lên người cậu ấy.

Trong cái căn phòng ồn ào này, mọi âm thanh đều trở nên vô cùng mơ hồ.

Tôi ngẩn người một lúc, nghiêng người, mượn ánh đèn để nhìn rõ hơn khuôn mặt Trình Chân. Khuôn mặt cậu ấy lúc mỉm cười như đang dần hiện ra, giống với một người nào đó trong kí ức của tôi.

Một lúc lâu sau, tôi bất giác hỏi: “Cậu tên là Trình Chân đúng không? Là chữ Trình nào?”

Trình Chân cười trả lời tôi: “Chị quên rồi sao? Hồi nhỏ chị từng ở nhà em đấy.”

Cổ họng tôi tê cứng, những kí ức hồi nhỏ trong chốc lát bỗng nhiên ùa về. Tôi chỉ tay vào cậu ấy, ngạc nhiên hỏi: “Cậu chính là con trai của chú Trình – Trình Chân?”

Trình Chân bỗng nhìn lên, đôi mắt cậu ấy sáng rực, đầy hấp dẫn, hỏi: “Sao? Chị quên em rồi à, chị Tiểu Vi?”

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nếu nói lần đầu gặp Trình Chân, tôi đã bị hấp dẫn bởi đôi mắt sáng rực của cậu ấy. Thì lần này, khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ tấm lưng Trình Chân đã khiến tôi rung động.

Khi cậu ấy gọi tôi là “chị Tiểu Vi”, sự mơ hồ như đã tan biến, kí ức ngày xưa trong phút chốc hiện lên một cách rõ rệt.

Có một số người, bạn càng muốn tránh thì lại không thể tránh được. Tính ra tôi cũng đã rời khỏi nhà họ Trình được gần bảy năm rồi, lúc đó tôi rời đi một cách nhẹ nhàng, đến nay cũng đã bảy năm rồi, đúng là thời gian trôi qua như con thoi. Tại sao lại vẫn gặp lại nhau?

Trong trí nhớ của tôi, gia đình Trình Chân không sống ở biệt thự.

Trình Chân như nhìn ra điều tôi đang nghi hoặc, giải thích: “Sau khi chị đi được hai năm thì nhà em cũng chuyển đi.”

Năm ấy tôi tám tuổi, mẹ tôi qua đời do tai nạn. Chú Trình là bạn cũ của mẹ tôi đã đón tôi đến nhà chú ấy sống. Lúc đầu, tôi chỉ nghĩ sẽ ở tạm nhà họ một thời gian, nhưng không ngờ, do bố tôi phải chuyển sang chi nhánh công ty tại nước ngoài nên tôi đã ở lại nhà họ Trình hai năm liền.

Qua ánh sáng mờ ảo của đèn màu, tôi thấy Trình Chân đã cao lên rất nhiều, chỉ có làn da vẫn trắng như khi còn bé, và dáng người toát lên vẻ điềm đạm của một trí thức.

Mái tóc đen che lấp đường viền tai càng làm tăng thêm vẻ đẹp trai. Khi cười, đôi mắt cậu ấy hơi híp lại, sống mũi cao thẳng, khóe miệng hơi nhếch lên. Nụ cười của cậu ấy rạng rỡ đến chói mắt.

Tôi nắm chặt tay, lập tức nhớ lại lần gặp cậu ấy ở biệt thự hôm trước, trong lòng bỗng cảm thấy bất an, hóa ra có những cuộc gặp mặt đã ngầm được sắp đặt trước.

“Không phải chị đã sớm quen em rồi đấy chứ?”, ánh mắt Trình Chân nhìn tôi, tôi lập tức cúi đầu, cậu ấy điềm tĩnh nói tiếp, “Những chuyện hồi nhỏ em vẫn nhớ rất rõ, chỉ là không ngờ mới gặp lại nhau được mấy ngày mà chị đã cho em xem màn kịch hay như vậy rồi.”

Nghe nói thế, tôi như thấy tiếng sấm vang lên đầu đó. Trình Chân thu lại nụ cười, nháy mắt nhìn tôi.

Tôi vẫn còn đang lúng túng thì có người đi đến vỗ vào vai Trình Chân nói: “Trình Chân, hóa ra là cậu đến rồi à, sao không vào trong? À, gặp người quen à?”

Trình Chân lại quay ra nhìn tôi, nghiêng người cười với người bên cạnh, nói: “Mình định vào rồi, mình gọi điện tìm cậu còn gì, đúng lúc đấy thì xem được trò hay.”

Người kia ngay lập tức hỏi lại: “Mình bỏ lỡ mất vụ gì hay ho rồi à?”

Khóe miệng Trình Chân hơi cong lên, nói với người kia: “Không có gì, lại chuyện tình tay ba đau khổ.”

Người kia vừa nghe thấy thế lập tức tỏ ra vô cùng hứng thú, hỏi: “Chả trách vừa nãy nghe mấy người bên kia bàn tán có người bị ăn bạt tai, ai mà đen vậy chứ?”

Trình Chân đá vào chân người kia một cái, mắt nheo lại nói: “Còn không mau vào trong đi à, cậu đến muộn nhất, hôm nay phạt cậu trả tiền.”

Người kia kêu than một hồi rồi bị Trình Chân đẩy vào bên trong.

Khi bóng dáng Trình Chân biến mất khỏi tầm mắt của tôi, những kí ức ngày xưa vẫn chưa hề phai nhạt, đều dần dần hiện ra.

Năm ấy, chú Trình cười dịu dàng chỉ vào cậu bé thân hình bé nhỏ, dung mạo tuấn tú đứng bên cạnh: “Đây là con trai chú, Trình Chân.” Cậu bé ấy có làn da trắng bóc, lông mi cong dài, đôi mắt đen láy, vừa đẹp vừa rất đáng yêu.

Chú Trình xoa xoa đầu Trình Chân nói: “Con chào chị Tiểu Vi đi.”

“Chào chị Tiểu Vi.” Giọng nói cậu bé ấy ngọt mềm, đôi mắt ngây thơ, mơ mộng, ai nhìn cũng thấy thích.

Nhưng sau khi ở cùng một thời gian, tôi mới phát hiện ra, đằng sau vẻ ngoài đáng yêu, rạng rỡ của cậu ấy lại là một tính cách ngang ngược, cứng đầu.

Chú Trình làm thủ tục nhập học giúp tôi ở thành phố G, còn cho Trình Chân, mặc dù chưa đủ tuổi, vào học cùng một trường tiểu học ở gần nhà.

“Không được nói với ai em là em trai chị.” Ngày đầu tiên đi học, Trình Chân đã cảnh cáo tôi.

“Tại sao?” Tôi chớp chớp mắt, như không tin vào những gì vừa được nghe nói ra bởi một thằng bé miệng vẫn còn hơi sữa ấỵ.

“Có một người chị ngốc như chị, xấu hổ chết đi được.” Trình Chân mất bình tĩnh giờ giờ nắm tay.

Tôi như chết lặng, nhìn dáng người nhỏ bé của Trình Chân đang bỏ đi mà cứ như vừa mới gặp ảo giác.

Ngoài ra, Trình Chân còn có tính độc tài và chiếm hữu mạnh mẽ. Lúc ở nhà họ Trình, tôi cũng đã biết được chút ít cái tính cách ấy.

Sữa là của cậu ấy, bánh ngọt cũng của cậu ấy, cái tính chiếm hữu ấy là do cậu ta được lớn lên trong gia đình khá giả, sống trong nhung lụa và bản chất ngang ngược của cậu ấy.

Thực ra Trình Chân không hề thích uống sữa, cũng không thích ăn bánh ngọt, nhưng những thứ mà cậu ấy không thích không có nghĩa là có thể nhường cho người khác, đặc biệt là người ngoài như tôi. Đối với một người đột nhiên bước vào cuộc đời họ như tôi, Trình Chân nhanh chóng liệt tôi vào danh sách kẻ thù. Nói một cách đơn giản là Trình Chân không thích tôi.

Ở trường, tôi là học sinh mới chuyển vào nên không tránh khỏi chuyện bị bạn bè xa lánh, tôi lại càng trở nên thiếu tự tin, lại càng dễ bị bạn bè bắt nạt, như bắt dọn vệ sinh phòng học thay hay bị sai đi mua đồ ăn vặt...

Trình Chân lúc nào cũng xem thường những việc làm ấy của tôi, nhưng tôi lại rất vui vẻ nói: “Quen được nhiều bạn như vậy, chạy đi chạy lại tí cũng có sao, hôm qua bọn họ còn rủ chị đi về cùng nữa đấy.”

“Hừ!” Trình Chân không thèm nhìn tôi, nói “Thôi đi, không phải vì chị đưa hộp sôcôla mà bố cho chị cho chúng nó à?”

Tôi bị dồn vào chân tường, nói nhỏ: “Các bạn ấy rất thích ăn sôcôla, mà chị ăn một mình thì ngại lắm.”

“Chị là đồ ngốc sao? Người khác muốn là chị phải đưa cho họ à? Sớm muộn gì chị cũng bị người ta bắt nạt thôi.”

Lúc ấy tôi vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui vì đã làm quen được với những người bạn ấy nên không hề để ý đến lời nói của Trình Chân. Một tuần sau đó, tôi và mấy người bạn vừa quen được cùng đi về nhà, bất ngờ, một người nói với tôi: “Lý Vi, cho mình mượn chút tiền được không?”

Tôi sửng người một lúc, tuy ngày nào chú Trình cũng cho tôi tiền tiêu vặt, nhưng dù sao chú ấy cũng không phải bố tôi, nên số tiền ấy tôi ít khi tiêu đến.

Nhìn ra được vẻ do dự của tôi, bạn nữ đứng bên cạnh tôi nói: “Cậu không đồng ý cho bọn mình mượn tiền sao? Thật là không ra dáng bạn bè gì cả!”

Tôi khó khăn nói: “Không phải mình không muốn cho các bạn mượn, mà là...”

Bất ngờ lúc ấy từ trong ngõ xuất hiện mấy người bạn học lớp trên, người bạn đứng cạnh tôi liền đứng dịch sang một bên, nói: “Chính là nó đấy, nhà nó có rất nhiều tiền, em mang nó đến rồi đấy.”

Đầu óc tôi quay cuồng, tôi lập tức nghĩ ngay đến cảnh bắt cóc trên tivi. Tôi hét lên: “Nhà em không có tiền, thật đấy, người nhà em đều không cần em nữa rồi, bắt em cũng không ít gì đâu!”

Người con trai cao lớn đang đứng trước mặt, trợn mắt nhìn tôi nói: “Em gái, anh đây chỉ muốn mượn của em chút tiền thôi mà, mau đưa ví ra đây.”

Trong lúc tôi im lặng cho tay vào sờ ví tiền thì người con trai kia bỗng kêu “á” một tiếng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, không biết từ đâu bay tới một hòn đá, trúng ngay đầu tên kia.

Trong ngõ có người hét lên: “Thầy ơi, bên này có người đánh nhau!”

Trong lúc tất cả mọi người đang hốt hoảng thì có người bất ngờ chạy vọt ra, kéo lấy tay tôi, chạy một mạch. Chạy một đoạn xa mới cắt đuôi được bọn người ấy. Tôi đứng dựa vào tường thở gấp, sau khi lấy lại được hơi sức tôi mới nhìn rõ người vừa kéo tôi đi là ai.

Tôi trở mắt nhìn, ngạc nhiên nói: “Trình Chân, sao lại là em!”

Trình Chân liếc mắt nhìn tôi: “Chị ngọc như vậy nên mới bị người ta bắt nạt đấy!” Một thằng nhóc bảy tuổi, đứng còn thấp hơn tôi một đoạn không ngờ lại cứu thoát được tôi. Tôi nói nhỏ: “Đừng nói cho chú Trình biết nhé.” Trình Chân khẽ gật đầu.

Nhìn Trình Chân người đầy mồ hôi, tôi bỗng thở dài, thật ra có một người em trai cũng tốt. Trong chốc lát, tâm trạng cũng đỡ hơn, tôi nói: “Cám ơn em hôm nay đã giúp chị.”

Trình Chân hừ một tiếng rồi nói: “Chị chỉ được phép cho một mình em bắt nạt thôi, ngoài em ra, không ai được quyền ức hiếp chị.”

Thế là thế nào! Tôi nắm chặt tay, nhìn Trình Chân đầy tức giận.

Trình Chân căn bản không hề để ý đến tôi, đột nhiên đưa tay phải ra nói: “Đưa ví của chị đây!”

Tôi nghi hoặc hỏi lại: “Làm gì?”

Tôi đưa ví ra, Trình Chân mở ví, lấy hết số tiền trong ví của tôi, cho vào trong túi quần, rồi trả lại ví cho tôi.

“Em...” Tôi không thể nào tin được, nhìn Trình Chân chăm chăm.

Trình Chân khẽ nhếch miệng, cười xảo quyệt: “Đây là cái em đáng được hưởng, nếu không phải em kịp thời đến cứu chị thì giờ số tiền này đã

bị đưa khác cướp đi rồi.”

“Nhưng...” Tôi muốn hỏi lại, em làm như vậy thì có khác gì những người vừa bắt nạt chị cơ chứ?

Trình Chân ngắt lời tôi nói: “Sau này, tiền tiêu vặt mỗi tuần của chị đều phải đưa cho em.” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, cậu ta nói tiếp: “Dù sao chị cũng rất ngốc, để người khác cướp mất thì chi bằng đưa em giữ hộ chị còn hơn.”

Tất cả những gì cậu ấy nói đều chỉ là lý do lý trấu. Bị một đứa kém mình hai tuổi bắt nạt, vốn đã không phải là chuyện về vang gì. May mà hơn một năm sau đó, bố đến đón tôi đi. Cuối cùng, tôi cũng có thể thoát khỏi những ngày chịu uất ức phải cống nạp cho tên tiểu tử ấy.

Bảy năm trôi qua, tôi cảm giác như tính tình ngang ngược của Trình Chân vẫn không có gì thay đổi mà còn nghiêm trọng hơn. Tôi bỗng cảm thấy, việc quay lại thành phố G lần này quả là một quyết định sai lầm.

Người luôn bắt nạt tôi, giờ lại vừa giúp tôi giải nguy, sau đó còn không quên châm chọc tôi. Thế là sao nhỉ? Chồn cáo đến chúc Tết gà sao?

Tôi hừ nhẹ một tiếng, ánh sáng đèn chiếu lên sàn nhà sáng bóng, dáng Trình Chân biến mất ngay chỗ góc rẽ.

Quay trở lại chỗ ngồi, tôi thở hắt ra một cái, đám con gái nhảy múa tươi cười một lúc giờ đã mệt phờ cả ra, có người đứng dậy chỉ vào tôi nói: “Ly Vi, cậu thật sự không định hát à, hát một bài đi chứ.”

Tôi lắc đầu không muốn nói nhiều. Liễu Đình đột nhiên sán lại gần nói: “Mình vừa mới đi vệ sinh, lỡ mất vụ hay, nghe nói, người cậu vừa làm quen là Lâm Nguyên Nhất của lớp bên cạnh à?”

Tôi gật đầu nói: “Hình như đúng là cậu ấy đấy.”

Liễu Đình ngạc nhiên hét lên: “Lý Vi, người vừa bị cậu trêu quá nhiên là Lâm Nguyên Nhất à!”

Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, tôi hỏi luôn một hơi: “Là cậu ấy thì sao chứ? Không lẽ cậu ấy sẽ đến tính sổ với mình sao?”

“Không đến mức ấy.”

“VẬY là được rồi.” Cậu ấy là ai, tôi vốn không hề có hứng thú quan tâm. Người con trai có lòng dạ hẹp hòi như vậy không dây vào thì tốt hơn, hơn nữa xung quanh cậu ấy còn có một người con gái ghê gớm, so đo từng tí một.

“Cậu ấy là hot boy được cả trường mình công nhận đấy, là thần tượng của tất cả bọn con gái trong trường, quan trọng nhất là cậu ấy chưa có bạn gái!”

Mấy bạn gái ngồi cạnh vừa nghe thấy tên Lâm Nguyên Nhất, liền chuyển ngay chủ đề sang cậu ấy: “Lý Vi, vừa nãy cậu chịu oan rồi, Tương Phương Phương đấy không phải là bạn gái của Lâm Nguyên Nhất đâu. Cô ta chỉ cậy nhà nhiều tiền, bản thân lại có chút nhan sắc nên cứ suốt ngày bám theo Lâm Nguyên Nhất thôi.”

Tôi thầm nghĩ, lần này thì thảm rồi. Hôm nay vì mấy trò thách đố mà đồng ý đi kết thù kết oán với người ta, lại còn cùng học một trường nữa chứ, sau này cứ tránh đi thì tốt hơn.

Trong phòng, tiếng nói chuyện ngày càng to, lúc này điện thoại của Liễu Đình đột nhiên đổ chuông. Cậu ấy nhìn màn hình điện thoại rồi bắt máy, cau mày hỏi: “Em ở đâu thế hả?” Đầu bên kia hình như nói tên địa điểm nào đấy, Liễu Đình ngạc nhiên nói: “Ồ, em cũng ở Tiền Nội à.”

Ngay sau đó, Liễu Đình quay sang hỏi tôi: ‘Lý Vi, gần đây mới mở một quán lẩu băng chuyền, em họ mình hỏi có muốn cùng đi ăn không?’

Tôi vừa uống được ngụm nước cam, lập tức phun ngay ra. Liễu Đình hét lên: “Cậu làm gì thế hả?”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Tôi nhăn nhó xin lỗi cậu ấy, từ đầu kia điện thoại của Liễu Đình truyền đến tiếng cười tỏ ý không tốt đẹp gì.

Hơi điều hòa trong phòng phả vào da làm tôi bỗng cảm thấy rùng mình. Tôi rút một tờ giấy ăn đưa cho Liễu Đình nói: “Hình như mình uống nhiều nước cam quá thì phải, đau bụng quá, hay thôi không đi nữa nhé.”

Liễu Đình xua xua tay nói: “Thật là, để lần sau vậy.” Rồi quay ra nói với đầu bên kia: “Trình Chân, em nhớ về sớm đấy, không cô lại bắt chị đi tìm em.”

Ngày hôm nay, mới có một lúc thôi mà xảy ra bao nhiêu chuyện, tôi tự thấy thần kinh của mình thật là tốt. Tôi sợ sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa, kéo kéo Liễu Đình, tiện thể tìm lý do rời khỏi quán karaoke thị phi này.

Cũng đã vào học được mấy ngày. Tôi vốn vẫn lo sẽ có người đến tìm tôi tính sổ, nhưng thực tế thì rõ ràng là tôi đã lo thừa rồi vì lớp Lâm Nguyên Nhất ở tầng ba, còn lớp tôi lại ở tầng hai. Còn điều phiền phức khác – Trình Chân, thì từ hôm đấy cũng không thấy xuất hiện.

Những ngày tháng thanh thản, dễ chịu cứ thế trôi qua cho đến ngày kiểm tra cuối cùng. Một buổi chiều tràn ngập ánh nắng rực rỡ, tôi đang thò cổ ra ngoài lan can, ngắm nhìn ánh nắng bao trùm lên khắp sân trường, tâm trạng cũng trở nên bình yên.

Cuộc sống cứ tươi đẹp như vậy. Từ phía sân vận động vang lên tiếng hét rất to, tôi quay đầu nhìn về phía ấy, có người đang chơi bóng rổ. Ai đó gào lên: “Lâm Nguyên Nhất!”

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh cậu ấy quay người rời đi hôm nào. Hình như hôm qua, tôi có thấy cậu ấy đi ngang qua hành lang lớp học,

gương mặt lạnh lùng, mặt hơi ngăng lên.

Liểu Đình không biết đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, nhìn về phía sân vận động, hỏi: “Lý Vi, không phải cậu thích Lâm Nguyên Nhất rồi đấy chứ?”

Tôi ngẩn người, lắc đầu cười: “Thôi đi, mình thích người có suy nghĩ, có chủ kiến, ngoài lạnh, trong nóng.”

“Ừm, kiểu người nóng tính.” Liểu Đình cười to “Mình còn tưởng cậu thích kiểu hot boy như Lâm Nguyên Nhất cơ chứ.”

Nắng chiều xuyên qua tầng mây, chiếu xuống từng góc ngách trên đường, tạo thành một màng sương mỏng lờ mờ. Tôi dựa vào lan can, đứng ngửa cổ suy nghĩ mông lung.

Không biết vì sao tự nhiên trong đầu tôi lại xuất hiện khuôn mặt Trình Chân. Khuôn mặt ấy, đã cởi bỏ vẻ trẻ con, non nớt thuở nhỏ và thay vào đó là vẻ tuấn tú của một chàng thanh niên, vẻ sắc sảo hiện rõ trong ánh mắt. Tuy chỉ có mấy năm ngắn ngủi nhưng cũng đã đủ làm thay đổi cả một con người.

Lúc ấy, tôi luôn nghĩ rằng, sau này tuyệt đối sẽ không gặp lại cậu ấy nữa, nhưng cái gì đến rồi cũng phải đến, muốn trốn cũng không được, tôi bất giác cười nhẹ thành tiếng.

Đúng lúc ấy, điện thoại của Liểu Đình kêu lên, cậu ấy đột nhiên tỏ ra vô cùng hào hứng nói: “Tiểu Vi, học xong mình mời cậu đi ăn lẩu. Mình vừa nhận được tin nhắn khuyến mãi của cửa hàng, hôm nay là ngày cuối cùng trong đợt khuyến mãi này rồi, ăn một tặng một đấy.”

“Ừ, được.”

Vừa tan học tôi đã bị Liểu Đình kéo ngay đến hàng lẩu.

Hàng lẩu tự chọn mới mở nằm trong khu mua sắm mười tầng hầm uất, kinh doanh rất tốt, đây còn là ngày khuyến mãi cuối cùng nữa, nên chúng tôi phải xếp hàng cả tiếng đồng hồ mới có chỗ ngồi. Nhà hàng này là do một người bản địa ở thành phố G mở ra, nhân viên ở đây đều nói chuyện với chúng tôi bằng tiếng phổ thông mang đậm khẩu âm bản địa, khiến cho tôi có cảm giác như quay lại những ngày còn bé. Tôi có chút ngạc nhiên khi thấy Liễu Đình chọn món ăn rất thành thực, liền than vãn: “Hình như mình thật sự không thuộc về nơi này.”

Liễu Đình hỏi: “Gì mà thuộc về nơi này với thuộc về nơi kia chứ? Đến lượt cậu chọn món ăn đấy, muốn ăn gì?”

Tôi không nghĩ ngợi gì, buột miệng nói: “Có lòng lợn tẩm mật ong nướng không?”

Người nhân viên cười ngượng ngùng: “Xin lỗi quý khách, chỗ chúng tôi không có món đó.”

Liễu Đình thấy tôi vẫn còn đang ngần ngại, liền lấy thực đơn chọn thêm vài món, quay đầu sang hỏi tôi: “Tiểu Vi, cậu còn nói mình không thuộc về nơi này, đến món ăn đặc sản vùng này mà cậu cũng biết. Cậu thích ăn lòng lợn tẩm mật ong nướng à, khẩu vị của cậu giống với em họ mình đấy.”

Tôi ngần ngại một lúc, trước đây lúc ở nhà họ Trình, mỗi lần ra ngoài ăn, Trình Chân đều gọi món này. Không ngờ chuyện đã qua lâu như vậy rồi mà tôi vẫn còn nhớ.

Thói quen đúng là một điều đáng sợ.

“Liễu Đình, thật ra em họ cậu...” Tôi do dự không biết nên nói thế nào với Liễu Đình về chuyện trước đây tôi từng ở nhà họ Trình.

Liễu Đình giơ tay gọi nhân viên phục vụ, nói: “À, đúng rồi, cho thêm một bình nước ngô nữa.” Cậu ấy quay đầu sang cười với tôi, hỏi: “Cậu vừa nói gì thế?”

“À, không có gì.” – Tôi thở dài một cái.

Chúng tôi ăn uống no nê xong thì cũng đã gần tám giờ. Thanh toán tiền xong xuôi, lúc ra khỏi đây tôi mới muốn vào nhà vệ sinh. Tôi đưa túi xách cho Liễu Đình, đi tìm nhà vệ sinh.

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, siêu thị đang bật một bản balad tiếng Anh, trong những lúc thế này con người thường bất giác cảm thấy lòng dịu nhẹ lại.

Ra đến cửa chính của siêu thị, tôi nhìn thấy một bóng hình từ phía xa, đang đứng đối diện với tôi, khuôn mặt trầm ngâm suy nghĩ, đôi mắt sáng và trong. Tôi đứng ngây ra nhìn người đang đứng trước mặt. Khuôn mặt tuấn tú ấy khiến tôi gần như ngừng thở.

Sao lại là cậu ấy? Tôi còn tưởng rằng người đang đứng trước mặt mình chỉ là ảo giác. Tôi thử nhắm mắt lại, nhưng khi mở mắt ra, dáng người cao ráo ấy vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Quả nhiên là Trình Chân thật rồi!

Theo phản xạ, tôi quay người đi vào nhà hàng rồi đi ra bằng cửa khác, tiện tay gọi điện thoại cho Liễu Đình. Tôi vừa ấn thái dương vừa nói: “Mình đang đi xuống cầu thang rồi, mình gặp nhau ở cửa siêu thị nhé.”

Đồ nóng tính đầu bên kia hét ầm lên: “Sao cậu lại tự đi thế! Mình đang đợi ở cửa thang máy đây! Lúc này không gặp em họ mình à, mình sợ cậu không tìm được mình nên nhờ nó đi đón cậu.”

Tôi ngần một lúc, đầu đầu than thở: “Sao đi đâu cũng gặp phải em họ cậu vậy?”

Liều Đình không bằng lòng nói: “Nó học taekwondo ở đây, gặp nhau cũng không có gì lạ. Còn cậu nữa, thang máy có sao không đi, leo bộ làm gì?”

Tôi nhìn xung quanh chỗ cầu thang, cảm giác như đang bị cả thế giới trêu đùa vậy. Mọi quan hệ lằng nhằng này làm tôi có chút khó chịu.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác mỉm cười. Đã lâu như vậy rồi, mà tôi còn đang sợ điều gì thế này?

Từng bước từng bước đi xuống tầng, tôi nói: “Không có gì, vừa ăn xong nên muốn đi lại cho dễ tiêu hóa một chút. Cuộc sống là phải vận động mà.”

Ngắt máy, tôi nhanh chóng đi xuống tầng, một mình ở chỗ cầu thang không người qua lại thế này, tôi bất giác cảm thấy hơi sợ.

Tôi đi ra từ chỗ cửa thoát hiểm, phòng chính bật đèn sáng trưng, âm nhạc thì vẫn nhẹ nhàng như vậy. Tôi cảm thấy dịu bớt sự lo lắng vừa rồi, đi về hướng cửa chính.

Nhưng tôi không ngờ lại gặp phải một người. Người ấy đứng dựa vào cột đèn giao thông, đầu hơi ngẩng lên, tay rút túi quần, mặc một chiếc áo T-shirt màu đen đơn giản, trên lưng đeo chiếc ba lô thể thao. Hình như nghe thấy có tiếng bước chân, nên cậu ấy quay đầu lại nhìn, cười cười nói với tôi: “Chị Tiểu Vi, xin chào!”

Khuôn mặt không chút biểu cảm, giọng nói thấp trầm, làm tôi hơi kinh sợ, người con trai trước mặt đã lớn hơn trước nhiều.

Biểu cảm của Trình Chân nhìn có vẻ rất ung dung, thư thái, trái hẳn với ánh mắt đầy căng trọng của tôi.

Thở dài một cái, tôi cố tỏ vẻ ngạc nhiên, thoải mái tiến lại gần hỏi: “Trùng hợp vậy, không ngờ lại gặp em ở đây.”

Trình Chân mỉm cười: “Em cố tình đứng đây đợi chị mà.”

“Đợi chị?”

“Đúng thế, hôm qua bố chị gọi điện đến nhà em, bố em đã biết chuyện chị đến học ở đây rồi.” Trình Chân nửa như cười nửa như không nhìn tôi hỏi: “Chị cố ý tránh em phải không? Rốt cuộc là chị đang sợ điều gì thế hả?”

Tôi nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn Trình Chân. Ánh mắt cậu ấy từ đầu đến cuối đều không hề thay đổi, vẫn trong veo như vậy, mang một vẻ kiêu căng, ngạo mạn, ánh mắt ấy đã quá quen thuộc với tôi.

Sau khi bố đón tôi rời khỏi nhà họ Trình, do công việc bận rộn nên không có thời gian quan tâm đến tôi, chỉ có thể chi trả tiền học phí đắt đỏ cho tôi vào học tại trường nội trú. Tại ngôi trường ấy, tôi phải đối mặt với những thầy cô giáo nghiêm khắc, bảo thủ, bài tập nhiều làm không xuể, bạn bè thì xa lánh...

Trong những ngày sống cô đơn ấy, tôi thậm chí đã bắt đầu nhớ về những ngày tháng đấu khẩu với Trình Chân. Sau đó, tôi dần quen với cuộc sống mới và quên đi những kí ức ấy.

Cho đến khi vào phổ thông trung học, bố tôi đột nhiên nói: “Tiểu Vi, con có muốn đến thành phố G học không, đến ngôi trường mà trước đây mẹ con đã từng học?”

Trường cũ của mẹ, nơi ấy có những cây ngô đồng Pháp cao vút, những thư viện có lịch sử lâu đời...

Bố tôi nói: “Lần đầu tiên bố gặp mẹ con, bà ấy mặc một chiếc váy hoa dài, đứng dưới cây ngô đồng đang nở rộ hoa trắng muốt, cười rất đẹp.” Bố tôi như đang lạc vào những kí ức trước đây, ông bỗng nở một nụ cười hạnh phúc.

Thời gian trôi qua nhanh như thoi, tôi đã đến học tại ngôi trường cũ của mẹ, đi trên con đường trồng đầy cây ngô đồng, ánh nắng tràn ngập con đường, chiếu lên đỉnh đầu tôi. Cuối cùng, tôi cũng đã quay trở lại thành phố này, đã bảy năm trôi qua rồi...

Trình Chân hỏi tôi đang sợ hãi điều gì, phải rồi, rốt cuộc tôi đang lo sợ cái gì cơ chứ?

Trở lại từ những kí ức ngày xưa, tôi ngẩng đầu nhìn Trình Chân, mặt nghiêm túc nói: “Là tự chị muốn quay về đây, chị không sợ gì cả.”

“Nhưng tại sao biểu cảm của chị lại như vừa gặp phải ma vậy.” Trình Chân quay người lại đứng đối diện với tôi, khước miệng khẽ nhếch lên: “Gặp em, chị bất ngờ đến thế cơ à?”

Tôi khẽ động môi nói: “Em... Em nhận ra chị từ lúc nào thế?”

Một cơn gió thổi đến, theo thói quen, tôi đưa tay lên gạt gạt chỗ tóc mái, Trình Chân bất ngờ nói: “Lúc nhỏ, mỗi lần chị không vui hoặc gặp chuyện gì phiền phức đều hay đưa tay lên gạt tóc mái như vậy, thói quen này chị vẫn chưa bỏ được.”

Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Trình Chân, cậu ấy cũng nhìn tôi, đột nhiên không biết nói gì. Trong phút chốc, tôi có cảm giác thời gian như đang ngừng lại.

Sau đó, tôi phá vỡ bầu không khí im lặng, nói: “Chỉ là một động tác nhỏ bình thường thôi mà, rất nhiều người cũng có thói quen này.”

Trình Chân lắc đầu nói: “Những người khác có thể có thói quen này, nhưng chị là không để ý mà đưa tay lên trán, vì chỗ đấy có một vết sẹo.” Ánh mắt của Trình Chân lộ ra vẻ hiểu rõ mọi chuyện.

Tôi vẫn cho rằng, có những vết thương chỉ cần chú ý không đụng đến nó, sẽ không bị người khác phát hiện ra, nhưng bảy năm trôi qua, lâu như vậy rồi mà những kí ức năm ấy, tôi chỉ cần chạm nhẹ vào cũng đã hiện ra rõ rệt.

Năm mẹ đưa tôi đến thành phố G gặp bạn cũ, tôi đang đẩy va li hành lý nhỏ của mình, tay nắm bàn tay mềm mại, ấm áp của mẹ, hào hứng bước lên xe. Vậy mà không ai ngờ được, một chiếc xe tải chạy với tốc độ cao đã đụng phải xe của chúng tôi...

Trong kí ức vẫn còn non nớt lúc ấy của tôi là tiếng thở hổn hển rất nhẹ của mẹ nói với tôi: “Tiểu Vi, Tiểu Vi, con phải sống, con nhất định phải sống...”

Tôi chưa bao giờ nghĩ lại có ngày bàn tay ấm áp của mẹ tôi trở nên lạnh ngắt như vậy. Một vụ tai nạn, một người chết, một người bị thương. Tôi mất đi người thân yêu nhất, và phải tự lập sống tiếp. Nằm trên giường bệnh lúc ấy, nghe tiếng y tá thì thầm với nhau: “Cô bé ấy bị thương không nhẹ, còn nhỏ thế mà đã mất mẹ, thật là đáng thương.”

Vụ tai nạn không lưu lại di chứng gì trên cơ thể tôi, ngoài vết sẹo màu hồng nhạt trên trán.

Từ đó về sau, tôi bắt đầu để tóc mái, một thời gian dài sau đó, tôi rất sợ đi ô tô. Bây giờ nghĩ lại, đó là những kí ức đen tối trong cuộc đời tôi, nếu như không có Trình Chân luôn bên cạnh cãi vã với tôi, có lẽ tôi vẫn sẽ phải sống với những kí ức đau khổ đó trong một thời gian dài.

Trình Chân đối với tôi rất cuộc có ý nghĩa gì? Tôi cúi đầu, tâm trạng bị những suy nghĩ kì lạ quẩn lầy. Trong cái siêu thị to thế này, tôi cảm giác như mình không thể tìm được lối ra.

“Tiểu Vi, hóa ra cậu ở đây, làm mình tìm mãi.” Liễu Đình đột nhiên xuất hiện, vỗ vỗ vai tôi từ phía sau. Rồi nghiêng người sang bên cạnh thì thấy Trình Chân, thắc mắc không hiểu: “Hai người quen nhau từ trước rồi à?”

Trình Chân cười: “Còn hơn cả quen biết ý chứ, chị ấy hồi trước từng ở nhà em hai năm.”

Liễu Đình ngẩn ra một lúc, rồi hình như nghĩ ra điều gì đó: “Em nói thế làm chị nhớ ra, cô vẫn thường hay nhắc đến con gái một người bạn của chú sống ở nhà mình, hình như tên là Tiểu Vi.” Nói rồi Liễu Đình ngừng lại, sau đó bỗng nhiên reo lên: “Trời ơi, mãi mới nghĩ ra, hóa ra là cậu à. Ha ha, thế giới này thật là nhỏ bé, hóa ra cậu chính là Tiểu Vi – người mà cô vẫn luôn miệt mài nhắc đến.”

Thế giới này quả thật rất nhỏ, quay người một cái, chúng ta đã lại gặp nhau.

Tối hôm ấy, nằm trên giường, trở mình đi trở mình lại, tôi vẫn không thể nào ngủ được. Bên ngoài trời đã về đêm, ngày càng tối hơn, nhìn sang giường Liễu Đình phía đối diện, cậu ấy sớm đã ngủ say rồi.

Ngôi trường trước đây tôi học quản lý rất nghiêm ngặt. Ngoài việc phải học hết tất cả các môn của một ngày, buổi sáng còn phải dậy tập thể dục. Lại còn có giáo viên chuyên đứng ngoài cổng trường điểm danh, không được phép đến muộn. Thời gian tự học buổi tối phải tuyệt đối yên lặng, giáo viên cũng sẽ đi kiểm tra, ngoài những điều ấy ra, bất cứ lí do gì cũng không được ra ngoài. Những quy tắc ngặt nghèo ấy khiến người ta gần như phát điên.

Dù sao tối nay cũng không ngủ được, tôi ra ngoài đi dạo. Bước xuống giường, rón rén, lén lút ra khỏi khu kí túc xá nữ.

Tôi chậm chậm đi dọc theo tường bao quanh trường học, gió thổi nhẹ. Tôi đứng trên mô đất cao, đột nhiên nhìn thấy dáng hai người ở phía bên ngoài bức tường bao, rõ ràng là đồng phục của học sinh trường tôi, có lẽ họ cũng trốn ra ngoài, bây giờ định nhảy tường vào.

Gió đêm mùa hạ thổi nhẹ nhàng, nhìn dáng người con trai ấy cũng cao đến hơn mét tám. Cậu ấy mặc chiếc áo sơ mi đồng phục màu trắng, chiếc quần đồng phục trường bó chặt làm lộ ra dáng hình mảnh khảnh. Cậu ấy một tay đỡ bạn gái kia, một tay đút vào trong túi quần. Dưới ánh sáng mờ mờ, tôi cảm nhận được khuôn mặt cậu ấy thật sự rất đẹp trai.

Người con gái dựa lên vai cậu ấy, trông như một chú chim non: “Tiểu Nhất, đừng tắt mà cậu nói là trèo tường sao!” Cô ta cúi đầu nói với dáng vẻ yếu đuối.

Tôi vốn định đứng xem trò vui, nhưng khi nghe thấy cái tên ấy, tôi bỗng giật mình. Mượn chút ánh sáng nhỏ nhoi, tôi nhìn kỹ hơn một chút. Khuôn mặt và ngũ quan hoàn hảo của người con trai ấy, thật khiến người ta khó mà rời mắt được. Cậu ấy quả nhiên là Lâm Nguyên Nhất, nhưng cô gái bên cạnh cậu ấy lại không phải là Trương Phương Phương lần trước.

Lâm Nguyên Nhất do dự một hồi, nói: “Nếu cậu sợ, mình sẽ đi gọi cô quản lý kí túc xá mở cửa.”

Cô gái kia ra sức lắc đầu nói: “Tuyệt đối không được, nếu giáo viên mà biết, thông báo với phụ huynh thì nguy mất.”

Hai người bọn họ dừng lại ở góc tường, trên cả con đường yên tĩnh chỉ có một ngọn đèn nhỏ ở đó, những chỗ khác đều tĩnh mịch, yên ắng. Vừa hay ánh trăng hôm nay rất đẹp, chiếu lên người họ.

Tôi nhìn ngó xung quanh, trong lòng thở dài một tiếng, sao mình lại gặp họ cơ chứ, sớm biết thế này không ra đây nữa cho rồi. Tôi ho lên một tiếng, hỏi: “Này, có cần tôi giúp kéo bạn lên không?”

“Ai đấy?”

Hai người ở góc tường đã nghe thấy tiếng tôi, giật mình ngẩng đầu lên thì thấy tôi đang trèo phía trên tường. Tôi cười ngượng ngùng: “Hây ya, tôi chỉ là có lòng tốt thôi.”

Lâm Nguyên Nhất lúc này đã nhận ra tôi, ngạc nhiên nói:

“Là cậu!”

Tôi gật gật đầu, chỉ vào bạn gái bên cạnh: “Cậu ở dưới đỡ bạn ấy, tôi kéo từ phía trên.”

Cô gái kia vẫn tỏ ra có chút do dự, tôi kéo dài giọng nói: “Cửa chính của kí túc xá đã đóng rồi, nếu cậu không lên thì tôi cũng mặc kệ đấy nhé, đèn trong phòng cô quản lý cũng tắt rồi, bây giờ cậu gọi cửa, hậu quả thế nào cậu tự chịu nhé.”

Cô ta nghĩ một lát, cắn cắn răng nói: “VẬY PHIỀN CẬU.”

Tôi cười đáp lại: “Không có gì.”

Lâm Nguyên Nhất đứng phía dưới nhẹ nhàng nâng eo cô ta lên, cô gái kia chìa tay về phía tôi, tôi dùng sức kéo cô ấy lên. Tôi quay đầu lại nhìn Lâm Nguyên Nhất đang đứng phía dưới.

Lâm Nguyên Nhất nói: “Mình tự lên được.” Nói rồi, cậu ấy đặt một chân lên trên cột đèn, chân còn lại đạp lên tường, rồi nhẹ nhàng nhảy lên.

Ánh trăng mờ mờ chiếu lên người Lâm Nguyên Nhất, cậu ấy quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, đột nhiên nhoẻn miệng cười, để lộ ra nụ cười

khiến ai cũng phải rung động. Ánh mắt cậu ấy lúc sáng lúc tối, giọng trầm trầm cất lên: “Mình vẫn chưa biết tên cậu.”

“Lý Vi, chữ Lý có bộ thảo đầu, và chữ Vi trong Vi Tiểu.”

Cậu ấy nhìn tôi, vẻ tò mò soi xét lộ rõ trong ánh mắt. Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, đường nét trên dáng hình cậu ấy càng trở nên sinh động.

“Tiểu Nhất, bây giờ làm thế nào?”

Người con gái tỏ vẻ sợ hãi nhìn xuống phía dưới tường, tôi vỗ vỗ vai cô ấy: “Phía dưới là thảm cỏ, cũng không cao lắm, vẫn còn tốt hơn là nền xi măng.”

Lâm Nguyên Nhất có chút ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó một tay bám vào tường vây, nhảy vọt lên. Cậu ấy tay chân đều dài, bức tường cao như vậy đối với cậu ấy mà nói không phải là trở ngại gì.

Sau khi yên ổn nhảy xuống, Lâm Nguyên Nhất mở rộng hai tay, cười với cô gái kia nói: “Đừng sợ, mình ở dưới này đỡ cậu.”

Màn đêm dày đặc, sân bóng đằng sau bức tường yên tĩnh không một bóng người. Ánh trăng chiếu trên người Lâm Nguyên Nhất tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt. Bóng cậu ấy đổ trên nền đất, đằng sau là bóng đêm mù mịt, chỉ có thể nhìn thấy vài chấm sáng của mấy ngôi sao từ đằng xa. Thời khắc ấy trở nên đẹp lạ kỳ như một bức tranh, khiến tôi không nói nên lời.

Cô gái kia vẫn đang đứng bên mép tường, có vẻ rất tin tưởng Lâm Nguyên Nhất, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn quyết định nhảy xuống.

Lâm Nguyên Nhất đỡ được cô gái kia, bất ngờ quay đầu, cười với tôi, ánh mắt đung đưa dưới ánh trăng trở nên linh hoạt, còn có một chút trêu chọc.

Cậu ấy chìa tay về phía tôi: “Có cần mình đỡ không?”

Nhìn nụ cười của Lâm Nguyên Nhất, tôi có cảm giác biểu cảm của cậu ấy có gì đấy như đang trêu đùa. Liệu có phải dù là lúc cười hay không, ánh mắt cậu ấy cũng không nghiêm túc như vậy?

“Cám ơn, mình không yếu ớt thế.” Nhân lúc cậu ấy không để ý, tôi làm mặt hề với cậu ấy, thấp giọng nói “hơn nữa mình và cậu cũng không thân thiết gì.”

Con người đen láy của Lâm Nguyên Nhất vừa chuyển động, cười khê, nói: “Ừ, không thân thiết gì. Lần trước người nói mấy câu kì lạ với mình, lẽ nào không phải là cậu?”

Tôi lập tức nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm ấy ở quán karaoke, mặt nhanh chóng đỏ ửng. Tôi nhất thời nghẹn lời, chỉ cảm thấy bị bắt được chỗ sơ hở, nên có chút xấu hổ.

“Ôi...” Lâm Nguyên Nhất như đang rất buồn cười, nhưng cố nén lại.

Tôi nhanh chóng chuyển chủ đề, dùng ánh mắt ra hiệu với cậu ấy: “Bạn gái cậu đang chờ đấy.”

Cậu ấy ngẩn ra một lát, không nói gì, ánh mắt có chút lơ đãng, tôi từ từ kéo rộng khoảng cách với cậu ấy. Nhìn kĩ khuôn mặt đẹp trai ấy, trong lòng tôi bỗng cảm thấy thoải mái. Với khuôn mặt và dáng người thế này, thêm cả tính cách nữa, chẳng trách mà có nhiều bạn nữ chủ động theo đuổi cậu ấy đến vậy.

Ánh mắt cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, như đã nhìn ra được sự dễ phòng của tôi. Cậu ấy không nói gì thêm, chỉ hơi nhếch miệng, quay đầu nhìn người con gái bên cạnh nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi vượt vượt ngục để làm giảm nhịp tim đang đập loạn lên của mình, thầm nghĩ, con người này thật có khí chất của công tử đào hoa, vẫn nên tránh thì hơn.

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Hot boy của trường chỉ có thể ngắm mà thôi. Tôi nhún vai nghĩ, ai mà đụng phải kiểu con trai đào hoa này thì chỉ có chờ biến thành mục tiêu công kích của con gái cả trường thôi. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bất giác vạch ra một đường ranh giới với Lâm Nguyên Nhất.

Cả đêm không ngủ, đến ngày thứ hai, tôi lên lớp với đôi mắt thâm quầng như gấu trúc. Liễu Đình lấy quyển tạp chí mới nhất ra đọc rất hứng thú. Cậu ấy đem tấm áp-phích của một nam minh tinh đến, đặc ý nói: “Tiểu Vi, cậu xem, Hàn Canh của chúng mình đẹp trai không cơ chứ.”

Tôi ậm ừ cười, nữ sinh bây giờ khi nhắc đến thần tượng mà mình thích, đều cho thêm cụm từ “của chúng mình” vào.

Các bạn nữ bị thu hút bởi quyển tạp chí trên tay Liễu Đình, xúm hết lại bàn tán: “Cậu nhìn xem mắt anh ấy thật sâu và hút hồn, nụ cười rực rỡ như ánh nắng, thật là quyến rũ.”

Đám nữ sinh ngồi phía trước nghe thấy vậy cũng quay đầu lại, ngạc nhiên nói: “Các cậu có thấy anh ấy hơi giống Lâm Nguyên Nhất không?”

Tôi ngẩn ra, trong đầu bỗng hiện lên dáng hình khi nghiêng người của Lâm Nguyên Nhất tối hôm qua, đôi mắt ấy dưới ánh trăng lấp lánh như những vì sao trong đêm, sâu thẳm và yên bình.

Bút trong tay tôi nhẹ nhàng di chuyển, vẽ ra một đường cong. Tôi tò mò liếc qua tờ áp-phích, thấp giọng nói: “Đúng là hơi giống, nhưng Lâm Nguyên Nhất có chút tà khí hơn.”

Điện thoại của Liễu Đình đột nhiên kêu lên. Nghe xong điện thoại Liễu Đình ngẩn ra một lúc, ánh mắt chuyển sang phía tôi, nói một câu: “Vâng, cháu biết rồi.” Sau đó chuyển điện thoại sang phía tôi nói: “Tìm cậu đây, nghe đi!”

Tôi nghi hoặc nhìn Liễu Đình hỏi: “Tìm mình? Sao lại gọi vào điện thoại của cậu? Ai thế?”

“Cậu cứ nghe đi rồi biết.” Liễu Đình tỏ ý bảo tôi khẩn trương nghe điện thoại.

Chần chừ một lát, tôi đưa điện thoại lên tai, nói lịch sự: “A lô?”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nói trầm ấm áp: “Tiểu Vi, chú là chú Trình đây?”

Tôi ngạc nhiên, cảm giác như tim mình liên tục phát ra những tiếng “thình thịch”. Tôi mở miệng định nói gì đó, thì chú Trình đã lên tiếng trước: “Tiểu Vi à, sao đến mà không báo với chú, chú cháu mình cũng lâu rồi không gặp nhau.”

Tôi không phải là người giỏi nói dối, những lời nói dối đều quá giả tạo, ngay từ đầu nên nói thật luôn, thế là tôi trả lời lại: “Vâng... cháu sợ làm phiền đến mọi người.”

Chú Trình than một tiếng, để điện thoại ra xa, tôi không nghe ra đằng sau tiếng thở dài ấy là tình cảm gì, hoặc là cảm thấy sự xa cách của tôi nên mới vậy. Bảy năm qua, mỗi lần bố tôi nhắc đến chú Trình, tôi đều im lặng lắng nghe, từ trước đến nay chưa từng chủ động liên lạc với chú.

Nghĩ đến việc chú Trình lúc nào cũng đối xử với tôi rất dịu dàng, tôi không kiềm chế được nói: “Chú Trình, thật ra, cháu luôn muốn tìm cơ hội đến thăm chú.”

Chú Trình có chút ngạc nhiên, vui vẻ nói: “Chú cũng rất muốn gặp cháu, cuối tuần này đến nhà chú ăn cơm nhé, được không?” Chú ấy không phải người thân của tôi, nhưng lại chăm sóc cho tôi như người thân ruột thịt trong suốt cả một thời gian dài. Những ngày tháng ấy, tôi có thể cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp. Tôi thực sự không cam tâm từ chối ý tốt của chú Trình, hạ thấp giọng trả lời: “Vâng, được ạ.”

Tôi đã không còn nhớ gương mặt chú Trình, nhưng trong trí nhớ của tôi, chú vẫn luôn chiếm một vị trí nhất định, giống như sự ngang ngược của Trình Chân, sự dịu dàng, ấm áp của chú Trình cũng khiến tôi luôn nhớ đến, đặc biệt là sau khi rời khỏi nhà họ Trình, vào học tại trường nội trú, nỗi nhớ chú Trình lại ngày càng tăng.

Tắt điện thoại, tôi hỏi Liễu Đình: “Cuối tuần em họ cậu có nhà không?”

Liễu Đình nghĩ một lúc: “Cậu nói Trình Chân à, tên nhóc này dạo gần đây nghiện chơi điện tử, sắp thi rồi mà ngày nào cũng ở trong phòng để chơi. Đợt trước cô mình từng vứt máy tính của nó đi rồi đấy, nhưng rồi nó lại chạy ra ngoài chơi. Cuối tuần có lẽ nó lại trốn nơi nào đấy chơi DOTA rồi cũng nên.”

Hóa ra Trình Chân là một tên nghiện chơi game.

Tôi hỏi: “Vậy còn kì thi của cậu ấy thì sao?”

Liễu Đình nói với giọng tức giận: “Nó thì thi cử gì, nó được tuyển thẳng rồi, thế mới dám chơi game điên cuồng như thế chứ.”

Đồ học sinh tuyển thẳng gian ác, không bao giờ hiểu được những người phải đấu tranh vật lộn nơi trường thi, tôi cũng như Liễu Đình đều thấy khó chịu với cậu ấy.

Tối hôm đó, tôi nằm mơ, trong giấc mơ, tôi cùng một đám người hứng khởi ra ngoài chơi, tự nhiên có người hét lên: “Tiểu Vi, Lâm Nguyên Nhất tìm cậu.”

Lâm Nguyên Nhất tìm tôi làm gì vậy? Trong lúc tôi vẫn còn đang ngỡ ngàng không biết gì, có người vỗ vỗ vai tôi. Tôi quay người nhìn người con trai đứng sau lưng tôi, nhếch mép cười, nhưng gương mặt ấy lại không phải là Lâm Nguyên Nhất.

Cậu ấy nheo mắt nhìn tôi, nói: “Tiểu Vi, chị chỉ được để một mình em bắt nạt thôi!”

Gương mặt ấy chính là Trình Chân hồi bé.

Tôi bất ngờ tỉnh giấc, nằm trên giường nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua tấm rèm cửa dày.

Liễu Đình đã về nhà cô cậu ấy từ hôm thứ sáu rồi, trong phòng kí túc xá chỉ còn lại tôi và một người nữa. Rõ ràng bây giờ là sáng sớm ngày cuối tuần mà tôi vẫn không thể nào ngủ được.

Điện thoại trong tay báo có tin nhắn, là của Liễu Đình gửi đến tối hôm qua. Cậu ấy nói: “Nhớ năm giờ chiều nay đến ăn cơm nhé, đi xe buýt đường 317 đến bến thứ hai. Đừng đến muộn, cũng đừng để bị lạc đấy nhé.”

Ngày cuối tuần, người đi xe buýt rất ít, tôi chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ. Ánh nắng bên ngoài cửa ấm áp, chiếu lên người tôi rất dễ chịu, mặc dù Liễu Đình đã nhắc nhở tôi không được ngồi quá bên, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được chìm vào giấc ngủ, suốt cả đoạn đường.

Đến lúc tôi tỉnh dậy thì bác lái xe cũng đã gọi tôi được nửa ngày rồi, bác nói: “Dậy đi, dậy, bến cuối rồi, xuống xe đi.”

Tôi vội vội vàng vàng xuống xe, đối diện với bến xe là một cửa hàng net. Lúc đi qua đấy, tôi vô thức nhìn vào. Qua cánh cửa kính ngoài cổng chính, ở vị trí dễ nhìn thấy nhất, là một dáng hình rất quen thuộc. Nhìn thấy cậu ấy, tôi không kìm được mà cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Đó không phải ai khác mà chính là Trình Chân.

Cậu ấy sao không ăn cơm mà đã chạy ra ngoài chơi điện tử thế nhỉ, lại còn để bị tôi bắt gặp nữa.

Tôi do dự một lúc, rồi mở cửa bước vào, nhẹ nhàng tiến lại gần, đứng phía sau Trình Chân. Tôi đứng chấp tay, nhìn trộm màn hình máy tính.

Ờ, đang đánh nhau kìa, đúng là một hội nghiện game ngoan cố, bướng bỉnh.

Đứng được một lúc, Trình Chân có lẽ đã cảm nhận được điều gì đó, nên quay lại nhìn tôi, rồi thản nhiên quay đầu trở lại, tiếp đó là những tiếng la hét từ trong game.

Khóe miệng tôi giật giật một lúc, không nhịn được nói: “Lẽ nào chị là người vô hình à!”

Bất ngờ, một người nào đó trong quán quát lên: “Trình Chân, đầu đập vào tường rồi à, cậu truyền máu cho nhằm người rồi!”

Tôi ngẩn ra, trong lòng bỗng cười thầm. Tôi vẫn còn tưởng tên nhóc này dù có loạn thế nào cũng không giật mình, hóa ra đã rồi lên thật rồi.

Cậu ấy lại chơi thêm một trận, gõ bàn phím lạch cạch một hồi, đứng dậy, nhìn tôi nói: “Chị làm gì mà như kiểu âm hồn không siêu thoát thế hả, toàn xuất hiện ở những chỗ có em?”

Tôi ần ần thái dương, trong lòng nghĩ: Mình không cần so đo với tên nhóc này, không cần... sau đó cười “hì hì” hai tiếng, đến trước mặt cậu ấy,

nói: “Chơi vui quá nhỉ, mẹ em có biết em ở đây không?”

“Em nói em học thêm ở trường.”

Tôi liếc nhìn gương mặt cậu ấy không đỏ cũng không biến đổi gì, mĩa mai: “Nói dối không chớp mắt.”

Tôi vẫn còn tưởng rằng Trình Chân sẽ khỗ sở van nài tôi không nói với mẹ cậu ấy, nhưng tôi đã quên mất cậu ấy là ai, cậu ấy là người trước mặt chú Trình cười toe toét đưa sôcôla cho tôi, nhưng sau lưng chú Trình lại lấy hộp sôcôla của tôi bỏ vào túi của mình.

Tôi chỉ vào hàng chữ ngoài cửa: “Không nhìn thấy trên kia viết trẻ vị thành niên không được vào đây à?”

Trình Chân tỏ vẻ không để ý đến, nói: “Em không được tính là khách ở đây, mà là máy của ông chủ.”

Lần này đến lượt tôi ngạc nhiên: “Em thân với ông chủ ở đây lắm à?”

Hai tay cậu ấy gõ bàn phím vẫn nhanh như cũ, miệng còn kiên nhẫn đáp lại: “Cũng bình thường.”

“Chỉ là bình thường thôi sao? Sao người đấy lại cho em ngồi đây chứ?”

Nói chưa hết câu, giọng nói khi nãy lại đột ngột vang lên: “Cái tên biến thái Trình Chân kia, như thế mà vẫn thắng được, năm nay cậu có tham gia thi đấu game không?”

Trình Chân đáp lại bên kia: “Không tham gia, dạo này mẹ mình quản chặt lắm, đợi qua đợt đông bão này đã rồi tính.” Nói rồi, cậu ấy lại nhìn tôi, chỉ vào chiếc cup trên tủ ngoài cửa, nói: “Em cũng không làm gì cả, chỉ là hai năm trước em giúp ông chủ quán này lấy được hai giải quán quân.” Sau

đó, cậu ấy còn thản nhiên nhìn tôi cười, thật là láu cá và xảo quyệt, đẩy về trẻ con.

Trình Chân không phải là học sinh được tuyển thẳng sao? Trong ấn tượng của tôi, học sinh tuyển thẳng là mấy tên học hành điên cuồng, ăn mặc luộm thuộm, đeo cặp kính dày cộp, không màng gì đến mấy trò game này, chỉ chuyên tâm vào học hành.

Nhìn lại Trình Chân, tính cách tuy có hơi nham hiểm, nhưng vẻ ngoài lại đẹp trai ngời ngời, vô cùng tuấn tú, bây giờ còn là một cao thủ chơi game nữa.

Tôi nói một cách do dự: “Không ngờ em lại lợi hại như vậy.”

Trình Chân cũng chẳng khiếm tốn gì, nháy nháy mắt nói: “Cũng bình thường, chị có muốn thử một ván không? Em sẽ truyền cho ít bí kíp, chị không lo bị hành đâu.”

Tôi chớp chớp mắt, không phải việc của cậu. Tôi cố kiềm chế cơn tức giận, bình tĩnh nói: “Cảm ơn ý tốt của em, không cần đâu.”

Trình Chân nhìn tôi cười cười, hỏi: “Sao chị lại ở đây?”

Tôi hừ một tiếng, nói: “Đến bắt em.”

Nụ cười trên gương mặt Trình Chân càng rõ hơn: “Ồ, như vậy thì không dễ đâu. Chị cứ làm việc của chị, em chơi thêm hai ván nữa.”

Tôi vội kéo cậu ấy lại nói: “Được rồi, được rồi. Hôm nay chú Trình bảo chị đến nhà em ăn cơm, em về cùng luôn đi.”

Trình Chân hơi ngừng lại nói: “Mời chị chứ đâu phải mời em, em về làm gì!”

Tôi kéo tay cậu ấy không chịu buông, mím môi, thấp giọng nói: “Chị sợ mẹ em.”

Mẹ của Trình Chân, cô Phương, trong ấn tượng của tôi, là một người phụ nữ vô cùng tháo vát, nhanh nhẹn. Ánh mắt sắc sảo, trên gương mặt luôn nở nụ cười như nhìn thấu mọi chuyện.

Trình Chân đột nhiên không nói gì, thận trọng nhìn tôi, một lúc sau mới nói: “Vậy chị định báo đáp em thế nào đây?”

Tôi không kìm được thở dài, thả lời câu: “Chị mời em ăn sôcôla, Ferrero hạnh nhân, được không?” Nếu tôi nhớ không nhầm thì Trình Chân thích ăn loại này.

Trình Chân lập tức thoát game, đứng dậy nói với tôi: “Xong!”

Trình Chân lúc cười trông rất đáng yêu. Khuôn mặt trở nên dễ chịu hơn, ánh mắt sáng, nụ cười để lộ hàm răng trắng bóng. Tôi nhìn Trình Chân một lúc, không thể không thừa nhận, trong một chốc lát, tôi đã bị nụ cười của cậu ấy xoa dịu, không hề thấy tức giận gì nữa.

Lần thứ hai quay trở lại căn biệt thự hai tầng màu trắng này, trong lòng tôi ít nhiều có chút lo lắng. Lúc đi vào, chú Trình đã đợi tôi ở bên trong.

Bảy năm không gặp, tuy thời gian đã hằn vết tích trên gương mặt chú nhưng nụ cười vẫn ngọt ngào, ấm áp như ngày nào. Chú nhìn tôi nói: “Tiểu Vi, cháu đã lớn thế này rồi à, cháu vẫn tốt chứ?”

Tôi cười gật gật đầu, chú Trình thật dịu dàng, không giống ai đấy tính tình kỳ cục, vừa nhìn thấy tôi đã nói “chị chỉ được phép cho một mình em bắt nạt thôi”, nếu không thì là “em đảm bảo sẽ không để chị bị hành tể thảm đâu”, thật là xấu xa.

Liều Đình nghe thấy tiếng nói chuyện, đi từ trên tầng xuống, kéo tôi ra hỏi: “Sao muộn thế này mới đến?”

Tôi liếc sang Trình Chân, đành phải nói: “Mình ngồi quá bển, may mà trên đường gặp Trình Chân.”

Chú Trình bảo tôi ra phòng khách ngồi, sau một hồi lan man, tôi mới hỏi nhỏ: “Cô Phương vẫn khỏe chứ ạ?”

“Ừ, vẫn khỏe, nhưng hôm nay cô Phương hẹn mấy người đi đánh bài, nếu không, cô ấy mà gặp cháu nhất định sẽ rất vui đấy.”

Trong lòng tôi đã cảm thấy bớt căng thẳng hơn, ngẩng đầu cười đáp: “Vâng.”

“Tiểu Vi.” Chú Trình có vẻ hơi do dự, nhưng rồi chậm rãi nói: “Cháu có muốn chuyển đến ở nhà của chú không?”

“Dạ?” Tôi không nghĩ là chú Trình sẽ nói như vậy, ngần người một lúc, sau đó tôi mới lắc đầu nói: “Cám ơn chú Trình, nhưng trường chúng cháu vốn là trường nội trú. Hơn nữa, lên năm thứ hai, trường cháu sẽ càng nghiêm khắc hơn, ở trong trường vẫn tiện hơn. Với lại, dù cháu không chuyển về đây thì cuối tuần vẫn sẽ về chơi.”

Chú Trình gật đầu nói: “Sau này, cuối tuần nhớ đến ăn cơm nhé.”

Tôi cười gật đầu: “Vâng ạ.”

Chú Trình than thở nói: “Tiểu Vi, từ nhỏ cháu đã rất nghe lời, luôn rất cẩn thận, không giống những đứa trẻ khác. Chú lúc ấy rất lo cho cháu.”

Tôi cúi đầu, lắc lắc nói: “Đã qua rồi ạ.”

Tôi nhớ những ngày còn nhỏ, trong phòng sách của nhà họ Trình có một quyển album, là ảnh của chú Trình hồi còn trẻ, bên trong còn có một

tấm hình của mẹ tôi. Chú Trình cũng từng nói, tôi rất giống mẹ, nhưng mẹ tôi trong ảnh lộng lẫy hơn, khi cười vô cùng rạng rỡ, toát lên vẻ đầy tự tin, nếu so với tôi thì đúng là tương phản.

Ăn xong bữa tối, chú Trình nhận điện thoại rồi tạm thời ra ngoài có việc. Liễu Đình ngồi xem phim rất hứng thú, chớp chớp mắt nói với tôi: “Đợi mình xem hết tập này rồi đưa cậu về sau nhé.”

Tôi xoa xoa đầu Liễu Đình: “Mình cũng đâu phải là không tìm được đường về, thôi, mình về trước đây, cậu cứ bình tĩnh mà xem.”

Liễu Đình gạt tay tôi ra: “Cậu là đồ mù đường còn gì nữa, lại còn nói. Trong tin nhắn đã dặn như thế rồi mà cậu vẫn ngồi quá bển được đấy thôi.”

Tôi đang định mở mồm thì từ phía sau có giọng nói: “Em đưa chị về, chị còn nợ em một hộp sôcôla nữa, càng hay, em sẽ giám sát chị đi mua.”

Liễu Đình trừng mắt nói với Trình Chân: “Thằng nhóc kia, dám nói chuyện với chị như thế à!”

Tôi cũng tỏ vẻ tán đồng gật gật đầu, Liễu Đình đột nhiên quay đầu sang nói: “Tuy miệng lưỡi tên nhóc này khó nghe, nhưng nó học taekwondo, nhờ có gặp chuyện gì nguy hiểm, cũng có ít, có nó đi về cùng cậu là mình yên tâm rồi.” Không đợi tôi có cơ hội phản kháng, Liễu Đình đã đẩy tôi về phía Trình Chân.

Trình Chân đã thay xong giày, đứng ngoài cửa nhìn tôi cười, khuôn mặt lộ rõ vẻ không tốt đẹp gì. Tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà, thầm nghĩ, cậu ấy mới chính là mối nguy hiểm lớn nhất.

Không ngoài dự tính, Trình Chân dẫn tôi đi vào một đoạn đường tối om, ít người qua lại. Trong lòng tôi có chút bất an hỏi: “Đây hình như không phải đường ra bến xe?”

Trình Chân vẫn đút tay trong túi, không hề quay đầu lại nói: “Không sai.”

Tôi ngạc nhiên, đứng lại, không bước tiếp nữa: “Em, em muốn đưa chị đi đâu?”

Trình Chân cũng đứng lại, nhìn biển cửa hàng tiện lợi, khóe miệng hơi nhếch lên, quay đầu lại nhìn tôi cười: “Cửa hàng này có Ferrero, chỉ là em sợ chị sẽ quyt nợ thôi.”

Trời đã tối hơn, đôi mắt Trình Chân trong màn đêm sáng lấp lánh như những vì sao.

Tôi chợt nhớ lại chuyện hồi nhỏ. Lúc ấy, sôcôla của Ferrero vẫn còn rất hiếm, Trình Chân rất thích ăn loại này. Để Trình Chân không cướp Ferrero của mình, tôi cố ý nói với cậu ấy: “Ferrero là loại sôcôla tượng trưng cho hạnh phúc, chỉ có những người thích nhau mới cùng ăn thôi.”

Trình Chân nghe xong, ánh mắt lộ rõ vẻ xem thường, chẳng nói chẳng rằng trả lại tôi hộp sôcôla mà cậu ấy vừa trấn “Em không thèm ăn cùng chị.”

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy tôi nói vậy, chỉ vì tôi cho rằng Trình Chân rất ghét tôi.

“Nhanh lên, nhanh lên, không phải chị định chơi xấu đấy chứ?” Tiếng thúc giục của Trình Chân cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Đẩy cánh cửa của cửa hàng đi vào, Trình Chân thoát cái đã nhìn thấy ngay một quả cầu sôcôla màu vàng để cách cửa vào không xa, mắt đột nhiên sáng lên.

Đôi mắt Trình Chân lộ rõ lòng tham không đáy, tôi thở dài, đưa tay lấy hai thanh, trả tiền, quay người đi ra.

Tôi đưa một thanh cho Trình Chân: “Ngon lắm, chị thưởng cho đây.”

Trình Chân xách túi, không đáp lại, đi ra khỏi cửa hàng. Tôi lấy thanh của mình ra, bóc lớp giấy bọc màu vàng, vẫn chưa kịp đưa lên miệng cắn thì Trình Chân đã ghé đầu vào, cắn một miếng từ thanh sôcôla trên tay tôi, sau đó, không hề tỏ ra khách khí gì, ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ cười cợt.

Trình Chân vừa ăn vừa nói: “Ái chà, cái của chị đúng là ngon hơn của em.”

Tôi trở mắt nhìn, Trình Chân thừa lúc tôi còn đang ngẩn ngơ, lại cúi đầu cho nốt phần còn lại vào miệng, sau đó tôi còn nghe thấy tiếng nhai ngấu nghiến.

Đợi Trình Chân ăn xong, tôi mới phản ứng lại, tức giận nói: “Sao em lại xấu xa thế hả!”

Hai bên đường đã sáng đèn, vẻ cười cợt lộ rõ trong ánh mắt Trình Chân, ánh đèn đường chiếu vào lại càng sáng lấp lánh hơn, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy trong đôi mắt ấy còn ẩn chứa rất nhiều điều mà tôi không thể nào hiểu được.

Cúi đầu đi về phía trước một đoạn không xa, tôi mới phát hiện ra, thực ra cửa hàng tiện lợi ấy cách bến xe buýt không xa lắm.

Trình Chân hỏi: “Chị về kiểu gì?”

Tôi chỉ ra chỗ bến xe buýt: “Tất nhiên là đi xe buýt rồi.”

Trình Chân gật gật đầu, sờ sờ túi, lấy ra hai đồng xu nói: “Em đưa chị về.”

Tôi ngấn ra, lắc đầu nói: “Ngồi xe cũng có mấy bến thôi, nhanh lắm, không cần phiền em đâu.”

Trình Chân vẫn không có ý rời đi, nói: “Em tiễn chị về cổng trường.” Nhìn vẻ kiên quyết trong mắt Trình Chân, tôi cũng không từ chối nữa.

Buổi tối, xe buýt khá vắng khách, tôi và Trình Chân ngồi ở bến xe nói chuyện.

Tôi hỏi Trình Chân: “Em ra hàng net chơi điện tử như thế không sợ bị mẹ mắng à?”

Trình Chân nhếch mép cười với tôi, chớp chớp mắt nói: “Sao vậy, chị Tiểu Vi, hay bây giờ đi làm vài ván, em đảm bảo chị sẽ không bị hành thê thảm đâu.”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ra, tiễn tôi về trường gì chứ, thực ra là viện cố để ra ngoài chơi điện tử. Tôi trừng mắt nhìn, nói: “Chị không bị mắc lừa đâu, muốn chơi thì em tự đi đi.”

Trình Chân nháy nháy lông mày nói: “Bị chị phát hiện mất rồi, thật ngại quá. Không có cách nào khác, em bị mẹ quản kinh quá.”

“Đáng đời.” Tôi cười trên đau khổ của người khác.

Lần này Trình Chân không phản ứng lại, chỉ cười hì hì. Tôi không kìm được lập tức quay lại nhìn, có chút không chắc chắn hỏi: “Em vừa gọi chị là gì?”

“Lý Vi.” Trình Chân nhìn tôi, rút lại nụ cười, thay vào đó là khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Tôi ngấn người, thấp giọng nói: “Chị hơn em hai tuổi đấy.”

Trình Chân nhìn tôi với vẻ bình thản nói: “Vậy thì sao?”

Sau khi lên xe buýt và tách khỏi Trình Chân, câu nói ấy vẫn lớn vồn trong đầu tôi, đột nhiên, trong đầu tôi hiện ra hình ảnh cậu bé với đôi mắt sáng long lanh ngày trước.

Lúc Trình Chân vẫn còn là một cậu bé với nụ cười ngọt ngào, tôi đã rất ghen tị với hàng mi cong và dài tự nhiên của Trình Chân, đôi mắt sáng như những vì sao. Tôi luôn cảm thấy vẻ ngoài tuấn tú như vậy chỉ hợp với những chàng trai có tính cách nổi bật mà thôi.

Năm ấy, ngày tôi rời khỏi nhà họ Trình, Trình Chân đến chào tạm biệt tôi.

Trình Chân chạy lại, đưa bàn tay nhỏ bé lên ôm lấy mặt tôi. Tôi gạt tay cậu ấy ra, Trình Chân lại dùng lực mạnh hơn, sau đó nói: “Hứa với em, sau này không được để ai bắt nạt nữa!”

Không ngờ Trình Chân lại quan tâm đến tôi như vậy, khóe mắt tôi chột ướt nhòe.

Sau đó, Trình Chân còn trịnh trọng bổ sung thêm một câu: “Chị chỉ được để một mình em bắt nạt thôi!”

Tôi chút nữa thì tức lộn ruột, nhưng sau đó Trình Chân lại đưa ngón tay út ra nói: “Chúng ta ngoắc tay.”

Khuôn mặt Trình Chân hiện rõ vẻ nghiêm túc, tôi bị đôi mắt sáng long lanh ấy làm cho ngây người và rồi cũng đưa ngón tay út của mình ra.

Trình Chân sợ tôi sẽ hối hận, nhanh chóng ngoắc vào tay tôi nói: “Ngoắc tay, một trăm năm cũng không thay đổi.”

Giọng nói của Trình Chân dần dần trở nên vui vẻ, khuôn mặt cũng nở nụ cười, còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Sau khi cười vui vẻ, Trình Chân cất giọng trầm thấp, nhẹ nhàng nói với tôi: “Lý Vi, không cho phép chị quên em!”

Lúc ấy, tôi thấy rất ghét Trình Chân, giận dữ không thèm trả lời lại. Một thời gian dài sau đó, tôi nghĩ lại mới phát hiện ra vẻ thất vọng trong mắt Trình Chân.

Theo thời gian, tôi cứ tưởng rằng, sẽ không bao giờ gặp lại Trình Chân, không bao giờ quay lại thành phố G nữa. Nhưng bây giờ, tôi đã quay trở lại đây, vào học tại ngôi trường cũ của mẹ, khao khát được bắt đầu một cuộc sống mới.

Ngôi trường này là trường trọng điểm, tập trung toàn những học sinh ưu tú của thành phố, tuy một số học sinh vẫn có những thói quen xấu, nhưng được cái không khí học tập rất tốt, lại có rất nhiều hoạt động ngoại khóa phong phú. So với ngôi trường trước, quản lý ở đây thoải mái hơn nhiều.

Kí túc xá nữ và nam được tách riêng nghiêm chỉnh. Bên ngoài kí túc xá nữ, cô quản lý vừa nghiêm khắc vừa rất sâu sát. Mỗi lần kiểm tra phòng, chỉ cần không thấy có người, không cần biết lý do gì đều sẽ bị ghi vào danh sách về muộn. Một vài bạn nữ sau khi tìm hiểu quy luật kiểm tra vệ sinh kí túc xá, đều thông báo hoặc che giấu hộ, cứ như vậy, mọi người nhanh chóng tạo thành một tập thể nhỏ.

Con gái mà tụ tập lại với nhau, chủ đề buôn chuyện đương nhiên sẽ là về minh tinh, thần tượng, và các anh chàng đẹp trai... đặc biệt là các anh chàng xuất hiện trong cuộc sống của họ.

Mấy ngày nữa, cuộc thi bóng rổ cấp trường thường niên sẽ trở thành đề tài mới của đám nữ sinh kí túc xá.

Giờ ăn trưa, Liễu Đình đến cơm cũng không buồn ăn, hồ hởi chạy lại, nói với tôi: “Tiểu Vi, chiều hôm nay trường chúng ta có trận đấu bóng rổ

với trường Nhất Trung.”

Mùi thức ăn chỉ một lúc đã tràn ngập đầy phòng, tôi nuốt nước bọt, nói: “Lo chuyện thi đấu làm gì, ăn cơm trước đi đã.”

“Tiểu Vi, đi cùng đi.” Liễu Đình nói không ngừng “Tất cả mọi người đều biết, trong tất cả các trường trung học của thành phố thì trường mình và Nhất Trung là nhiều giai đẹp nhất, hơn nữa đội bóng rổ vốn là nơi tập trung nhiều anh chàng đẹp trai, đi đi mà.”

Trong phòng có người tiện thể cho thêm một câu: “Nghe nói anh chàng đẹp trai họ Lâm cũng thi đấu đấy.” Nói rồi cậu ấy lại nhìn chăm chăm tôi hỏi: “Sao nào, có muốn đi xem không?”

Tôi chép miệng, cho cơm vào miệng, rồi ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài. Ánh mặt trời chói chang, mặc dù trời đã lập thu nhưng nắng gắt cuối hè lại làm tôi không cảm nhận được cái mát mẻ, sáng khoái của tiết trời mùa thu.

“Hay là thôi đi, nóng thế này, không bằng ở trong phòng ngủ một giấc cho sướng.” – cơ thể tôi không hề muốn cử động.

Nhưng Liễu Đình không chịu buông tha cho tôi, vẫn muốn thuyết phục tôi: “Cậu không thấy chán à, ngoài đi học, thời gian còn lại đều ở trong phòng. Vào học lâu như vậy rồi, ngoài mấy chị em trong phòng ra, bạn bè ở ngoài cậu không biết ai cả.”

Tôi đặt bát cơm xuống, làm động tác dừng lại, cam chịu nói: “Được rồi, được rồi, coi như mình sợ cậu, mình đi xem cùng các cậu là được chứ gì?”

“Mình biết mà, cậu đúng là có ý với anh chàng đẹp trai họ Lâm kia rồi.” Liễu Đình trêu chọc tôi xong còn nói tiếp: “Cậu phải cẩn thận đấy. Nghe nói cậu ấy có biệt danh là “lãng tử sân bóng” đấy, vì thế mà tốc độ

thay bạn gái của cậu ấy còn nhanh hơn cả tốc độ lách người dẫn bóng trên sân.”

“Lãng-tử-sân-bóng, tên gì mà kinh vậy...” Lòng dạ tôi được một phen quần quai, cố kìm cơn buồn nôn, khó khăn mở miệng hỏi: “Anh chàng đẹp trai họ Lâm mà các cậu nói rớt cuộc là ai thế?”

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn như thể tôi là sinh vật lạ vậy, cùng hét lên: “Lâm Nguyên Nhất! Còn là ai nữa chứ.”

Liễu Đình chớp chớp mắt hai cái nói: “Dù sao thì thành tích học tập của người ta cũng tốt, lại còn là chủ lực của đội bóng rổ, là hot boy của trường chúng ta, sao cậu không để ý gì đến chuyện xung quanh thế hả?”

“Ồ, là cậu ấy. Lần trước gặp ở Tiền Nội mình đã không ưa gì cậu ấy rồi, không lẽ bây giờ mình lại vì cậu ấy mà rung động?” Tôi làm động tác pha trò, làm cả phòng cười ầm lên không dứt.

Môn học buổi chiều, giáo viên môn Toán vẫn dạy quá giờ như mọi khi, Liễu Đình truyền đến chỗ tôi một mẫu giấy, tức tối nói: “Môn này nhàm chán quá!”

Tôi quay đầu lại, buông tay tỏ ý cũng không biết làm thế nào, rồi quay ra ngắm nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ: Học thêm mấy phút toán nữa cũng tốt, có thể đi xem bóng muện hơn, đỡ phải chịu đựng thêm mấy phút.

Có tiếng bước chân đi xuống cầu thang, tầm nhìn của tôi nhanh chóng bị một bóng người ngoài cửa thu hút. Dáng người cao gầy, một anh chàng đẹp trai mặc áo đồng phục bóng rổ số 3 màu trắng, đứng dựa vào cánh cửa lớp học, đôi mắt đen láy không biết cố tình hay vô ý lướt qua chỗ tôi.

Ánh mắt cuồng nhiệt của cậu ấy làm tôi ngạt thở, cô giáo vẫn đang thao thao bất tuyệt trên bảng, nhưng những bạn nữ bị ánh mắt ấy lướt qua

sớm đã tim đập loạn nhịp lên rồi. Con người ấy thật nổi bật trong đám đông.

Đó chính là Lâm Nguyên Nhất.

Cậu ấy nhìn tôi, nháy mắt phải một cái, tôi có chút ngẩn ngơ, nhìn quanh, đúng là cậu ấy đang chào tôi, vậy là tôi gật đầu cười cười với cậu ấy, coi như đáp lại.

Nhưng không ngờ, cậu ấy nhanh chóng rời khỏi đó, đầu cũng không thèm ngoảnh lại mà đi thẳng.

Tôi lắc lắc đầu tự nhủ, chắc là mình nhìn nhầm, thật là phí mất tí biểu cảm.

Mãi mới được nghỉ, Liễu Đình lập tức cười hì hì rồi kéo tôi đi, chẳng có ý đồ tốt đẹp gì hỏi: “Nói, cậu và Lâm Nguyên Nhất có gian tình gì? Mắt liếc mày đưa, không phải cậu ấy có ý gì với cậu đấy chứ?”

Tôi nghĩ lại hai lần gặp Lâm Nguyên Nhất trước đây, bên cạnh cậu ấy gần như lúc nào cũng không thiếu mỹ nhân, làm sao có thể có ý gì với một người như tôi chứ? Nghĩ đến đây, tôi cố ý trêu Liễu Đình nói: “Cái này, rất khó nói. Vì thế mình nghĩ các cậu nên sớm từ bỏ cậu ấy đi thôi!”

“Hừ, da mặt cậu cũng dày thật đấy!” Liễu Đình hoài nghi nhìn tôi “Thật không biết mấy câu cậu nói đâu là thật đâu là giả nữa. Thôi được rồi, đi thôi, không thì không kịp xem mất.”

Lúc đến sân bóng, trong sân đã chật kín người. Số lượng nữ sinh thật là đáng nể, chắc bọn họ đều vì mấy anh chàng đẹp trai mà đến đây.

“Tiểu Vi, Tiểu Vi, bên này bên này.” Mấy bạn cùng phòng với tôi đã đến nhận chỗ trước, hào hứng vẫy vẫy với chúng tôi.

Có tiếng huýt sáo vọng lại, tôi đã nhìn thấy Lâm Nguyên Nhất mặc chiếc áo số 3 màu trắng ở phía xa, mái tóc ngắn màu nâu đậm ánh lên dưới ánh nắng vàng của mùa thu. Đám đông cổ vũ chói tai làm tôi đau cả màng nhĩ. Liễu Đình ngay lập tức đẩy tôi về phía trước. Chúng tôi vừa nhìn cái đã thấy ngay dáng vẻ đẹp trai của Lâm Nguyên Nhất đang chạy trên sân. Quả bóng trong tay cậu ấy đảo qua đảo lại, ánh mắt toát lên vẻ bình tĩnh không giống với những người khác. Sau một hồi cậu ấy ném bóng vào rổ, tỉ số trên sân nhanh chóng tăng cách biệt.

Trong sân, người xem đông nghịt, tôi ngẩng đầu nhìn lên, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống. Vốn đã không thích thú gì với bóng rổ nên tôi đẩy đẩy Liễu Đình nói: “Nóng chết đi được, mình ra căn tin mua chai nước đây.”

Đường ra căn tin cũng chật kín người. Không có cách nào khác, tôi đành phải đi men theo lan can sân bóng. Tôi một bên thì để ý người chèn qua chèn lại, một bên thì lướt ánh mắt qua sân bóng. Tôi luôn cảm thấy có người đang nhìn trộm mình, nhưng khi quay lại thì chẳng phát hiện ra ai. Hừ, rốt cuộc là ai nhỉ? Chưa nhìn thấy mỹ nhân bao giờ à?

Khó khăn lắm tôi mới mua được chai nước từ căn tin, trên sân, hai đội vẫn đang ra sức thi đấu. Tôi nhìn tỷ số, phát hiện ra đội trường tôi đã dẫn trước nhiều điểm, các bạn nữ cổ vũ vô cùng náo nhiệt.

Trận đấu chuẩn bị đến những phút cuối cùng, bên thắng cũng đã rõ ràng. Huấn luyện viên đội bên kia không chịu được nữa, xin tạm dừng. Sau một hồi nghỉ ngơi, có một bạn nữ tự nhiên chen lên chỗ tôi, kích động hét lên: “Tiểu Nhất, anh giỏi quá, anh có muốn uống nước không?”

Tôi bị bạn nữ kia đụng vào, lùi về sau hai bước, cánh tay đập vào thân cây, xước cả da. Thật là xui xẻo. Tiếp đó lại là một tràng gào thét, chỉ thấy người mặc áo trắng số 3, Lâm Nguyên Nhất, hướng về phía các bạn nữ, hôn

nhẹ vào ngón trỏ và ngón giữa, rồi giơ lên. Động tác ấy đã hút hồn các bạn nữ ở đây, tiếng hò reo liên tục vang lên.

Đến cả tôi cũng bị thất thần mất vài giây, rồi mới chớp chớp mắt nói: “Quả nhiên không phải kiểu được hâm mộ bình thường.”

Lâm Nguyên Nhất uống mấy ngụm nước, rồi lắc lắc cái chai rỗng, nói một câu: “Hết nước rồi.”

Lập tức có mỹ nhân đưa chai nước của mình cho cậu ấy: “Lâm Nguyên Nhất, mình có nước này, vẫn chưa mở đâu.” Gọi rất thân mật, như thể quen thân lắm. Tôi cũng tiện tay mở nắp chai nước, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Nhất, bên mình có, cũng chưa mở.” Nói xong, tôi tự cảm thấy mình như đang làm trò vậy.

Lâm Nguyên Nhất không cầm chai nước của bạn nữ kia đưa cho, mà quay đầu ra nhìn tôi, nhẹ nhàng mỉm cười, kèm theo vẻ đẹp trai không cường nổi. Tôi quay đi chỗ khác tránh ánh nhìn như phát ra tia điện của cậu ấy, tay tôi tự nhiên nhẹ bẫng. Đến lúc tôi ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Lâm Nguyên Nhất lấy chai nước trong tay tôi, đôi mắt hiện rõ ý cười, nói: “Cám ơn nhé.”

Cậu ấy ngửa cổ uống luôn.

Dưới sân bóng, ngay lập tức rộ lên tiếng xì xèo. Tôi cảm nhận được hàng trăm ánh mắt sắc nhọn đang hướng về phía mình, giống như muốn đâm xuyên qua người tôi.

Tôi tròn mắt nhìn Lâm Nguyên Nhất, đột nhiên cảm thấy tức ngực, khó thở: “Cậu, sao cậu lại lấy chai nước của mình?”

Nụ cười trên mặt Lâm Nguyên Nhất vẫn không thay đổi, tiến lại gần hơn, lắc lắc chai nước trên tay nói: “Không phải cậu đưa cho mình sao? Cảm ơn nhé.” Nói xong, cậu ấy đột nhiên nắm lấy cánh tay tôi. Người tôi

cứng đờ, nín thở nhìn chăm chăm mặt cậu ấy, thấp thỏm không yên nghĩ: Cậu ấy rốt cuộc muốn làm gì?

Lâm Nguyên Nhất đột nhiên kéo ống tay áo tôi lên:

“Này, cậu...”

Hai con người của tôi như sắp rơi ra đến nơi rồi vậy, còn cậu ấy thì không vội vã gì, lấy một miếng băng dán từ trong túi ra, dán lên vết thương vừa bị va vào cây của tôi, sau đó cậu ấy cúi xuống, dùng miệng thổi lên vết thương, một làn hơi nhẹ nhẹ lướt qua tay tôi. Tôi hít một hơi sâu, mặt đỏ ửng.

Lúc ấy, tiếng còi vang lên, thời gian tạm ngừng kết thúc, trận đấu lại tiếp tục, Lâm Nguyên Nhất mỉm cười vẫy vẫy tay rồi quay lại sân đấu.

Tay tôi vẫn lưu lại cái chạm tay vừa rồi của Lâm Nguyên Nhất, đột nhiên trở thành tâm điểm chú ý của mọi người làm tôi căng thẳng đến mức không thở được, bản thân tôi cũng đang rất ngỡ ngàng. Lúc ấy, tôi không biết nên nói gì, chỉ cúi đầu nhanh chóng tìm Liễu Đình, kéo cậu ấy rời khỏi đây.

“Soạt”, không biết ai vừa ném bóng vào rổ, quả bóng trong không trung tạo nên một đường hình cung tuyệt đẹp, rơi tọt vào lưới.

“Huấn luyện viên, còn mấy phút cuối để em vào chơi đi ạ, chán chết đi được.” Ánh mắt của mọi người trên sân nhanh chóng bị giọng nói của người mặc chiếc áo màu đỏ thu hút.

“Trình Chân!” – Tôi ngạc nhiên thốt lên.

Người con trai đứng dậy khỏi băng ghế, ánh mắt đột nhiên sáng bừng, chớp chớp mắt nhìn tôi, sau đó cậu ấy quay mặt sang nói với huấn luyện viên: “Huấn luyện viên, còn có mấy phút, cho em ra đi.”

Huấn luyện viên đội bạn do dự một lúc rồi ra hiệu thay người.

Lúc chạy qua chỗ tôi, Trình Chân đột nhiên đưa tay lên, làm động tác giơ nắm đấm với tôi, màu áo đỏ làm tôn lên gương mặt trẻ trung của Trình Chân, đôi mắt sáng ngời, có thần, miệng hơi nhếch lên, vẻ rất quyết tâm giành chiến thắng.

Tôi ngẩn người một lúc, vẫn còn chưa hiểu cậu ấy giơ nắm đấm ra với tôi là có ý gì.

Trận đấu lại được tiếp tục. Trình Chân mặc áo số 7, vừa vào sân đã vượt qua liền một lúc ba người, tất cả các động tác đều rất nhất quán, lưu loát.

“Tên nhóc Trình Chân này chạy cũng nhanh quá nhỉ.” Liễu Đình không biết từ lúc nào đã đứng cạnh tôi, quay mặt sang nhìn tôi cười ẩn ý “Mình đang nghĩ cậu làm gì mà đi mãi không thấy về, hóa ra là mua nước cho Lâm Nguyên Nhất.”

Tôi thở dài, tỏ vẻ cầu xin nói: “Đại tiểu thư Liễu Đình à, cậu đừng có trêu mình thế được không, cậu cũng biết mình và cậu ấy hoàn toàn không thân thiết gì mà.”

Liễu Đình gật đầu: “Ừ, là không thân, chỉ là trước mặt mọi người bị cậu ấy trêu tí thôi. Ha ha, nhưng mà Tiểu Vi này, xem ra, sau chuyện xảy ra lần trước ở Tiên Nội, anh chàng đẹp trai họ Lâm đã để ý cậu rồi đấy.”

“Gì cơ!” – Tôi ngạc nhiên nói.

“Cậu không cảm thấy ánh mắt cậu ấy nhìn cậu rất dịu dàng à?”

Tôi lắc đầu: “Làm gì có chuyện ấy, cậu ấy có bạn gái rồi mà.”

Liễu Đình hăng giọng nói: “Cậu nói Tương Phương Phương lần trước cãi nhau với cậu đấy à? Cô ta không phải là bạn gái của Lâm Nguyên Nhất.”

Tôi nhìn chăm chăm người đang chơi bóng trên sân, nghĩ: Ai dà, rốt cuộc vẫn là trai đẹp! Được vô số mỹ nhân vây quanh. Thu lại ánh mắt, tôi nói nhỏ: “Cái điệu dáng ấy mình không quen được.”

Trên sân bỗng có tiếng còi chói tai làm thu hút sự chú ý của chúng tôi, Lâm Nguyên Nhất đang ngã trên sân, trọng tài báo Trình Chân phạm lỗi đẩy người.

Lúc này tôi mới nghĩ đến, hỏi Liễu Đình: “Sao Trình Chân cũng đến thế?”

Liễu Đình nói: “Lúc này cậu đi mua nước thì nó tới. Nó học trường Nhất Trung, không phải cái này cậu cũng không biết đấy chứ? Tên nhóc này thật là miệng nói một đằng làm một nẻo, nó bảo với mình hôm nay trời nóng quá, không muốn ra sân, chỉ đến ngồi cho đủ đội hình, không ngờ cuối cùng lại không ngồi yên được.”

Trình Chân giơ tay ra hiệu nghe theo lỗi phạt của trọng tài, ánh mắt Trình Chân như có lửa, ngày càng bùng cháy mạnh mẽ. Cặp đá quý màu đen trong đôi mắt ấy, lúc này không còn vẻ ngây thơ, hồn nhiên của ngày bé, mà hiện rõ khát vọng chiến thắng. Dáng người Trình Chân đã cao lên nhiều, nhưng các nét đẹp thì không có thay đổi gì nhiều, chỉ các đường nét trên gương mặt thì trở nên góc cạnh hơn. Trên sân bóng Trình Chân đã bớt đi tính khí trẻ con mà thay vào đó là nhuệ khí, lòng hăng hái.

Liễu Đình nhìn qua bảng tỷ số, ngạc nhiên nói: “Này, tỷ số đã gần ngang nhau từ lúc nào rồi kìa.”

Trên sân bóng, Trình Chân không hề mất đi phong độ, thuận tay đẩy Lâm Nguyên Nhất, Liễu Đình tự nói một mình: “Cũng không hiểu sao mà

tên nhóc kia vừa vào sân, cục diện trận đấu đã thay đổi rồi.”

“Cậu ấy có một ma lực khiến cho người khác cảm thấy an tâm.” Giọng nói yếu ớt của tôi lập tức bị tiếng hò reo trên sân át đi.

Từ nhỏ tới lớn, Trình Chân đã tỏ ra trầm lặng hơn những đứa trẻ khác. Trình Chân rất ngang bướng, nhưng cũng rất thông minh. Cậu ấy giỏi tận dụng điểm mạnh của mình để đạt được những điều mình muốn.

Lúc nhỏ, Trình Chân lấy hết toàn bộ tiền tiêu vặt của tôi, lần gặp ở KTV, khi tôi đang rơi vào hoàn cảnh thảm hại, còn cả hôm Trình Chân tiễn tôi về từ nhà cậu ấy... Tôi phát hiện ra rằng, tôi sợ gặp cậu ấy, chỉ vì trước mặt Trình Chân, tôi luôn để lộ ra tính cách mềm yếu của mình. Tất cả những lần tôi gặp phải chuyện không thể tránh được, cậu ấy đều thản nhiên ứng phó, về điểm này, tôi rất ngưỡng mộ Trình Chân.

Cảm xúc tình tế của tôi đối với Trình Chân, rốt cuộc là có từ bao giờ, đến tôi cũng không biết nữa.

Trận đấu kết thúc, kết quả hai đội hòa nhau.

Lúc rời khỏi sân, Lâm Nguyên Nhất bất ngờ gọi tôi lại.

“Chai nước lúc này, cảm ơn nhé.”

Tôi vốn định không để ý đến cậu ấy, nghe thấy cậu ấy nói vậy, tôi cũng dừng lại, nói: “Cậu đùa với mình sao, chai nước ấy rõ ràng là bị cậu lấy đi mà.”

Lâm Nguyên Nhất không hề ngạc nhiên trước phản ứng của tôi mà còn cười hì hì nói: “Là cậu nói muốn đưa cho mình uống mà, tuy giọng điệu có hơi lạ một chút, nhưng mình nghe thấy rất rõ.”

Tôi lập tức ghen lời, ai bảo học nói theo người ta làm gì, thật là gây ông đập lưng ông.

Lâm Nguyên Nhất cũng không làm khó tôi, chỉ xuống sân bóng nói: “Số 7 của trường Nhất Trung là bạn trai cậu à?”

Tôi nhìn Trình Chân, người đang uống nước, nói với Lâm Nguyên Nhất: “Cậu đùa gì vậy, đó là em mình.”

Lâm Nguyên Nhất sững người một lúc, nói với giọng ngạc nhiên: “Không phải chứ, em cậu?”

Trong lòng tôi có chút tức giận, không hiểu vì sao cậu ấy lại nói những câu kỳ lạ như vậy, không kìm được hỏi lại cậu ấy: “Mình lừa cậu thì được ích lợi gì?”

Lâm Nguyên Nhất thở nhẹ nói: “Em cậu thật trẻ con. Lúc thi đấu, cậu ấy cố ý đẩy mình ngã, lúc kéo mình đứng dậy, còn nói với mình, nếu mình thua thì phải tránh xa cậu ra.”

“Nếu cậu ấy là em trai cậu, thì mình không hiểu nổi, sao cậu ấy lại nói mấy câu ấy với mình làm gì?” Lâm Nguyên Nhất mơ hồ nói.

“Không có gì đâu, cậu ấy chỉ đùa cậu thôi.” Tôi nhìn Lâm Nguyên Nhất, cảm nhận được nhịp tim đang đập mạnh của mình.

“Ừ...” Ánh mắt Lâm Nguyên Nhất lóe lên tia lửa, khóe miệng lộ rõ vẻ cười cợt. Đôi mắt đen láy lại càng trở nên bí ẩn hơn.

Một cơn gió thổi xuyên qua những chiếc lá trên cây, tạo nên âm thanh “lào xào”.

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Gió nhẹ đầu thu lùa vào cùng với giọng nói của Lâm Nguyên Nhất: “Được rồi, chỉ cần cậu ấy không phải là bạn trai của cậu thì mình vẫn còn cơ hội.”

“Gì cơ?” Tôi thấp giọng nói, tay ấn ấn thái dương, cố nhìn cơn chóng mặt, trong đầu đầy một mớ hỗn độn.

Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi với ánh mắt sáng rực, nói: “Lẽ nào cậu ghét mình?”

Câu này cậu ấy hỏi cũng quá... thẳng thắn rồi.

Lâm Nguyên Nhất quan sát phản ứng của tôi, ánh mắt cậu ấy sắc nhọn, khiến tôi không tìm được mà ngăn người ra.

“Không phải.” Tôi xua tay nói, “chỉ là với mình, cậu là người lạ.” Không hề giấu giếm gì, tôi trả lời cậu ấy một cách thẳng thắn.

Ánh mắt Lâm Nguyên Nhất lộ vẻ ngạc nhiên, hình như chưa có cô gái nào từ chối cậu ấy một cách thẳng thừng như vậy. Cậu ấy đang định nói gì nhưng lại đứng im bất động, không đề cập tiếp đến chuyện này nữa. Cậu ấy lại quay ra nhìn Trình Chân, rồi nói: “Thôi được rồi, cậu đi ra chỗ em cậu đi, vừa nãy trên sân hình như cậu ấy bị thương ở chân đấy.”

Tôi nghe xong ngẩn ra, quay nhìn về phía sân bóng. Ở phía xa, Trình Chân đang ngồi trên đất, lông mày hơi cau lại, mặt nhợt nhạt, bên cạnh có vài người cùng đội bóng.

Tôi nắm chặt hai tay, đầu ngón tay lạnh lạnh, bất giác mở miệng hỏi: “Sao lại bị thương thế? Lúc nãy không phải vẫn bình thường sao?”

“Kỹ thuật của cậu ấy rất tốt, tốc độ cũng rất nhanh, nhưng nóng vội quá.” Ánh mắt Lâm Nguyên Nhất hiện lên vẻ khen ngợi không hề giả dối.

“Mình biết rồi.” Tạo ra một khoảng cách an toàn, tôi quay đầu nói: “À, mà cảm ơn miếng dán của cậu nhé.”

Lâm Nguyên Nhất cười cười, xua xua tay một cách tự nhiên nói: “Không có gì!”

Nhìn đôi mắt ánh lên nụ cười của Lâm Nguyên Nhất, tôi bỗng có cảm giác rất ấm áp, nó khiến ta rất dễ chịu. Trong khoảnh khắc, tôi hình như đã hiểu tại sao lại có nhiều bạn nữ thích cậu ấy đến thế.

“Tiểu Nhất.” – mấy bạn nữ đi từ phía căn tin đến gọi Lâm Nguyên Nhất.

Có thể thấy cậu ấy có duyên với con gái thế nào. Nhân lúc cậu ấy nói chuyện với mấy bạn nữ kia, tôi quay người đi luôn.

Những người được các bạn nữ yêu quý như cậu ấy, không dây vào thì tốt hơn, trong lòng tôi lại càng khẳng định suy nghĩ của mình. Chen giữa đám người, tôi đi về phía Trình Chân.

Người trong đội bóng đang hỏi cậu ấy: “Trình Chân, quả cuối cùng nguy hiểm như thế cậu lại còn cứu bóng làm gì? Đây chỉ là trận giao hữu thôi mà, làm gì phải mạo hiểm như vậy, hay là đi bệnh viện xem thế nào.”

Trình Chân chỉ cười nói: “Không nghiêm trọng thế đâu.” Cậu ấy ngồi trên đất, mím môi, trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt nhợt nhạt.

“Đừng có ra về nữa, đến bệnh viện đi.” Tôi thở dài, đến bên Trình Chân hỏi: “Em làm gì mà hôm nay lại liều mạng như vậy hả?”

Tôi thừa nhận bản thân rất ngu ngốc, biết rõ những lời Trình Chân nói với Lâm Nguyên Nhất tuyệt đối không phải vì thích tôi, chỉ là không kìm được nói suông mà thôi.

Mấy người cùng đội bóng của Trình Chân tò mò nhìn tôi, hỏi: “Trình Chân, bạn gái cậu đấy à?”

Trình Chân nhìn tôi, nhếch lông mày, quay ra chỗ khác nói: “Đùa à, bạn gái mình mà già thế này á?”

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy nhói đau, như bị kim đâm vào tim, từng chút từng chút cảm nhận nỗi xót xa.

Đội trưởng đội bóng rổ Nhất Trung dùng chai nước gõ vào đầu Trình Chân, vừa cười vừa mắng: “Nói năng kiểu gì thế hả, thẳng nhóc này hôm nay uống nhầm thuốc à?” Đội trưởng quay sang cười với tôi, giải thích: “Cậu đừng giận, Trình Chân bình thường không như vậy đâu.”

Trình Chân nhặt quả bóng trên đất, dùng ngón tay xoa xoa, để lộ ra tâm trạng không tập trung. Tôi ghen lời nói: “Mình hiểu.” Tôi đã hiểu ra điều này từ lâu rồi, cậu ấy luôn muốn đối đầu với tôi.

Nghĩ một lúc, tôi mới từ tốn mở miệng: “Mình, cũng có thể coi như là chị của cậu ấy...”

Tôi đã từng ở trong nhà cậu ấy, chúng tôi đã từng sống chung với nhau hai năm, tôi lại lớn hơn Trình Chân, chúng tôi đều ghét nhau nhưng lại vô tình ảnh hưởng đến nhau.

“Để mình đưa cậu ấy đến phòng y tế của trường.” Nói rồi, tôi nhanh chóng liếc mắt sang phía Trình Chân. Khuôn mặt Trình Chân lộ ra vẻ

không tự nhiên, giơ tay chỉ về băng ghế cách đó không xa nói: “Chị cất đồ vào ba lô rồi mang ra đây giúp em.”

“Ừ.” Tôi trả lời, đi lấy ba lô giúp cậu ấy.

Đội trưởng nhìn mắt cá chân của Trình Chân nói: “Đã sưng lên rồi, nghe lời chị cậu đi, đến phòng y tế xem thế nào.”

Trình Chân cũng không ra vẻ nữa, chậm rãi đứng dậy, tôi nhanh chóng ra đỡ cậu ấy. Trình Chân đi tập tễnh, xem ra bị thương không nhẹ.

Tôi ngẩng đầu nhìn biểu cảm của cậu ấy, nhưng rồi lại bất giác tránh ánh nhìn của Trình Chân. Sau vài lần như vậy, tôi chỉ còn cách cụp mắt xuống, giữ hướng nhìn về phía vai của Trình Chân, hỏi khẽ: “Sao em lại nói mấy câu đấy với Lâm Nguyên Nhất?”

Trình Chân nhìn tôi, ngạc nhiên nói: “Chị đã biết rồi à?”

Tôi cau mày, giọng điệu có phần nặng nề hơn, hỏi: “Tại sao em lại nói như thế?”

“Không có gì, chỉ là thấy anh ta không thuận mắt.” Ánh mắt Trình Chân có chút mập mờ khó hiểu.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Trình Chân còn bổ sung thêm một câu với giọng điệu lạnh lùng: “Chị tránh xa Lâm Nguyên Nhất một chút, chị không theo kịp người ta đâu?”

Sớm đã biết Trình Chân không thế nào vì thích tôi mà nói những câu ấy, chỉ là sau khi nghe được câu trả lời từ chính miệng của cậu ấy, trong lòng đột nhiên không hiểu tại sao lại thấy thất vọng.

Tôi buột miệng nói: “Em lo nhiều chuyện quá rồi đấy.”

Trình Chân nghiêm túc hỏi tôi: “Chị thích Lâm Nguyên Nhất?”

Tim tôi đột nhiên loạn một nhịp, tôi không kìm được trừng mắt nhìn cậu ấy: “Tiểu tử thôi, đừng có mà nói bừa!”

“Lý Vi, chị như vậy là yêu sớm đấy.” Không cho tôi kịp phản ứng lại, Trình Chân đã cho luôn câu kết luận: “Chị mới 17 tuổi, chỉ lớn hơn em một tí thôi, em không thể nhìn thấy chị phạm sai lầm mà lại coi như không thấy được.”

Tôi vừa ngại vừa tức, đánh vào khuỷu tay Trình Chân. Cậu ấy “A” lên một tiếng, rồi tỏ ra không hài lòng nói: “Chị làm gì vậy, em đang bị thương đấy!”

Cậu ấy vừa tránh đòn tấn công của tôi, vừa nói tiếp: “Tên Lâm Nguyên Nhất ấy, vừa nhìn đã biết không phải người tốt đẹp gì, tâm địa gian xảo, chị cùng với anh ta... Ai da... đau chết đi được. Anh ta đã nói rõ là... với chị...” Trình Chân tránh những cú đấm của tôi nhưng miệng thì không ngừng nói luyên thuyên.

“Yêu sớm thì đã sao, liên quan gì tới em!” Tôi không thèm so đo với Trình Chân, mặc kệ cậu ấy nói làm nhảm, tôi giận dữ trừng mắt với Trình Chân.

Trình Chân cúi đầu, thấp giọng nói: “Đúng là không liên quan gì đến em nhưng nếu chị bị người ta bỏ rơi sẽ mất mặt lắm đấy.”

Câu này đối với tôi mà nói, như một sự nguyện rửa. Lúc ấy, tôi thấy ghét cay ghét đắng Trình Chân đang ở trước mặt. Sao lúc trước tôi lại có thể bị mê muội bởi sự dịu dàng của cậu ấy cơ chứ, thậm chí còn tự cho rằng, cậu ấy nói những câu ấy với Lâm Nguyên Nhất là vì có tình cảm với tôi.

Tôi căm giận không nguôi, nhưng cũng xấu hổ vô cùng. Thật muốn nhanh chóng vứt luôn cậu ấy ở đây, nhưng nhìn mắt cá chân sưng phồng của cậu ấy, tôi lại có chút không nỡ, hỏi không vui vẻ gì: “Chị họ em đâu?”

Trình Chân nhìn ngó xung quanh nói: “À, em bảo chị ấy đi mua nước rồi.”

Sau đó, hai chúng tôi vai kề vai đi vào phòng y tế của trường, không ai nói câu gì.

Phòng y tế xử lý sơ qua vết thương cho Trình Chân. Tôi đứng ngoài cửa gọi cho Liễu Đình. Điện thoại vừa kết nối, Liễu Đình đã hồ hởi hỏi: “Tiểu Vi, cậu đoán thử xem vừa có chuyện gì xảy ra.”

Tôi ngẩn ra, hỏi: “Chuyện gì?”

“Mình vừa đi mua nước đúng không? Lúc quay lại phát hiện ra tên nhóc Trình Chân đã không còn ở đấy nữa, mình liền hỏi đội trưởng của Trình Chân xem nó đi đâu, kết quả là không biết tên nào mất, ném luôn quả bóng về phía mình, đội trưởng của Trình Chân liền giơ tay ra chặn quả bóng lại, đẹp trai quá đi mất! Lúc này cậu ấy còn hỏi số điện thoại với số QQ của mình nữa. À đúng rồi, Trình Chân đang đi cùng cậu à?”

Tôi quay ra nhìn về phía Trình Chân vừa bước ra từ phòng y tế, gật đầu nói: “Ừ. Cậu ấy bị thương ở chân, mình đưa cậu ấy ra phòng y tế, cậu qua đây đưa Trình Chân về đi.”

Ngắt điện thoại, tôi nói với Trình Chân: “Đợi một lúc chị họ em sẽ qua đón.”

“Chị không phải là chị của em sao?” Tên nhóc này vẫn giống trước đây, chỉ biết chọc giận tôi, cậu ấy lại trêu tiếp: “Bảy năm không gặp, đầu óc chị hình như vẫn không khá hơn?”

“Em...” Tôi hít một hơi sâu, cố kìm nén sự tức giận trong lòng: “Chị không thèm cãi nhau với tên tiểu tử thối như em, đồ trẻ con.”

“Đúng vậy, em trẻ con.” Ánh mắt cậu ấy hướng về phía cây ngô đồng đang đung đưa lá trước cơn gió, nói: “Nhưng, so với chị, em vẫn còn kém xa.”

Cơn tức giận trong chốc lát bị dập tắt. Tôi chợt nghĩ, trước mặt Trình Chân, tôi thật sự rất trẻ con và nhu nhược, tính cách ấy, đến bản thân tôi cũng thấy chán ghét.

Nghĩ đến đây, tôi chỉ im lặng đứng yên tại chỗ, không nói được câu nào.

“Đối diện với em khó đến thế cơ à?” Giọng nói của cậu ấy khàn nhỏ và chán nản, hình như cậu ấy còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng đã bị Liễu Đình, người đang vội vàng đi tới cắt ngang.

Liễu Đình đi tới trước mặt chúng tôi, nhìn qua chỗ bị thương của Trình Chân, ngạc nhiên hỏi: “Trình Chân, chân của em sao lại thành ra thế này?”

Trình Chân chỉ vào tôi nói: “Nhớ phúc của cái người ngốc nghếch này hết đấy.”

Liễu Đình tiến lên trước một bước, vỗ vào lưng Trình Chân nói: “Liên quan gì đến Tiểu Vi hả, cũng tại em, chơi bóng thôi mà, cần gì phải dốc sức vậy?”

Tôi gật gật đầu, tỏ ra rất thấu hiểu nói: “Không sao mà, lời trẻ con không nên chấp.” Hai tay tôi dựa vào vai Liễu Đình, nhìn Trình Chân, cố ý cười một cách rạng rỡ nói: “Khổ thân cậu phải đưa Trình Chân về rồi.”

Khuôn mặt Trình Chân lạnh đến mức có thể đóng băng, tâm trạng tôi thì rất thoải mái, vỗ vỗ vai Liễu Đình nói: “Giờ này hơi khó gọi xe, để mình ra công gọi xe giúp hai người.”

Liễu Đình gật gật đầu, tự nhiên nhớ ra điều gì đó, gọi tôi lại: “Tiểu Vi, thứ bảy tuần này là Trung thu, cô mình bảo cậu đến ăn cơm đấy, nhân tiện ở lại chơi hai ngày luôn.”

Tôi có chút bất ngờ, nghĩ một lúc, lúc này vẫn chưa tìm được lý do gì để từ chối, chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Ừ, được rồi.”

Trình Chân đứng đối diện tôi, yên lặng nhìn tôi, không hề cử động, khuôn mặt đẹp trai, lạnh lùng lại khiến tôi ảo tưởng.

Bất ngờ, cậu ấy nói: “Cám ơn, chị Tiểu Vi.”

Tôi ngạc nhiên, cố gắng tỏ ra không hề để ý đến, cười cười nói: “Không có gì.”

Nụ cười gượng ép trên mặt tôi, vừa quay người đi đã không thể tiếp diễn được nữa.

Đúng vậy, tôi cảm thấy khá chán nản. Sự lạnh nhạt và lời cảnh cáo của Trình Chân đã khiến tôi mất phương hướng. Tại sao cậu ấy lại nói như vậy với Lâm Nguyên Nhất? Tại sao lại luôn châm chọc, khiêu khích tôi, lại còn tỏ vẻ không biết gì gọi tôi là “Chị Tiểu Vi” nữa chứ. Tôi thực sự càng ngày càng không thể hiểu được trong lòng cậu ấy đang nghĩ gì.

Tất cả những suy nghĩ, cảm xúc của tôi không có nơi nào để thổ lộ, cuối cùng lại trở thành một tiếng thở dài. Đã bảy năm trôi qua nhưng Trình Chân vẫn thích bắt nạt tôi như trước đây.

Những bản nhạc nhẹ nhàng trên loa phát thanh của trường dần dần tràn ngập khắp cả sân trường. Tôi lấy lại tinh thần, cũng ngân nga hát theo:

“Mùa thu xin đừng đến, mùa thu xin đừng đến, em vẫn chưa quên được anh...”

Trong khuôn viên trường, lá cây ngô đồng Pháp hai bên đường đã chuyển sang màu vàng. Một cơn gió thổi qua, những chiếc lá vàng ào ào rụng xuống như những chú bướm vàng nhẹ nhàng bay lượn.

Bài hát này thật hợp với mùa thu, tôi nghĩ.

Có những người đã từng xuất hiện trong cuộc đời chúng ta, để lại dấu ấn, chỉ là bản thân chúng ta cũng không hiểu được, tại sao những dấu ấn này lại sâu sắc đến vậy...

Mùa thu năm nay đặc biệt khác với mọi năm, mặc áo cộc tay ngồi trong phòng mà cũng cảm thấy nóng nực. Bố tôi gọi điện đến nói: “Tiểu Vi à, con có nhận được bánh Trung thu bố gửi cho con không?”

“Con nhận được rồi à, hôm nay họ đã gửi đến rồi.” Tôi dùng vai đỡ điện thoại, tay chọn mấy bộ quần áo cho vào trong túi.

“Con biết rồi, con biết rồi, bố làm gì có lúc nào không bận đâu, con đã quen rồi.”

Trong điện thoại, bố tôi nói với giọng áy náy: “Xin lỗi con, Tiểu Vi.”

Vì nghe thấy câu ấy mà tay tôi đột nhiên dừng lại, sau đó nói: “Bố, năm nay con cũng không phải đón Trung thu một mình đâu.”

Ngắt điện thoại, tôi sắp xếp lại ba lô, cầm theo hộp bánh Trung thu bố tôi gửi đến, chuẩn bị đi. Tôi định buổi sáng đến nhà họ Trình cùng Liễu Đình, nhưng từ trận đấu bóng lần trước, Liễu Đình và anh chàng đội trưởng đội bóng rổ của Trình Chân tự nhiên trở nên thân thiết hơn, mà dạo này còn có vẻ vô cùng quấn quýt nữa, mới sáng ra đã chạy đi gặp nhau rồi. Để có thể tác thành cho Liễu Đình, chúng tôi đã hẹn trưa nay mới cùng xuất phát.

Trời đang nắng dần lên, tôi đi ra khỏi trường, bất ngờ nhìn thấy Trình Chân đang đứng ngoài cổng. Cậu ấy do dự nhìn chiếc điện thoại trên tay,

nhìn một lúc lâu mới bật lên. Ấn số điện thoại, Trình Chân nghĩ một lúc, lại thay đổi ý định, nhanh chóng gập điện thoại lại. Tôi đứng bên cạnh, tò mò nhìn Trình Chân, chỉ thấy cậu ấy vò vò tóc, cuối cùng lại mở điện thoại ra, ấn lên dãy một dãy số, lần này một chút do dự cũng không còn nữa.

Ngay lập tức, điện thoại trong túi tôi kêu lên, tôi ngạc nhiên lấy điện thoại ra, quả nhiên là Trình Chân gọi.

Cậu ấy cũng nghe thấy tiếng điện thoại, quay đầu sang nhìn tôi, phản ứng rất nhanh tắt điện thoại đi, tiến về phía tôi.

Lúc cậu ấy đã ở trước mặt, tôi liền hỏi: “Sao em lại ở đây, Liễu Đình đâu?”

“Chị ấy nói có chút việc, không đến được, bảo em đến mang đồ giúp chị.”

“Ừ.”

Chúng tôi đứng ngay chỗ cổng trường, nơi có nhiều người qua lại, vẻ đẹp trai, tuấn tú của Trình Chân nhanh chóng thu hút sự chú ý của các bạn nữ.

Đôi mắt Trình Chân dài, rất đẹp, lúc cười lại càng long lanh hơn. Cậu ấy không nói nhiều, nhưng một người thông minh như Trình Chân, không cần nói gì nhiều, cậu ấy đã phát ra sự tự tin đầy ma lực.

Mặt trời vào buổi trưa hơi chói mắt, tôi không thích ứng được, nheo mắt lại. Trình Chân đứng cách tôi không xa, dáng người cao lớn khiến người khác phải nhìn chăm chú.

Trình Chân nhìn cái ba lô to đùng và chiếc túi trong tay tôi, cau mày nói: “Không phải chỉ ở có hai ngày thôi sao, làm gì mà mang nhiều đồ thế?”

Tôi bĩu môi nói: “Đều là những thứ cần dùng cả, em để ý cái đấy làm gì, có ai nhờ em xách đâu chứ.”

Trình Chân nhìn tôi, lắc lắc đầu nói: “Em có nói sẽ xách giúp chị à? Lần trước em bị thương ở chân, đã khỏi đâu. Em chỉ là đến trợ giúp cho người mù đường như chị thôi.” Nói rồi Trình Chân không hề do dự đi thẳng lên phía trước.

“Chị không phải loại bị mù đường!” Tôi kêu lên.

Trình Chân quay đầu lại nhìn tôi, nhếch nhếch khóe miệng: “À, vậy sao? Lần trước là ai ngồi quá bển thế nhỉ?”

“Lần trước là do chị ngủ quên thôi.” Tôi giải thích, lấy giấy ra lau mồ hôi, trong lòng oán hận Trình Chân sao nhẫn tâm để một mình tôi xách nhiều đồ như thế này chứ.

Tôi trừng mắt nhìn Trình Chân, đeo ba lô, xách túi đi về phía bên xe buýt. Địa thế trường tôi rất cao, con đường ra ngoài cổng cũng không quá dốc, nhưng rất dài. Tôi một tay xách túi, đi đằng sau người nhàn rỗi nào đấy, chân bước đi không vững, mồ hôi thì vã ra như tắm. Trong lòng tôi lại bắt đầu oán hận Liễu Đình, một mình ra ngoài tự do tự tại, ung dung sung sướng là đủ rồi, lại còn bảo cái tên vô tình không biết thương người này đến chọc giận tôi nữa.

Cuối cùng, đến lúc tôi mệt quá không thở ra hơi được nữa, Trình Chân mới quay người lại, cười cười nói: “Nếu chị nhờ vả em thì em sẽ rủ lòng từ bi, xách đồ giúp chị.”

Tôi cố hết sức lườm Trình Chân một cái: “Không cần em giả vờ tốt bụng!”

Trình Chân không hề để ý đến sự “công kích bằng ánh mắt” của tôi, cậu ấy chỉ về phía bên xe đang đứng đông nghịt người, nói: “Chị nhìn xem,

đăng trước còn có một đoạn cũng không dài. Chị chỉ cần xách hai cái túi này lách qua chỗ kia, chen được lên xe là thành công rồi, cố lên!” Mía mai xong, cậu ấy còn không quên vỗ vỗ vào vai tôi.

Tôi đã không còn chút sức lực nào để cãi nhau với Trình Chân nữa rồi, hận không thể bỏ cái hộp bánh đặc sản truyền thống quê hương mà bố bắt tôi mang đi lại bên đường. Vốn định coi như là quà tặng cho nhà Trình Chân, thế mà cậu ấy lại còn không xách hộ tôi. Tôi nghĩ đến là lại thấy tức, đá hai phát vào chiếc túi.

Trình Chân cười khẽ, thuận tay xách túi cho tôi, lắc đầu nói: “Đồ ngốc, là con gái thì phải biết mềm yếu vào những lúc thích hợp, như vậy thì con trai mới cam tâm tình nguyện để bị sai bảo.”

Tôi hơi ngẩn ra, buột miệng nói: “Em mà cũng tình nguyện để người khác sai khiến á?”

Trình Chân đang cười đột nhiên dừng lại, ánh mắt hờ hững chuyển sang nhìn chỗ khác, tai cậu ấy tự nhiên hơi ửng đỏ. Trình Chân nắm chặt tay đang xách túi, giơ tay ra vẫy xe taxi bên đường, quay đầu lại nói với tôi: “Chị làm gì mà nói nhiều thế. Lên xe đi, lẽ nào chị định vác cả đống đồ này lên xe buýt?”

Trong chốc lát, tôi thấy khuôn mặt Trình Chân lúc này thật giống với dáng vẻ ngày bé.

Nếu nói mấy trận cãi cọ ngày xưa chỉ là trò chơi của hai đứa trẻ thì bây giờ bảy năm trôi qua, cậu ấy đã có cuộc sống riêng của mình, Trình Chân của bây giờ rốt cuộc đang suy nghĩ gì về tôi? Tôi thầm nghĩ trong lòng.

“Đến rồi, sao chị cứ ngẩn người ra thế hả?” Đợi tôi phản ứng lại được thì tài xế taxi đã dừng xe trước căn biệt thự màu trắng rồi, Trình Chân mất

kiên nhẫn giục tôi: “Nhanh lên chút đi nào, em sắp chết đói rồi đây.” Nói xong, Trình Chân đã giúp tôi mở cửa xe.

Tôi đi vào cùng Trình Chân. Trong phòng khách, trên bàn đã bày rất nhiều thức ăn. Trình Chân đặt đồ xuống để ăn cơm, cô Phương từ trên tầng đi xuống vừa lúc nhìn thấy tôi.

Nhìn thấy tôi, cô Phương hơi chần chừ một lát, rồi thấp giọng nói: “Tiểu Vi?”

Trong lòng tôi ập đến một cảm giác lo lắng, khẽ trả lời: “Cô Phương.”

Cô Phương gật gật đầu, giọng nói có chút không tự nhiên: “Mấy năm qua cháu thế nào?”

“Rất tốt ạ.” Tôi ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt cô Phương, đang nghĩ không biết nên nói gì tiếp thì đúng lúc ấy chú Trình về nhà.

Tôi đứng dậy, nói to: “Cháu chào chú.”

Chú Trình tâm trạng rất vui vẻ nói: “Tiểu Vi à, hà hà, đúng là càng lớn càng xinh!”

Cô Phương chủ động tiến lại, cầm lấy tập tài liệu trên tay chú Trình, dịu dàng nói: “Được rồi, được rồi, ăn cơm trước đã. Tiểu Vi đừng ngại, cứ coi đây như là nhà cháu.” Chú Trình ra hiệu bảo tôi ngồi xuống.

Nhiều người như vậy cùng nhau vui vẻ ăn cơm, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ăn cơm xong, cô Phương có hẹn ra ngoài chơi mạt chược, trước khi đi cô còn dẫn tôi lên phòng hỏi: “Tiểu Vi, có mệt không? Cô đã cho người dọn dẹp phòng rồi, nếu thiếu gì cứ trực tiếp nói với cô nhé.”

Tôi gật đầu, nói với cô Phương, người đang định rời đi: “Cháu cảm ơn cô, cô Phương.”

Cô Phương quay đầu lại, nhìn tôi rồi “Ừ” một tiếng, nói: “Đừng khách sáo, cứ coi đây như là nhà của cháu.”

Tôi cười đáp lại, nhìn cửa phòng từ từ khép lại. Tôi ngược mắt lên nhìn căn phòng, bức tường màu trắng, sàn gỗ, ánh đèn màu lạnh khiến tôi cảm thấy hơi lạnh lẽo. Tôi ngồi trên giường, nhìn quanh căn phòng, một cảm giác lạ lẫm bao trùm trong lòng.

Tắm giặt xong xuôi, tôi nằm xuống chiếc giường đã được dọn gọn gàng, sạch sẽ, chiếc đèn bên cạnh giường tỏa ra ánh sáng ấm áp, lòng tôi tự nhiên cũng trở nên tĩnh lặng.

Nhìn dãy số lạ hiện lên, tôi nghi hoặc mở điện thoại: “A lô?”

“Là mình, Lâm Nguyên Nhất.” Giọng nói thấp trầm vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Sững người một lúc, tôi mới mở miệng: “Cậu... sao cậu lại biết số của mình?”

“Mình nhìn thấy số của cậu trong danh bạ liên lạc của bạn mình.” Cậu ấy ngừng một lúc “Mình chỉ định thử tí thôi, không ngờ đúng là cậu thật.”

Nghe Lâm Nguyên Nhất nhắc đến tên người bạn đó, tôi ngạc nhiên nói: “Cậu ấy là bạn hồi tiểu học của mình, sau đó mình chuyển trường, nên ít liên lạc hơn. Không ngờ lại trùng hợp vậy, hai cậu cũng quen nhau à?”

Lâm Nguyên Nhất cười cười nói: “Thế giới này thật là nhỏ.”

Những điều xa lắc lại khiến cho hai con người vốn không quen biết có mỗi tâm giao, tôi gật đầu nói: “Ừ, đúng là nhỏ thật.”

Vì quen chung một người bạn, có điểm chung nên chúng tôi nói chuyện cũng thoải mái hơn.

“Lý Vi, chị ngủ chưa?” Bên ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của Trình Chân.

Không khí đang thoải mái bỗng trở nên căng thẳng. Đầu bên kia điện thoại Lâm Nguyên Nhất dừng một chút, cẩn thận hỏi: “Mình có làm phiền cậu không?”

“Không, là em trai mình lại quấy rối đấy mà. Không nói chuyện nữa nhé, tạm biệt cậu.” Không đợi Lâm Nguyên Nhất nói thêm, tôi đã ngượng ngùng ngắt điện thoại.

Trình Chân đứng ngoài gọi cửa: “Em nghe thấy tiếng chị rồi, chị chưa ngủ đúng không?”

Tôi tức giận đi ra, mở cửa nói: “Gọi cái gì mà gọi!”

Trình Chân thò đầu vào, nhếch mép cười: “Tâm trạng chị tốt thế này, hay là chơi game với em đi.”

“Không chơi, muốn chơi thì em về phòng em mà chơi.” Không đợi tôi đóng cửa, Trình Chân đã dùng một tay giữ lại, nhanh chóng chui vào phòng, không hề ngại ngần ngồi xuống trước máy vi tính, hào hứng nói với tôi: “Mẹ em thu máy tính của em rồi, hóa ra là khóa trong phòng khách. Lý Vi, để em dạy chị chơi nhé?” Trình Chân quay đầu lại, khuôn mặt tươi tỉnh, vui vẻ nói tiếp: “Chơi nửa tiếng thôi, mẹ em sẽ không phát hiện ra đâu, nếu không em đổi máy cho chị?”

Bất kể Trình Chân có mạnh mẽ thế nào, nhưng cuối cùng cũng là một tên nhóc thích chơi điện tử mà thôi, tôi thở dài nói: “Đừng có mà chơi muộn quá, nếu không chị sẽ mách cô Phương đấy.”

Trình Chân âm ờ đáp lại, ánh mắt rất nhanh đã bị máy tính thu hút. Trình Chân ôm một cái gối màu kem, cầm đèn lên gối, nét mặt phức tạp, đôi mắt sáng lấp lánh như đá đen, như có một ma lực hút người khác vào.

Trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng bàn phím. Trong lúc tôi không hề phòng bị gì, Trình Chân đầu cũng không hề quay lại, đột nhiên hỏi: “Lúc này chị nói chuyện điện thoại với ai à?”

Tôi ngẩn người, có chút ngỡ ngàng nói: “Ừ, một người bạn.”

Tay Trình Chân vẫn không ngừng ấn phím, nói tiếp: “Con trai à?”

Tôi trở mặt, ôm gối dựa vào cạnh giường, âm ờ nói: “Ừ... Em xem có trùng hợp không cơ chứ, cùng quen chung một người bạn hồi tiểu học của chị... Em cũng biết đấy, hồi đấy chị không có nhiều bạn thật sự... À, mà, tên tiểu tử này, em hỏi chuyện ấy làm gì?”

Tôi cũng không biết vì sao mình lại phải đi giải thích nhiều thế làm gì, đột nhiên căn phòng lại trở nên tĩnh lặng. Trình Chân ngừng gõ bàn phím, đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi, không nói gì. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Trình Chân để lộ ánh mắt phức tạp như lúc này.

Một lúc lâu sau, Trình Chân mới dịu đi, nói: “Lý Vi, sao chị vẫn cứ chơi với những người phức tạp như thế, bài học trước đây vẫn chưa đủ sao? Ai là bạn bè của chị, ai đang đem chị ra làm trò cười, chị không nhận ra được à?”

Tôi thất thần một lúc mới cúi đầu nói: “Chị biết, trước đây là tự chị kết bạn không đúng, nhưng chẳng lẽ vì thế mà chị không thể tin tưởng người khác được nữa à?” giọng tôi có chút run rẩy.

Trình Chân nhìn chăm chăm tôi nói: “Người khác em không dám nói, nhưng Lâm Nguyên Nhất mà chị mới quen gần đây, anh ta là loại công tử đào hoa...”

Tôi nhìn Trình Chân bằng ánh mắt buồn bã, có chút không kiềm chế được, cứ như bản thân đã làm chuyện gì rất khó mở miệng, vội vàng ngăn Trình Chân nói tiếp: “Chị và cậu ấy không hề có quan hệ gì cả. Được rồi, được rồi, Trình Chân, chị muốn đi ngủ, em cũng về phòng ngủ đi.” Nói rồi, tôi vội vàng đẩy cậu ấy ra khỏi phòng.

Tôi không thể phản ứng được với cách nói ấy của Trình Chân, khẩu khí ngang ngược ấy giống hệt ngày bé. Tôi không nén được nổi chán nản, buồn phiền, rốt cuộc tôi làm sao thế này, đến cả trái tim hình như cũng bị cậu ấy tác động đến.

Đến buổi sáng ngày thứ hai, Liễu Đình mới từ trường về. Cậu ấy bình thản ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, ôm gối thờ dài. Tôi ngồi xuống cạnh cậu ấy, hỏi: “Sao hôm qua cậu không về thế hả?”

Liễu Đình liếc nhìn tôi một cái, nói: “Chiều hôm qua mình vừa về phòng thì bị cô chủ nhiệm giữ lại, bắt đi làm báo tường gì đấy, thật là xui xẻo.”

Tôi “hừ” một tiếng: “Thôi đi, nhìn mặt cậu phờ phợt thế này, mau khai thật đi, cậu có bạn trai rồi đúng không?”

Liễu Đình đỏ mặt, nói thầm: “Vẫn chưa đến mức ấy, người ta vẫn chưa mở lời, vậy nên vẫn chỉ là bạn bè thôi!” Rất hiếm khi thấy cậu ấy xấu hổ thế này, tôi cố ý trêu chọc: “Ai mà lại làm cho đại tiểu thư Liễu Đình nhà ta động lòng thế này?”

Liễu Đình giả vờ tức giận: “Biết rồi còn hỏi! Chính là đội trưởng đội bóng rổ của Trình Chân, cậu gặp rồi đấy, lúc nào cậu cùng đi chơi đi.”

Nhìn biểu cảm này thì chắc anh chàng bóng rổ thì chắc anh chàng bóng rổ đẹp trai cực cool kia đúng là kiểu mà Liễu Đình thích rồi, tôi lắc đầu kêu ca: “Ái chà, Liễu Đình nhà ta đã lớn rồi đây, đã có bạn trai rồi, chỉ còn mình là vẫn cô đơn, lẻ loi, không ai cần!”

Liễu Đình giờ nắm đấm ra: “Thôi đi!”

Hai đứa cười cười nói nói âm ỉ một lúc, Liễu Đình âm ỉ nói: “Nói vào chuyện chính đây, gần bên Nhất Trung vừa mở một bể bơi trong nhà, nghe nói huấn luyện viên đội bóng rổ rất thân với ông chủ, được tặng cho mấy chục phiếu giảm giá, đội bóng rổ chia ra mỗi người lấy hai cái, đội trưởng rủ mình đi, cậu có muốn đi cùng không?”

“Không đi, mình có biết bơi đâu.”

“Đi đi, coi như đi cùng mình.”

“Hai người cậu đã hai phiếu rồi, chẳng nhẽ mình tự bỏ tiền ra à?” Tôi dùng sức gạt “nanh vuốt ma quỷ” của Liễu Đình ra khỏi vai mình.

Liễu Đình vừa định mở mồm thì Trình Chân đi từ trên tầng xuống, uể oải nói: “Hai người đang nói cái bể bơi vừa mới mở đấy á, em cũng có phiếu, có thể miễn phí cho con vịt cạn đấy.”

“Nói ai đấy hả?” Tôi tức giận trừng mắt nhìn Trình Chân.

“Ai không biết bơi thì em đang nói người đấy.” Trình Chân đi đến bên cạnh tôi, nhếch mép cười một cách đầy thâm ý.

Tôi bị Trình Chân làm cho tức nghẹn, đập bàn đứng dậy: “Đi thì đi. Không biết thì học.” tôi quay sang kéo Liễu Đình nói “Chúng mình đi.”

Liễu Đình vẫn ngẩn ngơ, không hiểu gì hỏi: “Làm gì?”

“Đi bơi.”

“Đi bây giờ? Không phải cậu bảo không biết bơi hay sao?”

“Cậu dạy mình là được chứ gì.”

“Vậy không phải là mình chỉ cần để cậu chơi ở chỗ nước nông thôi à?”

“Nhiều lời.” Vừa nói xong, Liễu Đình đã bị tôi kéo ra khỏi nhà.

Bể bơi mới mở ở gần trường Nhất Trung, cách nhà chú Trình cũng hơi xa. Ngồi trên xe, Liễu Đình cúi đầu, nhắn tin liên tục, tôi buồn chán nhồi người lên phía trước, xem Trình Chân chơi game.

Xem được một lúc, tôi bỗng cảm thấy ngứa ngáy, vỗ vỗ ghế của Trình Chân nói: “Này, cho chị mượn cái máy PSP của em chơi một lúc được không?”

“Mẹ kiếp!” Trình Chân bất ngờ kêu lên, tiếp đó là tiếng game over phát ra từ chiếc máy PSP, Trình Chân tức giận quay lại mắng: “Đúng là thích dọa người mà, sao chị không đi đóng phim Lời Nguyễn luôn đi.”

Tôi trừng mắt nhìn Trình Chân: “Cái tên nhóc này, miệng lưỡi em sao mà độc địa thế hả?”

Trình Chân cau mày, nheo mắt lại nói: “Có muốn đấu với em một ván không, xem điểm ai cao hơn, nếu chị thắng, cái máy này cho chị chơi thoải mái, chị thua thì phải mời em ăn Ferrero.”

“Em nói đấy nhá!” Tôi xoa xoa tay lấy tinh thần.

Trình Chân cười cười, lại còn buông một câu rất thẳng: “Em đảm bảo chị sẽ thua thảm hại cho mà xem.”

Lòng tự tin tràn trề của tôi chẳng giữ được bao lâu. Lúc bắt đầu, tôi kiếm được số điểm cũng không tồi, nhưng điểm của Trình Chân còn gấp đôi của tôi. Mấy ván tiếp theo, tôi mệt đến mức hai tay cứ giật giật, lại phải mất hai thanh Ferrero nữa.

Trình Chân bóc lớp vỏ màu vàng, sau đó cho từng miếng sôcôla vào miệng, vừa nhai vừa nhìn tôi cười, đôi mắt Trình Chân sáng ngời, vừa xảo quyệt vừa tinh nghịch.

Dưới ánh nắng rực rỡ của mùa thu, sống mũi thẳng, khuôn mặt tuấn tú của người thiếu niên ấy quay đầu lại nhìn tôi cười với vẻ hào hứng, phấn khởi. Nụ cười ấy, trong một phút chốc như hòa lẫn vào cùng ánh nắng. Thời khắc ấy, tôi cảm nhận được rõ rệt ánh mắt của Trình Chân, khiến tôi có cảm giác rung động.

Bể bơi mới mở rộng rãi và sáng sủa, không giống bể bơi trong Cung Văn Hóa Lao Động, người bơi ở đây cứ như những chiếc sủi cỏ vậy, bơi một tí mà đụng hết người này đến người khác.

Tôi thuê một cái phao, thay xong bộ đồ bơi thì Trình Chân đã xuống bể bơi được mấy vòng rồi. Trình Chân nhìn thấy tôi ôm cái phao lắc lư, trêu đùa: “Chị có phải trẻ con không thế, lại còn thuê cái phao của trẻ con này nữa, chị có chui vừa không thế?” nói xong, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới.

Tôi ôm cái phao, cảnh cáo Trình Chân: “Tên tiểu tử kia, em nhìn cái gì thế hả, đầu óc em thật là đen tối.”

“Chị có chỗ nào để em nhìn à?” Nói rồi, Trình Chân nhìn lướt qua tôi với ánh mắt chẳng tốt đẹp gì, thả thân hình cường tráng xuống bể, làm bắn hết cả nước lên mặt tôi.

Vừa đến chỗ nước nông, tôi đã kéo Liễu Đình lại nói: “Chúng mình là bạn bè tốt đúng không, cậu không được bỏ rơi mình đâu đấy.”

Liễu Đình cười dịu dàng với tôi, giằng lấy phao nhưng tôi sống chết cố giữ chặt, sau đó tôi bị đẩy ra chỗ bể bơi.

Lúc nước ngập sâu, tôi bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể nhẹ bẫng, uổng nguyên một ngụm nước.

“Cứu tôi với, cứu với, tôi sắp chết đuối rồi...”

Một người mẹ trẻ nhìn tôi, gương mặt sợ hãi đưa đưa con tránh xa tôi. Liễu Đình mặt tối sầm, hét lên với tôi: “Lý Vi, cậu hét cái gì chứ, cậu đứng xuống xem nào, xấu hổ chết đi được!”

Tôi mở mắt, nhìn xung quanh, khóe miệng hơi giật giật, hóa ra đây là khu nước nông, mực nước chỉ đến eo tôi.

Trình Chân không biết từ lúc nào đã bơi đến gần chỗ tôi, tạo nên những bọt nước trắng xóa, từ mặt nước trời lên một cái đầu, hất hất nước trên tóc, cười với tôi nói: “Chị cứ từ từ mà học.” Quay đầu ra nhìn Liễu Đình với vẻ đồng cảm: “Chị à, dạy được chị ấy chị đã phải hy sinh nhiều rồi.”

Ánh mắt Liễu Đình cứ hướng về phía nước sâu, quay đầu lại, đẩy tôi về phía Trình Chân, nói: “Chị đi bơi một lúc đã, em phụ trách dạy cậu ấy bơi nhé.” Rồi quay ra nháy mắt với tôi, tỏ vẻ áy náy nói: “Yên tâm, kỹ thuật của Trình Chân rất khá, không sợ bị chết đuối đâu.” Liễu Đình nhân lúc tôi không để ý, gạt cánh tay tôi đang bám trên vai cậu ấy, cũng không thèm quay đầu lại, bơi đi mất.

“Đừng đi mà!” Tôi gắng sức vùng vẫy tay chân nhưng chỉ nhìn thấy Liễu Đình dần dần bơi cách xa chỗ tôi.

“Giữ sức tí đi, chị ấy đi tìm đội trưởng của em rồi.” Trình Chân đành thở dài một cái, đề nghị, “Chị bám vào tay em, em đỡ chị, chị thử từ từ đạp chân đi.”

Tôi thôi vùng vẫy, nghĩ một lúc rồi vẫn bám vào tay Trình Chân. Trước khi đạp nước tôi còn không yên tâm bổ sung thêm một câu: “Em

đừng thả tay ra đấy.”

Trình Chân mất hết kiên nhẫn nói: “Biết rồi.”

Tôi cố sống cố chết nắm chặt tay Trình Chân, thử bơi mấy lần, tôi nổi cao hơn lúc trước một ít nhưng vẫn có chút không vững, giữ được mấy giây lại chìm xuống. Trình Chân lắc đầu nói: “Chị căng thẳng quá rồi đấy, thoải mái một chút đi.”

Trình Chân đổi tay để tôi nắm, quay người dùng tay còn lại đỡ eo tôi, vừa đỡ tôi bơi về phía trước vừa nói với tôi: “Thả lỏng người ra!”

Bình tĩnh lại tôi thấy Trình Chân dạy cũng rất khá, không giống Liễu Đình, chỉ giỏi rống lên. Với sự trợ giúp của Trình Chân, từ từ, chậm rãi, tôi thấy mình đã có thể tự nổi lên. Bơi thêm một lúc, tôi gần như có thể nắm được một vài kỹ thuật, cũng bạo dạn hơn trước một tí, thử bỏ tay Trình Chân ra, nhưng, tôi lập tức đã phải gánh chịu hậu quả do sự đặc ý của bản thân.

Trình Chân thấy tôi thả tay ra, sững người, chưa kịp phản ứng gì, cả người tôi đã đột nhiên bị mất cân bằng. Tôi muốn đứng xuống, nhưng phát hiện ra chân đã không còn chạm được đến sàn bể bơi nữa rồi. Nước tràn vào mũi, vào miệng tôi. Tôi đập chân loạn cả lên, mấy chiêu vừa học đã quên hết sạch, chỉ biết đập phành phạch xuống mặt nước.

Nhưng càng đập lại càng chìm nhanh hơn, tôi đã uống hai ngụm nước to. Tên nhóc Trình Chân này, tự nhiên đưa tôi ra chỗ nước sâu này làm gì cơ chứ.

Trong lúc hoảng loạn, tôi nghe thấy tiếng Trình Chân hét lên: “Bám vào em!”

Theo bản năng tôi giơ tay ra, quàng vào trước ngực Trình Chân, chân cũng theo đó quẩn quanh người Trình Chân. Tôi vừa ho vừa hỏi Trình

Chân: “Khụ Khụ... sao lại đưa chị ra chỗ nước sâu này làm gì?”

Trình Chân vẫn chưa hiểu chuyện gì đã bị tôi phun nước vào người, mọi người trong hồ bơi đều bị tiếng hét của tôi làm cho sững sờ.

“Me ời, mẹ ời, nhanh nhìn kìa, nhìn kìa, dưới nước có con gấu tui.” Đứa trẻ đang ôm phao ở gần đấy, chỉ vào tôi cười lớn.

Ý thức được tư thế thân thiết của chúng tôi, Trình Chân lắc lắc người, tôi căng thẳng hét lên: “Đừng động đây, em muốn làm gì?”

“Chị bỏ tay ra đã.” Trình Chân tối sầm mặt nói.

Bây giờ mà thả tay ra thì chỉ có đường chết thôi, tôi vẫn chưa hồi phục được từ sau cơn hoảng loạn lúc nãy, có chết cũng không chịu buông tay.

Cảm nhận được ngực Trình Chân đang nhấp nhô lên xuống, tôi ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt trắng trẻo của Trình Chân sao lại đỏ ửng vậy. Không phải chứ, cậu ấy đỏ mặt, ánh mắt đang nhìn xuống chỗ cánh tay tôi đang ôm eo cậu ấy.

“Á!” Tôi hét lên, “Em nhìn đi đâu thế hả?” rồi bỏ tay ra khỏi người Trình Chân. Vừa đẩy cậu ấy ra, tôi uống luôn một ngụm nước, cơ thể cũng bắt đầu chìm xuống.

Đúng vào lúc tôi nghĩ mình thế là tiêu đời, thì một bàn tay mạnh mẽ kéo tôi lên ra khỏi mặt nước. Trình Chân vừa rồi bị tôi vùng vẫy ôm chặt không chịu bỏ ra, lần này cậu ấy đã có kinh nghiệm hơn, ôm tôi từ phía bên sườn, không cho tôi có cơ hội quặp lấy cậu ấy. Tôi một tay ôm lấy cổ, một tay bám lấy ngực Trình Chân. Thành thịch, thành thịch, tiếng nhịp tim của Trình Chân đập một cách rõ rệt. Cùng lúc tôi cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể Trình Chân và nhịp tim cậu ấy, tay tôi vẫn đang run run, nước không ngừng chảy xuống theo tóc của tôi.

Mặt tôi đỏ ửng, vừa ngại vừa tức, nắm tay dấm vào ngực Trình Chân. Không ngờ cậu ấy không hề gầy tí nào, phần ngực lại rất rắn chắc, làn da trắng bóc, khiến người khác nhìn vào phải đỏ mặt, tim đập thình thịch.

“Nhìn đủ chưa thế?” Trình Chân cúi đầu nhìn, tay đỡ tôi trên eo chặt hơn, nhưng lại không hề khách khí nói: “Chị không muốn chết đuối thì đừng có mà cắn nhả nữa.”

Tôi bị Trình Chân ôm, đi về phía nước nông, vô cùng xấu hổ và tức giận nhưng không dám đẩy cậu ấy ra, chỉ có thể ầm ức, mặt đỏ bừng.

Đúng lúc này Liễu Đình từ phía bờ tiến lại, hỏi: “Tiểu Vi, cậu không sao chứ?”

Cả người tôi lúc này đều mơ hồ, chỉ cảm thấy mặt đang nóng tới mức có thể đun sôi được nước ở hồ bơi này.

Trình Chân thở dài, hét lên với Liễu Đình: “Ném cho chị ấy cái phao.”

Dù sao thì trò vui cũng cho người ta xem đủ rồi, có mất mặt thêm một tí cũng chẳng sao. Định thần lại tâm lý hỗn loạn lúc này, tôi ôm lấy cái phao Liễu Đình ném xuống, cuối cùng cũng thoát ra được.

Lúc đến gần bờ, tôi lập tức leo lên thành bể. Không thể bơi thêm được nữa.

Lúc đi ra từ phòng thay đồ, Liễu Đình tiến đến trước mặt tôi, gương mặt đang cố kìm để không bật cười. Tôi nấp sau lưng cậu ấy, từ trong gương có thể thấy mặt tôi đang đỏ hết cả lên.

Một lúc sau, Trình Chân cũng xuất hiện từ phía bể bơi, Liễu Đình đề nghị chúng tôi cùng đi ăn, tôi giả vờ không quan tâm đến chuyện vừa xảy ra. Trên cả đoạn đường, ba người chúng tôi không ai nói câu gì, cứ thế lặng lẽ đi.

Đi được nửa đường, Trình Chân đột nhiên quay người sang nói với tôi: “Chị đừng có giả vờ nữa, có gì mà phải ngại đâu.”

Nghe thấy câu này, tôi không bình tĩnh được nữa hét lên: “Có phải em bị cười nhạo đâu, tất nhiên là em không sao rồi!”

Nghĩ lại cảnh gần gũi lúc ở hồ bơi, tuy rất xấu hổ nhưng tôi không thể không thừa nhận, thân hình Trình Chân quả thật rất đẹp. Dưới ánh trăng ấm áp của mùa thu, đôi mắt cậu ấy như cả một đại dương, đường nét mi cong cong mảnh khảnh hiện ra tuyệt đẹp. Bóng hai người chúng tôi in trên mặt đường bị kéo rất gần, rất dài.

Sau khi bơi xong, người ta rất dễ đói. Ngồi trong quán KFC, tôi ăn hamburger, gặm cánh gà, rồi uống thêm một cốc nước cô ca. Ôi, thế này mới mãn nguyện chứ.

Trình Chân gầy gầy mấy miếng khoai tây nói: “Em không hiểu sao càng ngày chị càng không lớn lên được, hóa ra là vì ăn mấy thứ đồ vứt đi này.”

Tôi tức giận giằng lấy chỗ khoai tây của cậu ấy, không cho cậu ấy ăn nữa. Trình Chân đang chuẩn bị phản ứng lại thì điện thoại reo.

Nhìn thấy số điện thoại, Trình Chân không nghe máy ngay mà đứng dậy ra ngoài.

Tôi làm mặt hề với cậu ấy, đặc ý ăn miếng khoai tây, miệng lại còn lẩm bẩm: “Không cho em ăn nữa, không cho em ăn nữa.”

Liều Đình đi vệ sinh, chỉ còn mình tôi quét sạch đồng đồ ăn còn lại. Trình Chân nghe xong điện thoại quay lại, tôi chỉ vào cốc cô ca còn lại một nửa, cười hì hì nói: “Xin lỗi nhé, không chờ em vào, giờ chỉ còn lại cái này.”

Trình Chân cười cười, cũng không tức giận, không hề nghĩ gì, lấy cốc cô ca của tôi uống luôn, cứ như không thấy tôi đang tròn mắt nhìn.

Uống xong, cậu ấy còn không hề quan tâm gì nói: “Đá tan rồi, ga cũng bay hết rồi. Lý Vi, chị thích uống nước ngọt à?”

Thôi bỏ đi, tôi thất vọng thở dài, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ hi vọng có thể vượt qua Trình Chân được.

Tôi nói: “Ai gọi mà em nói lâu thế?”

“Điện thoại của ai cơ?” Liễu Đình vừa đi vệ sinh về, ngồi xuống nhìn Trình Chân, “Chị đi vệ sinh về, em mới nói chuyện điện thoại xong à, là con gái hả, nói những gì mà lâu thế?”

Trình Chân nhìn tôi, cười nói: “Gái gọi.”

Liễu Đình lắc lắc ngón trỏ, nói: “Đừng nghĩ là cô không nghi ngờ em, bây giờ đang là thời gian nhạy cảm, cẩn thận không bị tóm đấy.”

Trình Chân buông tay: “Sợ gì chứ, em cũng có làm gì mờ ám đâu.” Sau đó nhìn tôi đầy ẩn ý, nói: “Đúng không.”

Tôi bị cậu ấy nhìn đến mức toàn thân cảm thấy không thoải mái, nhanh chóng cúi đầu hút hai ngụm cô ca to đùng, rồi chọt nhớ ra, cốc cô ca này Trình Chân vừa mới uống, lập tức bị sặc.

“Khụ khụ...”

Liễu Đình vội quay đầu hỏi: “Sao vậy? Sao vậy?”

Tôi ho sặc sụa hai lần, khí quản sặc nước nói: “Không sao. KFC nhiều quá, nước cũng cho nhiều đá nữa.” Trình Chân dùng tay chống cằm, cười mỉa mai, vẻ mặt rất phủ phàng.

Mãi đi chơi tán gẫu, Liễu Đình không để ý đến việc cô Phương đang quản Trình Chân, cũng không nghĩ rằng cả buổi chiều nay cô Phương đang đợi chúng tôi về, nên cả bọn vừa mới về đến cửa đã bị hỏi: “Trình Chân, con có việc gì mà chạy ra ngoài thế, đi đâu, làm gì?”

“Con đi bơi.” – Trình Chân lớn tiếng nói.

“Ngoài bơi ra còn làm gì?” Cô Phương cũng đứng lên lớn tiếng, hỏi với giọng điều tra, “Vừa có cuộc điện thoại của bạn gái tìm con, là bạn cùng lớp hả?”

Trình Chân ngẩn ra, rồi tùy tiện gật đầu: “Vâng, bạn ấy hỏi con về buổi thực nghiệm tuần sau, vừa rồi tại đi bơi nên con tắt điện thoại, vì vậy nên bạn ấy mới gọi đến nhà mình.”

“Ừ” Nghe Trình Chân giải thích, cô Phương nói nhẹ nhàng hơn, sau đó không biết lại nghĩ gì, hỏi: “Hai đứa rất thân nhau à?”

Trình Chân ấp úng nói: “Bạn ấy là bạn cùng bàn với con, có thể không thân sao?”

Cô Phương nét mặt trầm mặc, nói: “Con nói chuyện kiểu gì thế hả, là mẹ hỏi ngoài việc học ra, hai đứa cũng thường xuyên tiếp xúc phải không?”

Trình Chân cau mày nói: “Mẹ, rốt cuộc là mẹ muốn hỏi gì?”

Cô Phương đột nhiên nói: “Trình Chân, con không nên có bạn gái sớm? Mẹ nói với con rồi mà, con chỉ vừa mới lớn, đừng nên yêu sớm...”

Trình Chân hết kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, mẹ yên tâm đi. Chỉ là bạn cùng lớp thôi, con đã nói mấy lần rồi còn gì.”

Cô Phương gật đầu nghiêm khắc nói: “Biết là tốt rồi, tuần sau là trở lại trường học rồi đấy, bản thân con phải lưu ý cho mẹ.”

“Con biết rồi.” Trình Chân chỉ coi lời cô Phương nói như gió thoảng qua tai, không hề cho là quan trọng.

Cô Phương gật đầu nói với Liễu Đình: “Tuần sau cô với chú đi công chuyện, cuối tuần mới về, đến lúc đó con nhớ nhắc Trình Chân quay trở lại trường học nhé, nó hay quên lắm.” Nói rồi lại nhìn sang tôi, biểu cảm trên mặt hơi sáng lên: “Tiểu Vi này, có thời gian cùng Đình Đình đến đây chơi nhé.”

“Vâng ạ.” Tôi gật đầu.

“Lão nương.” Trình Chân vẻ mặt giận dữ nói, “Mẹ thật sự coi con là trẻ con à?”

Mặc dù cậu ấy nói như vậy nhưng với Trình Chân tôi chắc chắn những lo lắng của cô Phương là có lý.

Buổi chiều ở trường, Liễu Đình đi ra ngoài mua vài thứ, điện thoại không mang theo, chuông điện thoại không ngừng reo. Tôi liền cầm máy.

“Chị ơi, em để quên thẻ học sinh trong túi của chị mất rồi, mang đến đây cho em đi, gấp lắm đấy.” Giọng nói có vẻ gấp gáp của Trình Chân truyền đến từ đầu dây bên kia.

Tôi cau mày nói: “Tại sao em không tự mình đến lấy?”

“Em đâu có biết sau khi vào kí túc lại bị kiểm soát nghiêm ngặt như vậy, phải ở trường trừ ngày cuối tuần mới được ra ngoài.” Điện thoại đột nhiên im lặng một lúc, sau đó hỏi: “Sao lại là chị?”

“Chị của em hiện không ở đây, gấp lắm à?”

“Hãy ya, chiều trường kiểm tra rồi.”

Thứ quan trọng như vậy lại để tùy tiện thế này, tôi nghiêm giọng nói: “Em phải cảm ơn chị đấy, chị vừa hay cũng biết đường đi đến trường em. Em đợi một lát, chị đến đưa cho em, em để thẻ học sinh ở túi nào?”

“Hình như ở cái hông túi nhỏ bên phải hay trái gì đó, chị thử tìm xem.”

Tôi gật đầu: “Được rồi, chờ chị tìm.”

Trong ngăn cặp của Liễu Đình quả nhiên có một tấm thẻ học sinh. Cầm tấm thẻ, tôi nói với bạn cùng phòng: “Khi nào Liễu Đình quay lại, bảo cậu ấy là mình đi cứu mạng em của cậu ấy nhé.”

Tôi đi luôn lúc ấy, một lúc thì nhìn thấy tấm biển trường Trình Chân – Nhất Trung. Nhìn vào phía trong trường, tôi không cưỡng lại sự than phục với vẻ đẹp của nó, nhất là sau khi thu qua đi, không khí càng trở nên dễ chịu hơn.

Lúc đi qua sân vận động, tôi lại va phải đội trưởng đội bóng rổ của Nhất Trung. Anh ta đang ném bóng, nhìn thấy tôi liền gật đầu chào với vẻ bất ngờ, rồi hỏi: “Đến tìm Trình Chân à, vừa có một bạn gái đến tìm cậu ấy, hình như là đi ra chỗ thư viện rồi, bạn có muốn đợi cậu ấy ở sân bóng không?”

Tôi gật đầu cười: “Cám ơn bạn, không cần đâu, mình đi tìm cậu ấy.”

Gian phòng thư viện yên tĩnh, tôi thấp thỏm đứng dựa vào tường, trước mắt không biết nên làm thế nào, cũng không dám tiến lên, vì nếu tôi chuyển động, ngay lập tức sẽ đánh động một đôi nam nữ đang nói chuyện ngay gần đó.

Cậu nam sinh đẹp trai và cô bạn gái xinh đẹp đang đứng đối mặt với nhau, nhìn tất tình cảm.

Cậu nam sinh đó không phải ai khác mà chính là Trình Chân.

Cô bạn gái rất xinh đẹp, khuôn mặt thanh thoát, mái tóc dài suôn mượt, làn da trắng mịn, khí chất dịu dàng như dòng nước, đôi mắt không hề vướng bụi. So với Trình Chân, cô ấy thấp hơn một cái đầu, hàm răng trắng, long mày thanh tú, khuôn mặt vô hồn, thật sự trông giống như con búp bê.

Cô gái ấy là mẫu người Trình Chân thích sao?

Một khoảng trời rộng bao la trên đầu, cũng giống như tâm trạng của tôi lúc này, trống rỗng, mất phương hướng.

Sau một chút trầm mặc, Trình Chân liền nói: “Mình đã có người thích rồi...”, giọng nói hơi trầm lắng có chút từ tốn, không mang tính cự tuyệt, thật tàn nhẫn.

“Mình biết, là Hạ Tử... lớp 1 phải không?”, cô gái không chút vui vẻ, dường như đang cố lấy thêm dũng khí, để nói: “Coi như là món quà cuối cùng, Trình Chân, mình có thể hôn bạn được không?”

Tôi giật mình quay đầu nhìn vào, cô gái đang kiễng chân lên. Công viên trường phía xa bên ngoài yên tĩnh không một tiếng động, những chiếc lá phong đỏ rải rác đầy sân, ánh mặt trời chói lóa chiếu lên hai người họ, phản chiếu lên nét mặt.

Ngay lúc đó, cơ thể tôi bỗng bị một cơn đau lạ hành hạ, bụng lúc đau dữ dội lúc âm ỉ.

“Rất xin lỗi.” Giọng nói Trình Chân có vẻ kiên định, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc hơn.

Cô gái hạ thấp giọng nói: “Một cái hôn là quá đáng sao?”

“Mình xin lỗi.”

Rất lâu sau, cô gái mới nói với vẻ không quan tâm: “Mình không thể chúc cho tình yêu của hai người thuận lợi được.”

Trên khuôn mặt đầy vẻ kiêu hãnh của tuổi trẻ, những đường nét lạnh lùng như dịu dàng hơn, Trình Chân ngửa mặt đón gió, cười nhạt nói: “Vốn dĩ cũng không có hi vọng sẽ thuận lợi mà.”

Đợi cô gái kia đi xa rồi, tôi mới từ từ tiến lại, đứng bên cạnh Trình Chân, nhìn theo dáng vẻ cô đơn của cô gái ấy, tôi thở dài: “Tại sao em không hôn cô gái ấy?”

Hình như cậu ấy sớm đã phát hiện ra sự xuất hiện của tôi, nên khi nghe thấy tiếng của tôi, cậu ấy không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng không thèm quay đầu sang, nói: “Chị hy vọng em sẽ hôn cô ấy à?”

“Không phải như thế sẽ rất tốt hơn ư? Dùng một nụ hôn thay cho lời từ biệt, rất tốt mà, hơn nữa, cô gái ấy lại xinh đẹp như vậy.”

Trình Chân cúi đầu nhìn tôi, hai hàng lông mày bất giác cau lại, khuôn mặt không giấu nổi sự thất vọng, và còn có một chút tức giận.

Có lẽ cậu ấy tức giận vì tôi yên lặng đứng đằng sau nghe lén. Tôi giải thích nói: “Chị chỉ đến đưa đồ cho em thôi, không phải chị cố ý nghe lén đâu.”

“Lý Vi.” Trình Chân bất ngờ quay người, đứng đối diện với tôi, tôi trở mắt nhìn đôi mắt đen láy của cậu ấy, nghe rõ từng câu từng chữ mà cậu ấy nói, “Chị hi vọng em sẽ hôn thật sao? Hay là tự mình thử xem thế nào đi?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy ý trêu chọc trong đôi mắt cậu ấy, lá cây ngô đồng cao vút đứng đưa, xào xạc trong ánh nắng. Lúc tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, thì Trình Chân đã cúi người xuống. Tôi bám vào người cậu ấy, có thể nhìn thấy chiếc lá màu đỏ rơi trên áo đồng phục của cậu ấy, có

thể nghĩ thấy hơi thở tươi mới trên người cậu ấy. Chiếc cổ trắng, xương quai dài, toát ra ma lực hấp dẫn, đôi mắt sâu như hồ nước, khiến tôi sa vào.

Tại sao lại thành ra thế này? Tôi vẫn chưa nghĩ thông được thì ngay sau đó, một hơi thở ấm áp tỏa ra, nhanh đến nỗi ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, Trình Chân đã hôn tôi.

Cảm nhận được nụ hôn của Trình Chân trên môi mình, tôi như bị sét đánh trúng vậy. Sau khi phản ứng lại, tôi lập tức đẩy Trình Chân ra, gào lên: “Em làm gì thế?”

Trình Chân nhìn tôi, mắt sáng như nước, nửa đùa nửa thật hỏi: “Lẽ nào chị không muốn sao?”

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

“Em vốn không hề biết bản thân mình đang làm gì!” Tôi thờ dốc, nhắm mắt lại! Tại sao Trình Chân lại hôn tôi? Không phải cậu ấy rất ghét tôi sao? Không phải cậu ấy đã có người mình thích rồi sao? Vậy hành động này của cậu ấy là thế nào?

Trong giây lát, không khí giữa chúng tôi đột nhiên đóng băng.

Tôi lùi lại phía sau một bước, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai chúng tôi. Trình Chân nhìn tôi, sự hồi hận léo lên trong ánh mắt.

Lặng im một hồi lâu, chính vào lúc tôi cảm nhận được ánh nhìn lạnh lùng, nghiêm nghị của Trình Chân như sắp đâm xuyên qua người tôi, thì cậu ấy đột nhiên tiến lên phía trước một bước, nắm chặt lấy tay tôi.

“Bỏ ra.” Tôi vùng vằng gạt ra.

Chỗ bồn hoa gần thư viện, cây cối mọc thành bụi rậm, với những cây mây xanh quấn xung quanh, gió hiu hiu thổi, lá cây cũng theo đó mà đung đưa, lòng tôi lúc này đang rất bối rối.

Hai mắt Trình Chân như những ngôi sao sáng lấp lánh trong màn đêm thăm thẳm, thật là rực rỡ, hấp dẫn.

Trình Chân nói: “Không phải lúc này chị cũng rất hường ứng theo đây sao?”

Nghe thấy câu đấy, mặt tôi đỏ ửng lên. Thế giới này điên loạn hết cả rồi, tôi nghĩ.

Trong lúc mất tinh thần bản thân có thể rơi xuống vũng bùn sao? Hay là nhân lúc hỗn loạn bỏ đi luôn nhỉ? Tôi đã bị lạc trong những suy nghĩ rối bời của mình. Ánh mắt Trình Chân có chút bối rối, toát ra sự mê hoặc, giống như hương vị ngọt ngào của sôcôla vậy.

Sức vùng vẫy của tôi ngày càng yếu đi, Trình Chân tiến lại gần tôi, cúi đầu, nói khẽ: “Thừa nhận đi... chị cũng luôn quan tâm đến em.”

Tiếng tin nhắn vang lên chói tai khiến tôi giật mình, run lẩy bẩy, bưng tỉnh lại. Tôi lùi về phía sau, gạt tay Trình Chân ra, ánh mắt nhấp nháy không ngừng.

Sợ Trình Chân lại tiến đến gần hơn, tôi lấy thẻ học sinh từ trong túi ra, để vào tay cậu ấy, nói: “Quan tâm đến em, là vì chị ghét em.”

Nói xong, tôi quay đầu nhanh chóng đi ra khỏi trường, lên xe taxi đi luôn. Tôi cầm điện thoại trong tay, ngồi ngẩn ra, nghĩ về nụ hôn vừa rồi. Cứ như vẫn đang trong mơ vậy, xung quanh ánh nắng chói lóa, khiến tôi không thể mở mắt ra được, sự đụng chạm mềm mại ấy, dường như vẫn còn vương lại trên môi tôi.

Tôi thấp thỏm mở điện thoại ra xem, vừa lúc có tin nhắn của Lâm Nguyên Nhất. Cậu ấy nói: “Bạn mình tổ chức sinh nhật cho một người bạn, cậu cũng quen đấy, chính là bạn hồi tiểu học của cậu đấy, có muốn đi cùng không?”

Lúc gần về đến trường, tôi do dự không biết có nên gọi điện thoại lại cho Lâm Nguyên Nhất, nhưng tay vừa chạm nút ấn số thì tôi lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, có nên đồng ý với cậu ấy không đây? Hình như cũng không thân thiết đến mức ấy.

Do dự một hồi, lúc xuống xe, có người từ phía sau vỗ vai tôi, gọi: “Lý Vi”

Tôi vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy nụ cười của Lâm Nguyên Nhất. Cậu ấy nhìn tôi nói: “Vừa nãy mình nhìn thấy một dáng người rất quen, đoán là cậu, thế mà đúng thật.”

Lâm Nguyên Nhất đứng bên cạnh tôi, làm cho mấy bạn nữ cứ quay lại nhìn. Tôi cười khẽ: “Hóa ra đây là cách cậu bắt chuyện với người khác à.”

Thời tiết bắt đầu se lạnh, Lâm Nguyên Nhất mặc một chiếc áo dệt kim màu xám bên ngoài áo sơ mi đồng phục. Gió mùa thu thổi, một vài chiếc lá bay bay trong không trung. Khuôn mặt lạnh như băng của người thiếu niên hiện lên rõ ràng, ánh nắng trải đều trên gương mặt ấy, khéo léo làm thay đổi vẻ đẹp của cậu ấy.

Cậu ấy cười một lúc nói: “Không phải với ai cũng thế, mình chỉ quan tâm đến mỹ nhân và những người thân quen với mình thôi.”

Biểu cảm dịu dàng của Lâm Nguyên Nhất, thêm cả cái danh “Con át chủ bài của đội bóng rổ trường” và “Hot boy” nữa, hoàn toàn có thể được xếp vào hàng người nổi tiếng của trường. Cậu ấy học lớp Hai, lớp của chúng tôi lại không cùng một tầng. Nói thật ra thì, tôi và cậu ấy đến cả việc gật đầu chào nhau cũng không có.

Nếu nói giữa chúng tôi có chuyện gì đó thì chính là lần ở sân bóng, tôi chỉ là nhất thời học đòi nói theo một câu “uống nước của mình này”, Lâm Nguyên Nhất làm nhốn nháo cả một đám người, nhưng lại trực tiếp lấy chai nước trên tay tôi. Cậu ấy thậm chí còn để ý đến vết thương trên tay tôi, không quan tâm đến ánh mắt của tất cả mọi người trên sân, dán urgo giúp tôi.

“Ở đâu?” Tôi hỏi.

Bị hỏi quá bất ngờ, Lâm Nguyên Nhất không kịp phản ứng lại, có chút ngỡ ngàng nhìn tôi.

Tôi cười nói: “Mình hỏi, tiệc sinh nhật tổ chức ở đâu?”

Lâm Nguyên Nhất ngẩn ra một lúc, mở to mắt tỏ vẻ khó tin: “Mình còn tưởng cậu không muốn đi, không phải... Ý mình là, mấy cậu ấy đã đặt trước phòng ở câu lạc bộ Board games (Board games là các trò chơi dạng bàn ra để chơi với nhau, kiểu như cờ tỉ phú, cờ cá ngựa, hay sang hơn là các trò như trong truyện Yugi, bài ma thuật, D&D...) chỗ ngã tư” Lâm Nguyên Nhất cúi đầu, nhìn tôi rất nghiêm túc “Hình như trước đây cậu có chút hiểu nhầm mình, sao lần này cậu lại đồng ý lời mời thế?”

“Bởi vì, bởi vì... mình muốn thử xem thế nào”. Tôi nhìn Lâm Nguyên Nhất, hơi ngẩng đầu lên.

Trình Chân càng không muốn tôi lại gần Lâm Nguyên Nhất thì tôi lại càng muốn thử. Trình Chân phản đối tôi đi cùng với Lâm Nguyên Nhất, nhưng bây giờ xem ra, con người Lâm Nguyên Nhất cũng không đến nỗi tệ.

“Hả?” – Lâm Nguyên Nhất có chút ngạc nhiên.

“Thực ra bạn bè của mình rất ít” vẻ mặt tôi như bưng bình, nói một cách hững hờ.

Lúc rời khỏi nhà họ Trình, tôi về sống cùng bố, nhưng không lâu sau đó, bố tôi lại được bổ nhiệm làm kỹ sư trưởng. Công việc của bố tôi ngày càng nhiều, nhiều lúc tôi được nghỉ học, về nhà, bố tôi cũng không có ở nhà. Gạt tàn trên bàn đã đầy đầu mẩu thuốc lá, nhưng tủ lạnh lúc nào cũng trống không.

Cái chết của mẹ tôi là một tổn thất rất lớn đối với bố nhưng bố tôi luôn kiên cường, đắm mình vào công việc. Để không làm ảnh hưởng đến việc

học hành của tôi, cuối cùng, bố tôi chỉ còn cách cho tôi vào học tại trường nội trú hàng đầu.

Học sinh trong trường có thể phân thành hai kiểu, một kiểu là những người học hành đặc biệt giỏi giang, kiểu còn lại là con cháu của những gia đình cực kỳ giàu có. Những bạn nữ nhiều tiền chỉ biết thay quần áo, trang sức liên tục, lúc nào cũng lấy điện thoại cao cấp của mình ra, tạo dáng để chụp hình, còn những bạn nữ ham học thì lúc nào cũng quy củ, phép tắc, mặc đồng phục trường phát cho, ngoài giờ học trên lớp thì đều ôm sách ngồi học trong phòng hoặc trên thư viện. Tôi không thích chụp ảnh “tự sướng”, cũng không thích suốt ngày suốt đêm học bài, tôi là người đứng ở giữa, thuộc kiểu cá biệt.

Tuy ở đây không có ai có ý định trấn tiền, nhưng cũng không có ai chủ động tiếp cận bạn, không có ai để ý xem bạn có thực sự vui vẻ hay không.

Đúng vậy, không có Trình Chân, đến cả người để tôi cãi nhau cũng không có. Không có người tính cách ngang ngược đẩy ở bên cạnh, tuy tự do tự tại, nhưng cũng sẽ rất cô đơn.

Tôi nghĩ tôi luôn là một người yếu đuối, nhưng lại cố gắng giữ vẻ mặt kiên cường.

Địa điểm gặp nhau của hội Lâm Nguyên Nhất là một câu lạc bộ Board games, kinh doanh loại hình chơi bài tây đang rất được ưa thích.

Buổi tụ họp có rất nhiều người tham gia, trai gái đủ cả tập trung phía trước chiếc bàn lớn, ồn ào, náo nhiệt. Lúc tôi và Lâm Nguyên Nhất cùng đến thì trò chơi cũng đã bắt đầu được một lúc.

Lâm Nguyên Nhất vừa bước vào, nói với bạn nữ ngồi trên ghế sofa, “Tôn Mạnh Mạnh, cậu xem ai đến này”.

Tôi đi vào theo Lâm Nguyên Nhất, một bạn nữ lập tức đứng dậy, đứng yên nhìn tôi, mất mấy giây sau, mới mừng rỡ nói: “Lý Vi, đúng là cậu thật rồi!”

Do lâu lắm rồi không gặp nên tôi vẫn còn chút lạ lẫm, tôi vuốt vuốt tóc, gật đầu nói: “Bao năm không gặp, cậu vẫn hoạt bát như ngày xưa”.

Tôn Manh Manh kéo tôi lại gần nhìn kỹ, cười hì hì nói: “Đúng là cậu rồi, hình như có vẻ vui tươi, thoải mái hơn nhiều đấy”.

Tôi nghe rồi chỉ cười cười: “Gặp lại bạn cũ, đương nhiên là phải vui rồi”. Hai người bạn cũ lâu ngày không gặp có vô số chuyện để nói.

Trong phòng tiếng la hét ầm ĩ, chỉ nghe thấy tiếng người nói những thuật ngữ của trò chơi, cái già mà “giết”, “tránh”, tôi nghe mà không hiểu gì cả.

Tôn Manh Manh nhảy sang ghế bên cạnh, chỉ vào bàn game nói: “Cậu muốn chơi cùng không?”

Tôi nhìn xung quanh từng người lấy bài, chơi rất hăng say, lắc đầu nói: “Cậu chơi đi, mình không biết chơi, xem một lúc đã, hiểu rõ luật chơi rồi tính sau”.

Trò chơi đã bắt đầu được một lúc, có người bị loại, quay ra nhìn Lâm Nguyên Nhất, đột nhiên nghĩ ra điều gì đấy, đùa đùa nói: “Ái chà, anh chàng đẹp trai họ Lâm, mình đang nghĩ sao mà cả ngày không nhìn thấy bóng dáng đâu, hóa ra là có hẹn với người đẹp”.

Lâm Nguyên Nhất cười cười nói: “Đừng có trêu nữa, đây là bạn cũ của Tôn Manh Manh”, quay đầu ra nhìn tôi, cậu ta vẫy vẫy tay nói: “Đừng để ý đến cậu ấy, ngồi đi”.

Người đó nhìn kỹ tôi rồi hỏi: “Bạn nữ này nhìn mặt quen quá, hình như mình gặp ở đâu rồi thì phải”.

Tôi ngẩn người, đột nhiên nhận ra người ở đây đều là trong đội bóng rổ trường, là những nhân chứng của màn ngọt ngào trên sân bóng, tiêu rồi, thế này thì lại càng không thể nói rõ được.

Tôi toát hết cả mồ hôi, may mà Tôn Mạnh Mạnh kịp thời giải vây cho tôi: “Đừng có nói bừa, Lý Vi là bạn học cũ của mình, mấy người không được bắt nạt cậu ấy. Đặc biệt là Lâm Nguyên Nhất. Mau cất mấy cái nanh vuốt của cậu đi”.

Mọi người trong phòng đều cười ầm cả lên, Lâm Nguyên Nhất làm vẻ mặt vô tội phản bác lại: “Nanh vuốt? Mình đáng sợ đến thế cơ à?”

Ván games náo nhiệt đã kết thúc, Lâm Nguyên Nhất hỏi tôi: “Có muốn cùng chơi không?”

Tôi lắc đầu nói: “Mình không biết chơi, các cậu cứ chơi đi”. Lâm Nguyên Nhất di chuyển chiếc ghế, bảo tôi ra sô pha ngồi, tráo bài, cúi đầu nói với tôi: “Quy tắc thật ra rất đơn giản, cậu nhìn mình chơi một ván là có thể hiểu được đại khái rồi”.

Cả một bàn người cười đùa vui vẻ chơi bài, mỗi lần đánh ra một quân, Lâm Nguyên Nhất đều rất kiên nhẫn giải thích cho tôi. Mấy người kia ra bài nhanh quá, tôi không kịp nhớ được ý nghĩa của mỗi lá bài, chỉ nghe thấy Lâm Nguyên Nhất liên tục kêu “giết”, rồi nhanh chóng giải quyết đối phương, bên kia phải chịu “đòn” liên tục.

Sau một lúc, Tôn Mạnh Mạnh nghe điện thoại, vẻ mặt có chút căng thẳng, quay đầu ra nhìn mọi người nói: “Mình ra ngoài đón một người, mọi người cứ chơi nhé”.

Lâm Nguyên Nhất cười: “Sắp thua nên định chạy à, rốt cuộc là ai đến thế?”

Tôn Manh Manh đã đi đến cửa, đột nhiên quay đầu lại nói: “Lý Giai đến”.

Tôi nhìn đồng bài trên tay Lâm Nguyên Nhất, cảm nhận được rõ ràng người Lâm Nguyên Nhất hơi khựng lại.

Tôi ngồi thẳng, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt Lâm Nguyên Nhất hơi sững lại, ánh lên vẻ lạnh lùng, sắc nhọn. Nhưng, ánh mắt và cả vẻ mặt ấy biến mất chỉ trong chốc lát, không để lại vết tích gì.

Không lâu sau, Tôn Manh Manh đi vào cùng một bạn nữ. Ánh mắt người ấy lướt qua cả phòng, sau đó dừng lại chỗ Lâm Nguyên Nhất, nói: “Tiểu Nhất, hóa ra cậu cũng ở đây à?”

Người con gái từ phía cửa đi vào, giọng nói mềm mại, khuôn mặt yêu kiều. Lâm Nguyên Nhất thu gọn bài trên tay lại, cười nói: “Tôn Manh Manh, gan cậu cũng to thật đấy, lại mời cả Lý Giai đến nữa cơ à?”

Tôn Manh Manh chớp chớp mắt, không để ý, chỉ nói: “Đừng dừng lại, chơi tiếp đi chứ”.

“Không chơi nữa”, Lâm Nguyên Nhất bất ngờ để bộ bài lên bàn.

Lý Giai cười một lúc rồi nói: “Mình vừa đến thì không chơi nữa, đúng là không nể mặt mình mà, hay là có bạn gái ở đây nên cậu thấy không tiện?”

Mắt Lâm Nguyên Nhất hơi nheo lại, nở nụ cười: “Vậy thì để cậu ấy chơi với cậu”. Nói rồi, Lâm Nguyên Nhất kéo tôi đến cạnh chiếc bàn. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Lâm Nguyên Nhất cúi xuống dịu dàng nói với tôi: “Mình ngồi sau dạy cậu, đừng lo”.

Chờ chút, hình như vấn đề không phải là chơi bài, mà là từ lúc nào tôi trở thành bạn gái của Lâm Nguyên Nhất vậy?

Những người đang ngồi trong phòng đều tỏ vẻ sửng sốt, chỉ có tôi là hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Vừa định giải thích cho rõ ràng thì Lâm Nguyên Nhất đã đưa tay ra nắm lấy tay tôi, dùng ánh mắt bảo tôi đừng nói gì cả. Khóe mắt cậu ấy cong cong, khẽ nhếch miệng, lúc cậu ấy cười tạo cho tôi một cảm giác thu hút không thể diễn tả được. Tôi định rút tay lại, nhưng cuối cùng cũng không thoát ra được khỏi bàn tay của cậu ấy. Tôi mím môi, trừng mắt nhìn cậu ấy.

Thấy tôi có chút tức giận, Lâm Nguyên Nhất nói thầm vào tai tôi, với một giọng nói dịu dàng, ấm áp: “Đừng nói gì cả, coi như giúp mình một lần đi”.

Tôi ngẩn người, cảm nhận được Lâm Nguyên Nhất đang nắm chặt tay tôi. Tôi ra sức muốn gỡ bàn tay cậu ấy ra, nhưng cậu ấy lại càng nắm chặt hơn, không thể nào gỡ ra được. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, ngạc nhiên nhận ra ánh mắt hình như đang để lộ ra vẻ cầu cứu. Trong giây lát, tôi cúi đầu, bỏ cuộc, không ngọ nguậy nữa, nghi hoặc nghĩ, rốt cuộc giữa Lý Giai và Lâm Nguyên Nhất đã xảy ra chuyện gì.

Cầm bài trên tay, tôi ngẩn ra một lúc lâu, bối rối, Lâm Nguyên Nhất đã lấy lại được vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, ghé đầu nói: “Này, đến lượt cậu bốc bài đấy, ngốc ạ”.

Tôi vốn đã không nắm rõ luật chơi, sau một lúc ồn ào như thế, làm sao còn nhớ được cách chơi nữa cơ chứ, chủ yếu là dựa vào sự chỉ dẫn của Lâm Nguyên Nhất đang ngồi phía sau.

Có người đề nghị nói: “Chơi thế này chán chết, chẳng có gì hay ho cả, mình đổi luật chơi khác đi, người thua sẽ phải nói sự thật”.

Tôi vừa nghe tới từ “sự thật” thì đầu đã to ra rồi. Càng nguy hơn khi cái người lúc này bị Lâm Nguyên Nhất công kích đều đang tập trung hết hỏa lực nhắm vào tôi. Mặc dù tôi đã rất cẩn thận nhưng vẫn bị trúng kế của người khác. Lâm Nguyên Nhất nhìn bài của tôi, nói: “Mấy người các cậu chẳng làm được việc gì tốt đẹp, hỏi đi”.

“Hai người hãy tóm tắt đơn giản câu chuyện tình yêu của mình đi”. Lý Giai dùng tay nâng cằm, gương mặt nở nụ cười ngọt ngào, nhưng giọng điệu thì lại có vẻ hùng hổ hăm dọa. Cho dù bây giờ tôi có nói tôi và Lâm Nguyên Nhất không có bất cứ quan hệ gì đi nữa thì chắc cậu ấy cũng không tin. Tôi chỉ có thể căng hết da đầu ra, giả vờ như không có chuyện gì: “Đang trong thời gian tìm hiểu, hết rồi”.

Lý Giai sững người, ngạc nhiên nhìn tôi. Không cần ngẩng đầu lên tôi cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn của cô ấy.

Lý Giai tiến lại gần, đưa tay ra nói “Chào cậu, mình là Lý Giai”. Sau đó quay sang không có thâm ý gì, nhìn Lâm Nguyên Nhất nói: “Mình có thể tính là quá khứ đã kết thúc của Tiểu Nhất”.

Bạn gái cũ? Cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra được vài phần, Lâm Nguyên Nhất vừa rồi tại sao lại nhờ tôi giúp, hóa ra là vì muốn trêu tức Lý Giai. Giữa bọn họ nhìn thế nào cũng không ra được là đã chia tay trong hòa thuận, chẳng trách vừa bước vào, mùi thuốc súng đã nồng như vậy. Tôi ngượng ngùng đứng dậy đưa tay ra bắt lại. Đến gần nhìn, da Lý Giai trắng nõn, mịn màng, không nhìn thấy lỗ chân lông, đôi môi mềm mại, quyến rũ, phong cách dễ thương, xinh xắn, thật hợp với Lâm Nguyên Nhất.

Lý Giai tiến lại gần một bước về phía tôi, lúc ánh mắt giao nhau, Lý Giai hình như đang khiêu khích tôi. Tôi cảm thấy bối rối đến ngạt thở, trong lòng không kìm được tự cười nhạo bản thân, tai họa đều là do tôi tự chuốc lấy, tự dừng lại đi giúp Lâm Nguyên Nhất làm gì cơ chứ.

Tôi đứng dậy nói với Lâm Nguyên Nhất: “Mình muốn quay về trường”.

“Đợi một lát đi”. Lâm Nguyên Nhất nhanh chân chặn trước mặt tôi, “Ăn gì đi đã rồi mình đưa cậu về”.

Tôn Mạnh Mạnh cũng đứng dậy tiến đến nói với tôi: “Cắt bánh đã rồi hãy đi, cậu vẫn chưa khai rõ cậu với Lâm Nguyên Nhất bắt đầu từ khi nào đâu đấy”. Tôi thở dài, chỉ còn cách ở lại, diễn tiếp với bọn họ.

Lúc cắt bánh, có người dùng tay quệt một miếng kem trên chiếc bánh, Tôn Mạnh Mạnh tức giận nói với người ấy: “Cậu kinh quá đấy”.

Người kia cười cười quệt bánh kem lên mặt Tôn Mạnh Mạnh.

Tôn Mạnh Mạnh hét âm lên: “Cậu chết chắc rồi”. Vừa hét vừa quệt một mảng kem to hơn tấn công lại.

Một đám người âm ỉ cả lên, cái bánh kem ngon lành trong phút chốc đã bị mọi người quệt khắp nơi.

Trong lòng tôi thấy phực sát đất tinh thần chơi đùa điên cuồng của đám người này.

Người lúc nãy bị Lâm Nguyên Nhất chinh cho một trận, trong miệng còn đầy bánh, tức tối nói: “Lâm Nguyên Nhất, lúc khác chúng ta sẽ đấu lại!”.

Lâm Nguyên Nhất ngồi dựa vào ghế sofa, cười nói: “Lúc nào cũng chiều”.

Người con trai kia hình như bị vẻ khinh khỉnh của Lâm Nguyên Nhất làm cho kích động, đặt cốc nước lên bàn, tức giận nói: “Mình ghét nhất việc rõ ràng cậu là người chơi, vậy mà lại đẩy bạn gái lên phía trước. Trước

mặt nhiều người thế này ra vẻ đẹp trai, khoe khoang hạnh phúc như thế có gì hay ho cơ chứ?”.

Tôi bị sặc nước, tức chết đi được. Lúc này, Lâm Nguyên Nhất thì thào vào tai tôi bị người ta nhìn thấy rồi.

Người con trai kia khuôn mặt đầy vẻ tức tối quay ra nhìn tôi nói: “Tên tiểu tử Lâm Nguyên Nhất nhiều mách khóe lắm! Lý Vi, cậu phải cẩn thận, đừng có bị cậu ấy mê hoặc”.

Tôi cười ngượng ngùng.

Chơi bài, đối đầu, người thua bị phạt uống nước ngọt...

Không biết ai chơi ác trộn coca với ba, bốn loại nước khác vào với nhau, làm tôi uống đến mức sắp ngất.

Lâm Nguyên Nhất đỡ cho tôi không ít, chạy ra nhà vệ sinh rồi. Tôi ngồi dựa vào sô pha, Tôn Mạnh Mạnh lại gần nói với tôi: “Tiểu Vi, cậu đừng để ý đến Lý Giai, đã chia tay rồi mà còn cứ làm phiền Lâm Nguyên Nhất”.

Tôi có chút hiếu kỳ hỏi: “Tại sao Lý Giai lại bám lấy Lâm Nguyên Nhất?”.

Tôn Mạnh Mạnh chớp chớp mắt nói: “Đây là cậu ấy tự làm tự chịu thôi. Lúc Lâm Nguyên Nhất và Lý Giai ở bên nhau, Lý Giai lại còn có tình ý với người con trai khác, mà người ấy lại là bạn thân nhất của Lâm Nguyên Nhất. Không hiểu vì sao chuyện của bọn họ âm ỉ lên đến bạn bè ai cũng đều biết hết. Lâm Nguyên Nhất từ đó trở đi bắt đầu thường xuyên thay bạn gái, tiếng tăm rất không hay, thật ra đều là do Lý Giai”.

Bị người bạn thân nhất và bạn gái đồng thời phản bội, sự tổn thương này rốt cuộc có thể sâu đậm đến mức nào, tôi không thể nào hiểu được.

Trước đây tôi còn tức giận vì Lâm Nguyên Nhất nói dối tôi là bạn gái của cậu ấy, nhưng bây giờ, tôi lại rất đồng cảm với cậu ấy, suy nghĩ về Lâm Nguyên Nhất hình như cũng đã có chút thay đổi. Bỏ qua khía cạnh đào hoa của cậu ấy thì thật ra Lâm Nguyên Nhất cũng là một người con trai rất được. Đẹp trai, biết chăm sóc con gái, lại không ngang ngược như Trình Chân.

Tôi uống hơi nhiều nước ngọt nên đứng dậy nói với Tôn Mạnh Mạnh: “Mình ra nhà vệ sinh tí”.

Tôi chậm rãi đi ra phía cửa, lúc gần đến chỗ cửa kính bên ngoài, tôi đột nhiên dừng lại. Bóng hai người dưới ánh đèn màu cam bị kéo dài ra.

Lý Giai kéo tay Lâm Nguyên Nhất nói: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”.

Chỗ tôi đứng không kín lắm, đi về phía trước hay lùi lại phía sau đều sợ kinh động đến bọn họ, chỉ có thể đứng yên tại chỗ. Dưới ánh đèn mờ, tôi không nhìn thấy được biểu cảm của Lâm Nguyên Nhất.

Cậu ấy đứng dựa vào tường, hình như hơi cười mỉm nói: “Mình muốn thế nào à? Hình như cậu nhầm rồi. Mình nhớ là đã nói rất rõ ràng với cậu rồi cơ mà, mình và cậu đã chia tay từ lâu rồi, có phải cậu cũng cảm thấy đó là thời điểm thích hợp để dừng lại không, đừng có hỏi mấy câu vô vị ấy nữa”.

Câu nói lạnh lùng của Lâm Nguyên Nhất lọt vào tai tôi, khiến tôi rùng mình. Trong ấn tượng của mình, cậu ấy đối xử với các bạn nữ rất dịu dàng, vẻ thúc bách người khác của Lâm Nguyên Nhất lúc này thật như của một người hoàn toàn khác.

Lý Giai ngẩng đầu nhìn Lâm Nguyên Nhất, một tay nắm lấy cánh tay cậu ấy, hạ thấp giọng nói: “Mình thừa nhận trước đây là lỗi của mình, nhưng cậu đừng giận mình nữa, được không?”.

Lâm Nguyên Nhất lùi về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn Lý Giai: “Lý Giai, bỏ tay ra, lẽ nào mình nói vẫn chưa đủ rõ ràng sao? Chuyện trước đây, không cần biết là thế nào, mình đều không quan tâm. Cậu đừng có làm mấy chuyện vô nghĩa này làm gì nữa, chỉ thêm phiền phức cho mình thôi”.

Lý Giai ngỡ ngàng nhìn Lâm Nguyên Nhất, ánh mắt tối lại, nói: “Phiền phức? Cậu đang nói Lý Vi? Hay là những bạn nữ khác?”.

Lâm Nguyên Nhất cười cười nói: “Chuyện này không liên quan gì tới cậu. Chuyện đã đến mức này rồi, mình mong đây là lần cuối cùng cậu làm phiền mình”.

Lúc này, có nhiều người đi vào, tôi nhân lúc có đông người, nhanh chóng nghiêng người, nấp vào trong góc, ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu, làm tôi thấy chóng mặt.

Lúc Lâm Nguyên Nhất rời đi, tôi nghe thấy tiếng Lý Giai gọi tên Lâm Nguyên Nhất, nhưng Lâm Nguyên Nhất không hề có ý dừng lại, sau đó tiếng giày cao gót của Lý Giai nện xuống sàn, phát ra những âm thanh gấp rút. Sau một lúc, tất cả lại quay trở về yên tĩnh.

“Nghe lén là một thói quen không tốt đâu đấy”. Tôi đi ra từ một góc tường, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lâm Nguyên Nhất. Sao cậu ấy lại quay lại đây?

Khóe miệng cậu ấy tạo nên một đường cong rất đẹp. Đường nét hoàn hảo trên gương mặt, ngũ quan khôi ngô, tuấn tú, có lẽ bất kỳ người con gái nào cũng sẽ bị thu hút bởi ma lực của cậu ấy.

Tôi có chút mơ hồ, ánh mắt chuyển sang hướng khác, ngập ngừng nói: “Mình chỉ là.... Chỉ là ra ngoài nghe điện thoại.”

Lâm Nguyên Nhất cười cười, hơi khom lưng, đôi môi mỏng hơi mở ra: “Những lời vừa rồi cậu đều nghe được hết rồi hả?”.

Tôi giật mình, cúi đầu nói: “Mình không cố ý”.

Theo bản năng, tôi đẩy cậu ấy ra, nhưng lại bị Lâm Nguyên Nhất nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay tôi. Cậu ấy nói: “Có muốn thử làm bạn gái của mình không?”.

Vừa ngẩng đầu lên, Lâm Nguyên Nhất đột nhiên hôn lên mặt tôi. Tôi dùng tay ra sức đẩy cậu ấy về phía sau, nhưng cậu ấy hình như dùng tất cả sức lực ôm lấy tôi. Tôi bị ép vào góc tường, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thở một cách khó khăn.

Lâm Nguyên Nhất buông tôi ra, thở dài nhẹ nhàng. Có lẽ do hội con trai vừa uống rượu, không khí thoang thoang mùi rượu nho. Tôi mở to mắt, nhìn ánh mắt có chút bi thương của Lâm Nguyên Nhất, ánh trăng lạnh lẽo hắt lên cửa thủy tinh, chiếu lên gương mặt cậu ấy. Cơn gió mang theo hơi thở của màn đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, nhưng lý trí thì lập tức bảo tôi phải tỉnh táo lại.

Tôi kiềm nén nhịp tim đang đập ngày càng nhanh của mình, cúi đầu nói: “Cậu uống nhiều rồi, để mình đưa cậu về”.

Lâm Nguyên Nhất nheo mắt nhìn tôi, hai tay chống lên tường qua hai bên đầu tôi, lúc tôi đã đứng yên trong lòng cậu ấy, cậu ấy nói với giọng điệu không hề nghiêm túc: “Có phải bọn con gái các cậu đều thích chơi trò vờ thả để bắt đúng không? Nhưng cuối cùng vẫn giống nhau, nói thích mình” Ánh mắt cậu ấy phảng phất sự oán giận.

Những lời nói cay nghiệt ấy như đâm sâu vào tôi, và cũng chọc tức tôi. Tôi còn tưởng cậu ấy tiếp cận tôi là thật lòng, nhưng tất cả chỉ là cậu ấy muốn cho Lý Giai xem một màn kịch!.

Đối với cậu ấy, biểu hiện của tôi và những người khác đều giống nhau, đang chơi trò vờ thả để bắt. Hóa ra cậu ấy chỉ xem tôi như một trong những người xung quanh hâm mộ, đuổi theo cậu ấy.

Tôi nắm chặt hai tay, căn môi yên lặng, tất cả những cảm giác nhục nhã một phút trước lập tức dồn hết lên đỉnh đầu.

“Lâm Nguyên Nhất, thả mình ra. Cậu nhận nhầm người rồi, mình không phải là Lý Giai”. Tôi tức giận nhìn cậu ấy, đến cả môi tôi cũng bắt đầu run rẩy.

Ánh mắt Lâm Nguyên Nhất đầy vẻ cô đơn, đầu từ từ trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên cổ tôi. Miệng lẩm bẩm: “Là ai thì liên quan gì chứ”. Lúc tôi kịp phản ứng, cậu ấy đột nhiên cắn một cái.

Sự đau đớn ngay lập tức truyền đến, tôi cố sức thoát ra khỏi tay của cậu ấy, giơ tay cho cậu ấy một cái bạt tai. Mắt tôi đã bị nước làm mờ đi.

Lâm Nguyên Nhất hướng về phía vách tường không động đậy gì. Hình như một lúc lâu sau, cậu ấy mới ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt như nhìn xoáy vào tôi, con ngươi dừng lại trên khuôn mặt tôi, nói: “Tiểu Vi, xin lỗi cậu, mình...”

Không thèm nghe lời giải thích của cậu ấy, tôi hoảng loạn bỏ chạy. Đây một phát cánh cửa chính ra, tất cả sự tức giận đều trút ra hết, không khí bên ngoài lạnh như băng.

Không biết tôi đã chạy bao xa, mãi cho đến lúc bụng bắt đầu đau thắt lại, tôi mới dừng lại tại một công viên nhỏ. Tôi thở hổn hển, lúc này mới phát hiện ra túi của mình vẫn để trên bàn ở trong phòng. Trên người tôi không có điện thoại, cũng không có tiền. Con đường xa lạ yên lặng đến ghê người, cảm giác cô đơn và bất lực nhanh chóng vây bủa lấy tôi. Tôi ôm gối ngồi dưới cầu trượt trong công viên, thế giới bị thu lại trong một không gian nhỏ hẹp khiến tôi có cảm giác an toàn.

Cũng không biết đã bao lâu rồi, tôi giữ nguyên tư thế ấy khiến đôi chân tê cứng. Công viên bé tí, đêm khuya, ít người, bậc thềm cầu thang vắng vẻ, tôi cứ cúi đầu như vậy, bên tai văng vẳng truyền đến tiếng bước chân, lúc đầu rất vội vàng, nhưng sau đó dần dần chậm lại.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên nhìn thấy là một đôi giày thể thao màu trắng. Tôi chớp chớp mắt, dọc theo đôi chân dài, nhìn lên trên, khuôn mặt ấy càng ngày càng rõ nét hơn.

“Chị như thế này thì thật là tệ”.

Tôi ngẩng đầu, gương mặt Trình Chân dưới ánh trăng càng trắng hơn. Cậu ấy nhìn tôi, trầm lặng và chăm chú.

Trong giây lát, tôi có chút ảo giác, hình như lúc này Trình Chân chính là chỗ dựa duy nhất của tôi.

Sự xuất hiện của Trình Chân, như ánh sáng rực rỡ lúc bình minh, chiếu sáng tâm trạng đang u uất của tôi.

Trình Chân tiến lại gần, đi đến trước mặt tôi, quỳ xuống, nhìn tôi chăm chăm, tôi còn tưởng cậu ấy sẽ ôm tôi, nhưng thứ tôi nhận được là một cái bạt tai.

Mặt tôi nóng ran lên, tôi kìm nén nước mắt nhìn cậu ấy hét lên: “Sao lại đánh chị! Em có vấn đề à?”

Trình Chân nhìn chăm chăm vào cổ tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận, không cam lòng: “Lâm Nguyên Nhất tốt như vậy sao, đến mức chị đem cả bản thân ra đánh đối à!”.

Tôi không thể tin được những gì Trình Chân nói, hoàn toàn bị khí thế của Trình Chân chế ngự, cảm giác nhục nhã mãnh liệt trong phút chốc ập đến, tôi sững người nói: “Trình Chân, em nói vợ vẫn gì thế!”

Trình Chân nheo mắt, chỉ lên cổ tôi nói: “Vết đỏ này là thế nào? Chị có biết mình đang làm gì không hả?”

Tôi theo hướng nhìn của Trình Chân, sờ sờ lên cổ, cảm thấy nhục nhã, hổ thẹn đến mức muốn tìm lỗ nẻ nào đó để chui xuống.

“Không phải như em nghĩ đâu, không có chuyện gì hết, chỉ là Lâm Nguyên Nhất uống say, hôn chị thôi”. Tôi cúi đầu giải thích.

Trình Chân trở nên kích động: “Chị có phải là con gái không thế, anh ta muốn hôn chị, chị không biết đường mà phản kháng lại à?”

Tôi cúi gằm xuống, ngồi co rúm lại trên đất, không nói gì cả, chỉ cúi đầu, để nước mắt từng giọt, từng giọt chảy xuống.

“Tình thế lúc ấy, chị căn bản không có cách nào kiểm soát được, Lâm Nguyên Nhất Cậu ấy uống say rồi, cậu ấy ... cậu ấy... hình như đang rất buồn nên mới ...”

“Em đã nói với chị là tránh xa anh ta ra rồi mà, sao không nghe lời em?”. Khuôn mặt Trình Chân tối sầm lại nhìn tôi, sắc mặt rất khó coi.

Tôi khó khăn mở to đôi mắt đang đăm lệt, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn đến mức không thể ngăn được, cố kiềm chế được buồn bực, kêu lên một tiếng: “Đau, đau quá”

Lúc tôi ấn lên ngực, sắc mặt Trình Chân cũng thay đổi, lo lắng ôm lấy tôi, thấp giọng nói: “Sao thế, sao thế? Khó chịu chỗ nào?”. Tay Trình Chân xoa xoa nhẹ lưng tôi.

“Tm đau lắm”. Tôi dựa vào Trình Chân, thở hỗn hển: “Em biết rõ chị không phải là loại người ấy mà, sao lại nói chị như thế?”

Trình Chân thở dài, giọng nói dịu lại: “Em xin lỗi, lúc này em lo lắng quá, còn tưởng chị” giọng nói Trình Chân dừng lại, nhẹ nhàng xoa xoa đầu tôi: “Tiểu Vi, chị phải biết là, em rất lo cho chị”.

Tay Trình Chân dịu dàng vỗ nhẹ lưng tôi. Trong chốc lát, không khí căng thẳng và cả trái tim tôi cũng dịu lại.

“Tiểu tử thôi, chỉ biết chọc giận chị thôi”. Tôi trừng mắt với Trình Chân.

Trình Chân đành chịu, lắc đầu: “Vừa thế mà đã mắng người khác rồi, thật là không đáng yêu gì cả!”

Tôi khẽ lầm bầm, cúi đầu nói: “Chị cũng không biết vì sao, trước mặt em chị luôn cảm thấy rất thoải mái, nhưng cũng có lúc, hình như lại hoàn toàn không giống bình thường”.

Mỗi lần ở bên Trình Chân, bất kể hành động hay tâm trạng của tôi, hình như đều tách rời khỏi quỹ đạo vốn có của nó.

Trình Chân nhìn tôi với ánh mắt trầm lắng, hỏi lại: “Tại sao lại thế? Lê nào chị không biết à?”

Tôi quay mặt đi, tránh ánh mắt của Trình Chân, chuyển chủ đề hỏi: “Em làm thế nào mà tìm được chị thế?”

“Em gọi điện thoại cho chị thì Tôn Mạnh Mạnh nghe máy. Chị ấy nói chị không chào hỏi gì, túi cũng không mang theo, quay về trường rồi. Em nghĩ, tuy đầu óc chị không thông minh gì, nhưng cũng không đến mức hấp tấp như vậy, chắc là đã xảy ra chuyện gì đó. Vì thế, em mới đi tìm ở gần đây”.

Tôi ngẩng đầu nhìn Trình Chân, theo phản xạ nói: “Thật là xấu hổ mà, chị như một con cún bị người ta bỏ rơi, khóc lóc thảm thiết, lại còn để em

tìm thấy nữa”.

Đôi mắt Trình Chân lại loé lên một tia sáng, lấp lánh như những vì sao trên bầu trời lúc này. Nhưng miệng lưỡi cậu ấy thì không rộng lượng tí nào: “Lại còn nói nữa! không phải em đã cảnh cáo với chị rồi sao, tránh xa Lâm Nguyên Nhất ra”.

Tôi lập tức phản kháng lại: “Chị từ trước tới giờ chưa từng đến gần cậu ta, chuyện lần này thật sự là bất ngờ”.

Trình Chân nhìn tôi, không bằng lòng nói: “Đã có bao nhiêu bài học đau đớn như vậy rồi mà chị vẫn chưa rút ra kinh nghiệm gì à? Nghe lời em, đừng dính dáng đến anh ta nữa”.

Tôi định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn để những lời định phản bác lại, nuốt xuống bụng, bám vào tay Trình Chân, đứng dậy.

Trình chân nhìn đồng hồ nói: “Trường chị chắc vẫn chưa đóng cửa đâu, em đưa chị về”.

Chúng tôi bước đi trên con đường tràn ngập ánh trăng màu xám bạc. Thời tiết tháng mười se se lạnh, trong không khí phảng phất mùi hương ngọt ngào. Sự ấm áp tràn vào tận trong tim, chậm chậm tan chảy khắp cơ thể.

Tôi nói: “Trình Chân, cảm ơn em. Cảm ơn em vì những lúc chị cô đơn, bất lực nhất em đều xuất hiện”.

Trình Chân nhìn tôi chăm chú với đôi mắt đẹp mê người, nói: “Chị thật ngốc!”

Ánh trăng chiếu lên gương mặt đang quay đầu lại, hơi mỉm cười của Trình Chân, ngọt ngào như đường, chạm đến tận tim tôi.

Trải qua một buổi tối không yên ổn, tôi chỉ muốn nhanh chóng về đi ngủ. Sáng ngày hôm sau, khó khăn lắm tôi mới dậy được. Qua gương, nhìn vết cắn trên cổ, tôi nghĩ đến Lâm Nguyên Nhất, người này hôm qua đã không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, mặt lập tức ửng đỏ. Tôi liên tục tát nước lên mặt cho tỉnh táo trở lại.

Tôi rửa mặt xong xuôi, lúc đến nhà ăn, Liễu Đình đã lấy đồ ăn sáng giúp tôi, giữ chỗ cho tôi.

“Bên này, bên này”. Liễu Đình đứng ở cổng nhà ăn, vẫy tay với tôi.

Tôi vừa ngồi xuống, Liễu Đình đã nhìn tôi với ánh mắt dò xét, hỏi: “Tiểu Vi, tối qua cậu đi uống rượu với Lâm Nguyên Nhất à?”

Tôi vừa cho được miếng mì vào miệng, thái dương bỗng nhói lên một cái, lập tức lắc đầu: “Nói bừa, mình là học sinh ngoan ngoãn, chỉ uống nước ngọt thôi”.

Liễu Đình “hừ” một tiếng, không bằng lòng nói: “Đừng có giả ngốc! Ai quan tâm cậu uống cái gì chứ. Mình đang hỏi là cậu thật sự ra ngoài với Lâm Nguyên Nhất à?”

Tình cảnh ngượng ngùng tối qua gần như vẫn đang hiện ra trước mắt, tôi không muốn nói nhiều, chỉ yên lặng ăn mì, trả lời bừa “Ừ”.

“Thật ra, Lâm Nguyên Nhất cũng rất được, đẹp trai lại cẩn thận, chu đáo, chỉ có điều tiếng tăm không được tốt lắm”. Liễu Đình than thở một tiếng, đẩy bát cháo ra trước mặt tôi, nói: “Này, cái này là của bạn trai cậu nhờ mình đưa cho cậu đấy”.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Bạn trai nào, cậu nói ai?”

Liễu Đình dùng bộ mặt “Cậu đã biết rõ còn hỏi” nói: “Lâm Nguyên Nhất”.

Tôi trở mắt nhìn Liễu Đình đầy nghi hoặc. Không thể nào, tôi rõ ràng không hề đồng ý, sao lại biến thành bạn gái của Lâm Nguyên Nhất chứ?

Lúc sau, tôi cúi đầu phản bác: “Không, không đâu, nhất định có gì nhầm lẫn ở đây, mình không phải bạn gái cậu ấy, mình chỉ giúp cậu ấy trước mặt bạn gái cũ thôi, chỉ là diễn cho người khác xem thôi”.

Liễu Đình lại dùng biểu cảm “thật là phục cậu” nói: “Lần này cậu ẩu quá, bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Sáng nay cả khóa mình đang truyền tai nhau, cậu là tình yêu mới của Lâm Nguyên Nhất đấy”.

Tôi nhìn bát mì trên bàn đang nguội dần mà ngẩn người ra một lúc, mãi sau mới đứng dậy rời khỏi bàn. Tôi vô thức đưa tay lên sờ miếng dán trên cổ, trong lòng bắt đầu cảm thấy hối hận, sao tôi lại không nghe lời Trình Chân cơ chứ?

Có một số chuyện chúng ta đã cố trốn tránh nhưng lại không thể ngăn được nó xảy ra.

Mặc dù tôi đã cố hết sức tránh chạm mặt Lâm Nguyên Nhất, nhưng lúc ở cổng trường, tôi vẫn bị cậu ấy chặn lại.

“Tiểu Vi, mình đến xin lỗi chuyện tối hôm qua, xin lỗi cậu”. Lâm Nguyên Nhất lo lắng quan sát phản ứng của tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ áy náy, có thể nhận ra, đây là lời xin lỗi thật lòng của cậu ấy.

Tôi gật đầu nói: “Ừ, mình biết rồi”. Trên đường đang có rất nhiều người đi qua đi lại, tôi nghiêng người chuẩn bị rời đi.

“Những lời mình nói ngày hôm qua....”

“Đừng nhắc đến chuyện ấy nữa”, Lâm Nguyên Nhất chưa nói xong đã bị tôi ngắt lời. Tôi hít một hơi thật sâu, vẻ mặt dịu dàng nói: “Chuyện tối

hôm qua cứ coi như là một trò đùa đi. Nhắc tới mới nhớ, trước đây mình cũng từng lấy cậu ra làm trò đùa. Bây giờ coi như hòa nhau. Tạm biệt”

Mỗi năm một lần, vào khoảng cuối thu đầu đông, lúc thời tiết giao mùa, trường tôi lại tổ chức hội thao.

Từ tuần trước, giáo viên chủ nhiệm đã thông báo “Vì lớp chúng ta, số bạn nữ tương đối ít, nên mỗi người ít nhất nên đăng ký tham gia một môn”, tôi cảm thấy như đang đối mặt với ngày tận thế vậy.

Sắp hết hạn đăng ký, tôi thầm vui mừng vì thoát được, không ngờ buổi chiều, vừa vào phòng giáo viên đã bị cô chủ nhiệm hỏi: “Lý Vi, chỉ còn mỗi em là chưa đăng ký môn nào cả, còn lại chạy 800m và chạy vượt rào 200m, em chọn cái nào?”.

Gió lạnh cuối thu lùa qua khe cửa “vù vù”, tràn vào phòng giáo viên, tôi hoàn toàn hết hy vọng rồi. Dù là cái nào thì cũng giống như chọn vào con đường chết, chỉ là cách chết và quá trình không giống nhau mà thôi. Tôi khó khăn hỏi lớp trưởng: “Mình có thể không tham gia không?” Tôi định giải thích do tim của tôi không được tốt nhưng không đợi tôi nói hết câu, tiếng bàn tán đã rộ lên.

“Hoạt động của lớp, dựa vào cái gì mà một mình cậu ấy được đặc cách, không cần tham gia cơ chứ?”

“Người ta là bạn gái của Lâm Nguyên Nhất, đương nhiên là có tư cách đặc biệt rồi”

“Cậu biết gì không? Sáng nay có một bạn lớp bên cạnh nghe thấy cậu ấy từ chối Lâm Nguyên Nhất ở ngoài cổng trường đấy”

“Gì cơ, làm gì mà kiêu ngạo thế chứ!”

“Ừ, nói nhỏ tí đi...”

Mấy bạn nữ sau lưng tôi chụm đầu vào bàn tán, tất cả những lời khó nghe ấy đều đã truyền đến tai tôi.

Trong lòng có chút bức bối, tôi nghiêng rặng nói với lớp trưởng: “Cho mình đăng ký chạy 800m, được rồi, mình nhất định sẽ về đích”

Mấy lời khoa trưởng ấy nói ra xong, tôi rất khoái chí, nhưng lúc tôi đứng trên sân, trước những đợt gió thu xào xạc, lập tức cả cơ thể tôi như cây nấm bị dầm trong sương gió, ủ rũ, bơ phờ.

Đài phát thanh đang phát thông báo: “Những em tham gia chạy 800m nhanh chóng đến khu vực điểm danh”.

Tôi không có chút sức lực nào, đứng lẫn trong đám con gái đang hằm hè, trong lòng khóc thầm: “Sĩ diện con khỉ gì, bây giờ ai có thể giúp mình hủy bỏ thi đấu 800m đây, có nói mình là hồ ly tinh đi nữa, mình cũng nhận hết”.

“Lý Vi”, Lâm Nguyên Nhất mặc quần áo thể thao, đứng trên sân vẫy vẫy tay với tôi.

Đấy chẳng phải là tên thủ phạm sao? Không thèm đợi tôi trả lời, giáo viên điểm danh đã bắt đầu báo mã số. Tôi lo lắng, không còn tâm trạng đâu mà để ý đến Lâm Nguyên Nhất, tôi chỉ vào biển mã số dán sau lưng, tỏ ý cho cậu ấy biết tôi sắp thi đấu.

Đứng trên đường chạy màu đỏ, tiếng còi vừa vang lên, tôi chỉ còn cách cắn răng chạy theo cả nhóm.

Vừa chạy được một vòng, tôi đã cảm nhận được rõ rệt sức mình không chịu được nữa rồi, tim tôi bắt đầu nhói đau. Tôi nhìn phía trước mặt, mọi người đều đã chạy cách tôi ngày càng xa hơn. Tiếng nhịp tim làm tôi đau đầu, tôi thở hỗn hển.

Ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, vọng lại từ phía xa giọng của một người đang hét lên từ phía khán đài: “Lý Vi, cố lên!”

Tôi thở dốc, ý thức rời rạc cũng bắt đầu hồi phục lại chút ít, không để ý quay ra nhìn, người vừa hét “cố lên” hóa ra là Lâm Nguyên Nhất.

Lâm Nguyên Nhất lách qua đám người, trèo qua lan can, vào hẳn trong khu vực đường chạy, vừa chạy cạnh tôi vừa hỏi: “Mặt cậu nhợt nhạt quá, có phải bị huyết áp thấp không? Hay là bỏ cuộc đi?”

Tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi không muốn người khác nghĩ tôi được đặc cách, đã đến nước này rồi, có tắt thở cũng phải tiếp tục kiên trì. Tôi lắc đầu, mặc dù vẫn thở hổn hển nhưng ánh mắt thì kiên định khác thường, tôi nói: “Không, mình có thể chạy hết được”.

Lâm Nguyên Nhất sững người, nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt trong veo khiến người khác phải rung động. Ánh nắng vẫn chiếu thẳng xuống, lướt qua khuôn mặt cậu ấy, lông mày cong cong, đôi mắt đen láy, trên khuôn mặt rạng ngời, tuấn tú chảy xuống những giọt mồ hôi lóng lánh. Cậu ấy kéo tay tôi nói: “Gì mà hăng hái vậy, hình như đến cả mình cũng bắt đầu thấy rạo rức rồi đấy, mình chạy cùng cậu.”

Tôi chỉ cảm thấy mặt bắt đầu nóng ran lên, chân cũng mềm nhũn ra, cứng nhắc hỏi: “Cái này có bị tính là phạm quy không?”

Lâm Nguyên Nhất cười rạng rỡ đến chói mắt, giải thích: “Mình chỉ chạy cùng cậu thôi mà, không kéo, cũng không đỡ cậu, không bị tính là phạm quy. Cậu chỉ cần nhìn thẳng về phía trước, hướng về vạch đích, chạy qua đó là được!”

Tim tôi lại một lần nữa loạn nhịp, nhưng lần này không phải do chạy bộ, mà là vì những câu nói dịu dàng và nụ cười ấm áp của người con trai trước mặt.

Tôi nhìn về phía Lâm Nguyên Nhất chỉ, điểm cuối của đoạn đường 800m cuối cùng cũng đã ở trước mặt.

“Lý Vi, chạy qua đi”.

Tôi quay đầu nhìn Lâm Nguyên Nhất, cố gắng nở nụ cười, cơ thể như có động lực vượt qua vòng cuối cùng, tôi như được uống nước tăng lực, chạy thẳng về phía trước.

Hoạt động của hai chân hình như đã không còn chịu sự khống chế của não bộ nữa rồi, trong lòng tôi cảm nhận được sự bình tĩnh chưa từng có trước đây. Tôi luôn muốn kiên trì đến cuối cùng, không phải chỉ để vượt qua vạch đích mà còn vì muốn chiến đấu với sự yếu đuối của bản thân, để có thể trở nên không còn mềm yếu nữa.

Sắp rồi, sắp rồi, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần hơn rồi!

Tôi tăng tốc độ lên, lúc sắp vượt qua vạch đích, Lâm Nguyên Nhất ở bên cạnh còn hét “Cố lên!”

Tôi hít một hơi thật sâu, ngay cả tầm nhìn trước mặt cũng bắt đầu mờ đi. Thế giới đột nhiên tĩnh lặng, trong đầu tôi hiện ra rất nhiều chuyện, cuộc gặp gỡ với Lâm Nguyên Nhất, vô cớ trở thành “bạn gái” của cậu ấy, và còn những nụ hôn nóng bỏng ở đại sảnh câu lạc bộ board games nữa.

Giây phút chạy nước rút về đích, tầm nhìn của tôi dần dần rõ hơn, có người hét lên: “Còn 50m, 40m, 30m, 20m...”

Vào thời khắc quan trọng ấy, từ không trung một chai nước đột nhiên bay đến, bay qua trước mặt tôi, rơi xuống ngay chỗ đường chạy.

Tôi tránh không kịp, đúng lúc chân đạp lên, sau đó, tôi không còn giữ được thể diện nữa, ngã quay ra đất.

Trận đấu kết thúc ở đây, tôi cũng vì thế mà bị thương, chân hình như bị trẹo. Liễu Đình dìu tôi đi tập tễnh, đầu gối, cánh tay, chỗ nào cũng bám đầy bụi đất, lẫn với mấy chỗ bị trầy xước, nhìn thấy mà giật mình.

Giáo viên và các bạn học chạy về phía tôi, tôi được đưa đến phòng y tế.

Bác sĩ giúp tôi xử lý các chỗ bị thương trên người, nhìn tôi hỏi: “Sao mặt em trắng bệch vậy, người cũng rất nóng”. Đo nhiệt độ, kiểm tra sơ qua một lúc, bác sĩ bỏ kính ra nói: “Đã hạ sốt rồi, nhịp tim rất không bình thường, có phải em bị bệnh gì di truyền không?”

Tôi cúi đầu, nói khẽ: “Vâng, tim em không được tốt”.

Bác sĩ sửng sờ, lắc đầu nói: “Thật là liều lĩnh, đã biết tim mình không khỏe mà còn chạy 800m, đúng là không biết nguy hiểm gì hết”.

Bên ngoài có tiếng người hét lên: “Ngoài sân có người bị thương, bác sĩ Vương có thể qua đây xem thử không?”. Bác sĩ đáp lời, lấy hộp cứu thương, quay lại nhìn tôi, nói: “Bây giờ không có vấn đề gì lớn, nhưng truyền nước xong, tốt nhất em nên đến bệnh viện kiểm tra một lượt. Tôi ra ngoài trước rồi về ngay, em cứ ở đây nghỉ ngơi”

Tôi cảm kích nói: “Em cảm ơn bác sĩ”.

Thở dài, bác sĩ lắc đầu nói: “May mà không sao, từ sau đừng làm những chuyện thế này nữa”.

Tôi khẽ nhếch khóe miệng, cười miễn cưỡng nói: “Lần sau em sẽ không thế nữa ạ”.

Đợi bác sĩ đi khỏi, tôi mới chú ý đến Lâm Nguyên Nhất, người đang đứng dựa vào cửa. Trong lúc tôi vẫn còn đang hết sức ngạc nhiên thì Lâm

Nguyễn Nhất đã tiến lại gần như không có chuyện gì xảy ra, dừng lại trước mặt tôi, quay chiếc ghế lại, ôm chỗ dựa sau ghế, ngồi xuống.

Lâm Nguyễn Nhất hỏi tôi với vẻ mặt nghiêm túc: “Tim của cậu không được khỏe à?”

Tôi gật đầu: “Ừ”.

“Vậy tại sao còn tham gia chạy 800m?”

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy. Sau khi vận động một chút, hai bên má của Lâm Nguyễn Nhất đỏ ửng, phần tóc mái cũng rủ xuống, khễ động đập theo cơn gió thổi vào từ bên ngoài cửa sổ.

Nên nói thế nào đây, lẽ nào lại nói với cậu ấy, tôi vì cậu ấy mà tức giận tham gia thi đấu?

“Vì đây là hoạt động của lớp, mình không muốn bị cho là không hòa nhập”. Tôi chỉ có thể giải thích như vậy.

Lâm Nguyễn Nhất có chút thất thần nhìn tôi, một lúc lâu sau mới nói: “cậu có thể nói rõ tình trạng của bản thân, lẽ nào cô giáo lại không thông cảm”.

“Thôi được rồi, dù sao cũng không có chuyện gì mà”.

Ánh nắng rực rỡ, những chiếc lá đung đưa trong cơn gió. Tâm trạng đỡ hơn một chút khiến tôi mất cảnh giác.

Đột nhiên điện thoại của tôi rung lên, làm dụi đi sự ngỡ ngàng của tôi. Vừa nghe máy, giọng nói nóng nảy của Trình Chân đã truyền đến: “Lý Vi, có phải đầu chị có vấn đề không thế hả! Rõ ràng biết tim mình không khỏe, lại còn đi chạy 800m!”.

Tôi đưa điện thoại ra xa một chút, thở dài: “Liễn Đình đã nói ngay với em rồi à?”

Trình Chân không để ý đến tôi, lạnh lùng hỏi: “Chị đang ở đâu?” Tôi biết không lừa được Trình Chân, khẽ nói: “Phòng y tế”.

Điện thoại “cạch” một tiếng rồi ngắt luôn. Tôi nhìn điện thoại, người tôi cứng ngắt lại.

“Là em trai cậu à?” Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi hỏi.

“Ừ”, tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, nhìn Lâm Nguyên Nhất nói: “Thật ra Liễn Đình mới là chị họ đúng nghĩa, mình cũng không biết, đối với cậu ấy, mình có phải là một người chị không nữa...”

Lá cây ngô đồng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, có người đi qua, giẫm lên những chiếc lá đã chuyển màu vàng, phát ra những âm thanh sột soạt, giòn tan. Hơi thở mùa đông đã ngày càng rõ rệt hơn.

Loa phát thanh trường đang thông báo tình hình thi đấu trên sân, tiếng hò hét, cổ vũ, không hiểu sao lại tác động đến tận trong lòng tôi. Một cảm giác không diễn tả được bằng lời làm xáo trộn tâm trí tôi.

Lúc sắp truyền dịch xong, bác sĩ quay lại tiêm thuốc cho tôi. Ông còn kê một số loại thuốc cho tôi uống, dặn dò vài câu rồi quay lại sân vận động.

“Cậu không quay lại thi đấu à”. Tôi thu lại ánh mắt vẫn hướng ra bên ngoài cửa sổ, quay sang nhìn Lâm Nguyên Nhất, người ngồi đối diện với tôi, hỏi.

Lâm Nguyên Nhất tỏ vẻ thoải mái nói: “Môn mình tham gia thi đấu vào buổi chiều, bây giờ đang rỗi”.

Lâm Nguyên Nhất nâng cằm, mắt hơi nheo lại, thích thú nhìn trực diện tôi, tôi bối rối quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ phía đại lộ đầy lá rụng, một bóng người dong cao đi đến, hòa vào ánh nắng, tôi nhìn thấy rất rõ người ấy chính là Trình Chân.

Cậu ấy đột nhiên dừng lại, cúi đầu hỏi bạn nữ trên đường điều gì đấy, bạn nữ kia với dáng vẻ ngạc nhiên, chỉ về phòng y tế.

Dáng người Trình Chân cao ráo, rắn rỏi, mọi hành động, mọi cử chỉ tỏ ra sự tự tin và khí chất tao nhã. Tim tôi đã loạn đi vài nhịp, như trào lên đợt sóng lớn. Trong chốc lát, ánh mắt của tôi vô tình nhìn theo dáng của Trình Chân.

Một tuần không gặp Trình Chân, đột nhiên tôi nhận ra có chút nhớ mong. Lúc cậu ấy từng bước từng bước tiến lại gần, trong lòng tôi có chút lo sợ bất an, nhưng phần nhiều trong đó là sự chờ đợi. Tôi muốn gặp cậu ấy? Ý nghĩ ấy chợt lóe lên trong đầu tôi.

Tôi cúi đầu không dám nhìn tiếp, tôi sợ những ý nghĩ rối bời này của tôi sẽ bị người khác phát hiện ra.

Lúc Trình Chân đi vào, tôi đang cúi đầu. Lâm Nguyên Nhất nhìn Trình Chân, tiến lại cười cười, nói: “Trình Chân, chúng ta lại gặp nhau rồi”. Nói xong cậu ấy đưa tay ra.

Trình Chân cau mày nhìn tôi, rồi lại nhìn Lâm Nguyên Nhất đưa tay ra, lịch sự bắt tay Lâm Nguyên Nhất, không nồng nhiệt cũng không lạnh nhạt, chỉ bình tĩnh nói: “Cảm ơn anh đã đưa chị tôi đến phòng y tế”.

Tôi nghe thấy cậu ấy cố ý gọi tôi là “Chị” một cách xa lạ, trong lòng lập tức cảm thấy lạnh lẽo, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn cậu ấy rút tay trong túi quần, đi về phía tôi, ngồi xuống kiểm tra kỹ các vết thương của tôi

trước, rồi đứng dậy giữ nửa bên khuôn mặt tôi, cau mày hỏi: “Có đau không?”.

“Đau, bị em giữ như thế đau sắp chết rồi!” Tôi bất mãn nói.

Lúc này Trình Chân mới buông tay ra, tôi nấn nấn mặt, ngẩng lên, nhìn đôi mắt tối sẫm lại của Trình Chân.

Trình Chân nhếch miệng cười như đang thổi phào nhẹ nhõm nói: “Vẫn may, không làm sao”.

Trình Chân đột nhiên quay đầu ra nhìn Lâm Nguyên Nhất nói: “Bác sĩ có nói cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

Lâm Nguyên Nhất ngẩn ra một lúc, sau đó nhìn về mặt nghiêm túc của Trình Chân mới phản ứng lại: “Ừ, hình như có nói”.

Tôi liền lắc đầu: “Như thế phiền phức lắm, đã tiêm thuốc rồi, chị không đi bệnh viện đâu”. Trong lòng tôi có chút buồn phiền.

Trình Chân rướn lông mày lên nói: “Lý Vi, em hỏi lại chị một lần nữa, có đi đến bệnh viện với em không?”.

Tiểu tử thối, thái độ gì thế không biết! Tôi cố chấp đáp lại cậu ấy: “Không đi!”.

Trình Chân mở điện thoại ra, bắt đầu ấn số, tôi lo lắng hỏi: “Em gọi điện thoại cho ai đấy?”.

Trình Chân là ai cơ chứ? Là người hiểu rõ sự mềm yếu của tôi! Cậu ấy nheo nheo mắt nói: “Em gọi cho bố em, bảo bố em đưa chị đi”.

Đến bệnh viện với chú Trình? Hay là đi cùng Trình Chân? Tôi lập tức quyết định, nhanh chóng trả lời lại: “Đi, đi! Chị đi với em!”. Nói rồi, tôi tự

trách bản thân mình, đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

“Rất tốt” Trình Chân nắm lấy cổ tay tôi, kéo ra ngoài, nhưng Lâm Nguyên Nhất đã nhanh hơn một bước chặn phía trước mặt tôi.

Trong chốt lát, tôi có thể mừng tượng ra cảnh phong ba bão táp sắp xảy ra.

Lâm Nguyên Nhất đứng trước mặt tôi, cười cười, nhẹ nhàng thốt ra mấy từ: “Lý Vi, mình cũng có thể đưa cậu đến bệnh viện”.

Tôi ngẩng đầu, yên lặng nhìn người con trai trước mặt.

“Tránh ra! Anh có tư cách gì mà nói những lời này chứ”. Lúc ấy, đôi mắt đẹp đẽ của Trình Chân hiện lên sự tức giận đang cuộn cuộn.

Lúc Trình Chân nắm tay tôi, còn Lâm Nguyên Nhất đứng sánh vai với tôi, tôi nghe thấy Lâm Nguyên Nhất gọi: “Tiểu Vi”.

Tôi dừng bước, tim đập rất nhanh. Lâm Nguyên Nhất, rốt cuộc cậu ấy đang muốn làm gì?

Lâm Nguyên Nhất nói vào tai tôi: “Tiểu Vi, nếu mình nói, mình thích cậu, cậu có đồng ý sẽ suy nghĩ một cách nghiêm túc không?”

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nghe thấy những lời này, đặc biệt là từ miệng Lâm Nguyên Nhất nói ra, nếu nói không rung động thì chỉ là lừa người khác mà thôi. Lâm Nguyên Nhất thực sự rất đẹp trai, trong bảng xếp loại các “trao đẹp” toàn trường của con gái lớp tôi. Cậu ấy luôn đứng đầu. Trước lời tỏ tình của “hot boy” của trường này, tuy bề ngoài tôi tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng thực ra tim tôi sớm đập loạn lên rồi. Tôi cảm thấy có chút bất ngờ, có chút cảm động, và chủ yếu là cảm thấy rất khó tin.

Trình Chân đột nhiên dùng sức nắm chặt tay tôi hơn, lực truyền đến làm tôi bừng tỉnh lại sau sự rung động. Tôi thận trọng nhìn vào mắt Trình Chân. Cậu ấy nheo mắt nhìn Lâm Nguyên Nhất, các đường nét trên khuôn mặt sắc nhọn như dao khắc.

Tôi hít một hơi lạnh, nói với Lâm Nguyên Nhất: “Xin lỗi, đột nhiên cậu nói những câu này với mình, mình không thể trả lời cậu được, vả lại, hiện tại mình cũng không muốn nói chuyện tình cảm gì cả”.

Nói xong, tôi quay ra nhìn Trình Chân, cậu ấy không để ý đến tôi, buông tay tôi ra, quay đầu đi ra ngoài.

“Không muốn nói chuyện tình cảm?”. Lâm Nguyên Nhất đột nhiên nói, “VẬY CÒN TRÌNH CHÂN THÌ SAO? CẬU CHỈ ĐƠN GIẢN COI CẬU ẤY NHƯ EM TRAI THÔI SAO?”

Đối mặt với câu hỏi thẳng thắn như vậy, tôi không đưa ra bất kỳ lời ngụy biện nào.

Lâm Nguyên Nhất từng bước tiến lại gần tôi, ánh mắt không che giấu nỗi ngọn lửa đang bùng cháy.

“Tránh xa chị ấy ra”. Một cánh tay dài trong phút chốc đưa ra nắm lấy cổ tay Lâm Nguyên Nhất.

Trình Chân quay lại, chặn Lâm Nguyên Nhất, ánh mắt bắn ra sự phẫn nộ không kiểm soát được, như một ngọn lửa nhỏ, có thể bùng cháy bất cứ lúc nào. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng thấy Trình Chân tức giận như vậy. Cậu ấy lại còn là Taekwondo đai đen nữa, tôi sợ nếu làm ầm thêm sẽ xảy ra chuyện, không ngừng kéo góc áo của Trình Chân, cau mày nói: “Trình Chân, chị thấy không được khỏe, mau đến bệnh viện thôi”.

Trình Chân nghe xong, hung hãn bỏ tay Lâm Nguyên Nhất ra nói: “Mấy mảnh khóc anh dùng để چرا gái thật là lạc hậu” nhìn tôi, cậu ấy nói tiếp: “Quan hệ giữa tôi và Lý Vi, không cần anh phải quan tâm, đối với tôi, chị ấy là một người chỉ thích giả vờ làm người tốt, lại ngốc nghếch, dễ dàng bị người khác lừa. Anh đã từng nói những lời này với bao nhiêu người, tôi không quan tâm, nhưng với chị ấy thì không được!”

Trình Chân nói đúng, tôi luôn là một con ngốc, ví như, đối mặt với tình huống này, tôi không nói được lời nào cả, chỉ có thể trở mặt ra giả vờ ngây ngô.

Có người đã từng nói, nếu có một người thích bạn, sau khi bạn làm những việc ngốc nghếch, người ấy sẽ mắng bạn, sẽ nhắc nhở bạn, sẽ yêu thương bạn, những lúc bạn cần người ấy nhất thì người ấy sẽ xuất hiện bên cạnh bạn, người ấy sẽ mắng bạn ngu ngốc hay ngờ nghệch, nhưng những lời nói độc ác ấy, từ đầu đến cuối tất cả đều là vì muốn tốt cho bạn.

Trong lòng tôi nhất thời có cảm giác kỳ lạ. Tôi có chút mơ hồ không rõ, tại sao Trình Chân lại tức giận như vậy? Lẽ nào là vì tôi?

Trình Chân định kéo tôi đi, nhưng toàn thân tôi đã cứng đờ, bất động đứng nguyên tại chỗ. Cậu ấy quay lại, nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Trình Chân, cậu ấy đứng chắn trước ánh sáng, mạnh mẽ, rắn rỏi, tôi nhìn không rõ biểu cảm của cậu ấy. Tôi nhẹ nhàng đưa tay lên ngực, tim tôi hoàn toàn không thể kiểm soát được, đập loạn lên. Tôi thầm hỏi bản thân: “Liệu đây có phải là rung động không?”.

Tôi cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Trình Chân, để mặc cho cậu ấy kéo tay tôi đi.

Đi ra khỏi phòng y tế, Trình Chân bỏ tay tôi ra. Tôi biết cậu ấy đang tức giận, quay đầu chân thành nói với cậu ấy: “Chị không cố ý đến gần Lâm Nguyên Nhất, vả lại cậu ấy cũng không phải là người xấu”.

Trình Chân như một quả bóng bị xịt hơi, chỉ đứng như vậy, không nói gì, khí thế thúc bách người khác lúc này cũng không còn. Cậu ấy không để ý gì đến tôi, quay mặt đi mất.

Mãi đến khi có kết quả kiểm tra của bệnh viện thành phố, cậu ấy vẫn lạnh lùng với tôi. May mà kết quả kiểm tra không có vấn đề gì, chúng tôi thở phào nhẹ nhõm. Trình Chân nói: “Buổi chiều em còn phải đi học, em đưa chị về trường trước”.

“Em bỏ học để đến đây?”. Tôi ngạc nhiên hét lên.

Trình Chân không thèm để ý nói: “Trốn học gì chứ, em xin giáo viên nghỉ rồi”.

Trên đường về, tôi không nghe thấy cậu ấy nói thêm một lời nào nữa. Trong không gian chật hẹp của chiếc taxi, không khí lại càng trầm lắng hơn. Hai người chúng tôi đều đang cố gắng giấu con người thực của mình. Tình cảm giữa chúng tôi không thể giống như trước đây được nữa, không còn đơn giản chỉ là thích hay ghét đơn thuần nữa.

Sau hội thao, tin đồn đột nhiên bùng phát không thể kiểm soát nổi. Có người nói, nhìn thấy Lâm Nguyên Nhất ôm tôi ở chỗ KTV, người khác lại nói nhìn thấy tôi và người khác vì Lâm Nguyên Nhất mà hạ cẳng tay, thượng cẳng chân với nhau; lại còn có người trực tiếp đến hỏi thẳng tôi có phải là bạn gái của Lâm Nguyên Nhất không. Tôi chỉ cười hỏi lại: “Thật vậy à? Sao mình không biết có chuyện như thế nhỉ?”.

Mọi người thấy vẻ không thèm quan tâm của tôi, sau một thời gian cũng thấy mất hứng thú.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, tôi và Liễu Đình ăn lẩu đến mức nghiện luôn. Tối thứ sáu, chúng tôi đang ngồi trong quán lẩu ở tòa nhà quảng trường trung tâm thành phố, Liễu Đình vừa gắp miếng đậu phụ bỏ vào miệng, vừa vui mừng hớn hờ nói: “Thời tiết lạnh thế này, ăn lẩu thật là sướng!”.

Tôi căn đũa nhìn cậu ấy nói: “Nhìn cậu kìa, mồm dính đầy dầu rồi kìa kìa”.

“Chính là cái cảm giác này đây”, vừa nói Liễu Đình vừa lấy khăn giấy ăn lau lau miệng, rồi lấy điện thoại từ trong túi ra nói: “Hôm nay là thứ sáu, đội bóng rổ Nhất Trung phải luyện tập, chắc cũng sắp đến giờ rồi, mình gọi mấy người đấy đến ăn cùng luôn nhé, cũng lâu lắm rồi mình chưa gặp cậu ấy”.

“À, đội trưởng bóng rổ tên là gì?”. Tôi hỏi.

“Lục Minh Vũ”. Liễu Đình nghĩ một lúc nói thêm, “Tiện thể mình bảo cậu ấy gọi luôn Trình Chân đến nhé”.

“Gọi Trình Chân đến làm gì, bọn mình sắp ăn xong rồi còn gì”. Tôi nói.

Liều Đình khinh khinh nhìn tôi nói: “Cậu không muốn gặp Trình Chân à? Cậu và Trình Chân rốt cuộc là thế nào đấy, vẫn đang tức nhau à? Đã lâu như thế rồi”.

Điện thoại gọi cho đội trưởng vừa được kết nối, Liều Đình đã nói rất ngắn gọn: “Mau đến quán lẩu ở quảng trường trung tâm thành phố đi... gặp.... à, đúng rồi, Trình Chân có đấy không?” Sau đó, Liều Đình chớp chớp mắt với tôi, chuyển sang giọng sốt sắng nói, “Trình Chân, Tiểu Vi hình như không được khỏe, em mau đến đây đi, nhanh lên!” Sau đó, Liều Đình ngắt điện thoại, cười lớn.

“Này, cậu đùa hơi quá rồi đấy”.Tôi có chút bực bội, tí nữa Trình Chân đến nhất định không để yên cho tôi đâu.

Không lâu sau, Trình Chân xuất hiện ở cửa quán lẩu, cậu ấy đứng chống nạnh, thở hổn hển, vẫn còn quần băng cổ tay dùng trong lúc luyện tập, trên người mặc quần áo thể thao, bên ngoài khoác chiếc áo đồng phục màu xanh rất rộng, hình như không phải là của cậu ấy.

Tôi gần như cúi gằm mặt xuống bát mì, khẽ than thở: “Tiêu rồi”.

Liều Đình nhìn thấy Trình Chân sững người một lúc, cười chế giễu: “Ha ha, em mặc nhầm áo của ai mà chạy đến đây thế này?”

“Lấy bừa một cái rồi đi luôn”. Trình Chân chạy lại, hơi thở hỗn loạn, vẫn chưa bình thường lại, cậu ấy cúi đầu hỏi tôi: “Sao thế, kết quả kiểm tra lần trước không phải vẫn tốt sao, lại có chuyện gì à?”

Cậu ấy đi đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng sờ trán tôi, hạc cái mũi tôi và miếng thịt bò nướng vừa gặp lên “tiếp xúc” một cách thân mật. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, nhưng lại chạm phải ánh mắt lo lắng của Trình Chân. Bềnh tỉnh, não tôi đột nhiên lóe lên mấy chữ - dịu dàng mềm mại như làn nước.

Tôi chóng mặt, cúi đầu xuống, cho miếng thịt vào miệng nhai. Kết quả bị nóng quá, đỏ hết cả mặt lên.

“Này, cái tên nhóc này, chậm tí xem nào, Liễu Đình rõ ràng là trêu tụi mình mà...” Đội trưởng từ đằng sau chạy tới, hét lên.

Liễu Đình cười có chút gian xảo: “Hai người không phải đang cãi nhau sao? Làm gì mà em quan tâm đến cậu ấy thế?”

Trình Chân không nói gì, ngồi xuống cạnh tôi, còn Liễu Đình và anh chàng đội trưởng thì nói chuyện với nhau rất rôm rả.

Trình Chân nhìn nồi lẩu đã ăn gần hết, càng không nói nên lời, dứt khoát cầm áo, quay đầu sang nói với đội trưởng: “Anh đưa chị họ em về nhé. Ngoài ra, nhắc nhở anh một chút, lúc ở một mình với nhau, nên cẩn thận sự an toàn của bản thân”. Liễu Đình hăm hăm trừng mắt nhìn Trình Chân, cậu ấy coi như không có chuyện gì quay đầu nhìn tôi với ánh mắt “Chị còn muốn ở đây làm kỳ đà cản mũi đến bao giờ nữa”.

“Mình cũng ăn xong rồi, mình đi trước nhé” Tôi hòa theo, đứng dậy chào Liễu Đình.

Tim đập nhanh như thế, tôi vốn cũng không có tâm trạng mà ăn uống.

Lúc đi ra khỏi hàng lẩu cùng Trình Chân, gió buổi đêm thổi nhẹ nhàng, hơi lạnh lướt nhẹ qua hai bên má. Hai người cùng nhau đi trên đường, trong một lúc không nói năng gì.

Lúc đi qua cửa hàng McDonald, tôi tự nhiên thấy khát nước.

“Muốn ăn à?” Trình Chân để ý thấy ánh mắt của tôi, quay lại hỏi.

“Ừ”, tôi chậm rãi nuốt nước bọt.

Cậu ấy không nói gì, đi đến quầy bán đồ tráng miệng.

Tôi đứng trên đường, đột nhiên nhớ lại một chuyện trước đây. Lúc ấy, Trình Chân vẫn còn là tên đáng ghét trấn tiền tiêu vặt hàng tháng của tôi. Có một ngày, cậu ấy làm hỏng đồ, sợ tôi mách với chú Trình, thế là cậu ấy liền mua một cây kem, nịnh tôi nói: “Tiểu Vi, có muốn ăn kem không?”.

Tuy tôi rất muốn giả vờ không thèm để ý đến cây kem ấy, nhưng ánh mắt thì sớm đã lộ hết ra suy nghĩ của mình.

Trình Chân giơ cây kem trước mặt tôi, nói từng câu từng chữ một: “Nếu chị muốn ăn, thì phải nghe lời em. Không được nói xấu em”.

Lúc ấy, tôi thật sự rất ghét những việc cậu ấy làm, nhưng bây giờ nghĩ lại những trò trẻ con ngày ấy, tôi bất giác mỉm cười.

Thoát ra khỏi những hình ảnh trong ký ức, tôi bắt đầu nghĩ, tình cảm giữa tôi và Trình Chân rốt cuộc là thế nào?

Trình Chân đột nhiên hét lên: “Tiểu Vi, phía trước!”.

Tôi nghe thấy, ngẩng đầu lên, ánh sáng chói lóa chiếu thẳng đến, làm mắt tôi đau nhói. Tôi giơ tay che ánh sáng mới nhìn thấy một chiếc xe đang lao tới. Tim tôi đột nhiên thắt lại, cảm giác hoảng sợ lướt qua. Đúng lúc này, một đôi tay chìa ra, nắm chặt cổ tay tôi, dùng sức kéo mạnh một cái, tôi theo đà ngã vào một vòng tay rất mạnh mẽ.

Trong lúc mơ hồ, bên tai tôi truyền đến tiếng phanh xe sắc nhọn, chiếc xe dừng lại, thời gian như dừng lại trong chốc lát. Tôi mở mắt, hộp kem rơi trên đất, kem màu trắng chảy ra khắp nơi, cổ tay tôi nhói đau. Tôi cúi đầu, thấy mặt Trình Chân trắng bệch, nhợt nhạt.

Không kịp che giấu sự sợ hãi, cổ tay đang run lẩy bẩy nữa, tôi có thể cảm nhận được, lúc ấy Trình Chân đã lo sợ đến thế nào. Hóa ra, Trình Chân cũng có lúc hoang mang.

“Vừa rồichị không nhìn thấy chiếc xe ấy ...” Tôi bị làm cho hoảng sợ đến mức không nói năng bình thường được.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, ánh mắt Trình Chân như có lửa đốt.

Đột nhiên, sự sợ hãi trong ánh mắt cậu ấy chuyển sang phần nộ. Tay cậu ấy vẫn đang nắm chặt cổ tay tôi, tôi sợ cậu ấy nổi giận, nới lỏng tay, cậu ấy lại càng nắm chặt hơn nhưng miệng lại chỉ nói hai câu: “Chị muốn dọa chết người khác à? Sau này không được ăn kem nữa!”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhưng lại không nhìn rõ được biểu cảm của cậu ấy.

Chiếc xe đi một đoạn không xa rồi dừng lại, lái xe từ xe đi xuống, về mặt căng thẳng hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Trình Chân nổi nóng chửi người lái xe: “Mẹ kiếp, có biết lái xe không thế, đèn xi nhan cũng không bật”.

Trong giây lát, trong đầu tôi hiện ra một câu: “Tôi và cậu ấy có thật sự chỉ đơn giản là chị gái và em trai thật không?”

Lúc chiếc xe lao tới, Trình Chân kéo tôi vào trong lòng cậu ấy, tôi cảm nhận được rõ rệt nhịp tim đập mạnh của cậu ấy, sự lo lắng để lộ ra một cách tự nhiên ấy không giống một người em trai đơn giản đang bảo vệ chị mình.

Lần đầu tiên từ khi sinh ra, tôi đột nhiên có cảm giác không hiểu được mọi chuyện đang xảy ra, việc quen biết cậu ấy bảy năm trước, trong phút chốc đột nhiên bị đảo lộn.

Tôi định nói gì đấy nhưng không tìm được chủ đề, nhìn gương mặt vẫn còn đang hoảng sợ của Trình Chân, cúi đầu ủ rũ nói: “Trình Chân, lúc này chị không tập trung, lần sau chị sẽ chú ý hơn”.

“Vẫn còn lần sau?” động tác của Trình Chân đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn tôi: “Lý Vi, chị thật là hết thuốc chữa rồi!”

Tôi sửng người, không hiểu vì sao cậu ấy đột nhiên nổi giận, có chút không vui nói: “Cũng đâu phải chị yêu cầu em cứu”,

Sắc mặt Trình Chân thay đổi, lùi lại hai bước, nói: “Đúng vậy, không phải chị từng nói, là tự em chuốc lấy. Chị nên biết, không phải lần nào em cũng có thể ở đằng sau kéo chị như thế đâu, có nhiều lúc chị cũng đáng bị thế, nhưng em chính là không chịu được cái vẻ oan ức của chị, vừa nhìn em đã thấy rất bức bối, sẽ không nhịn được mà mắng chị, em thật là thừa hơi mà!”. Trình Chân thất vọng nhìn tôi, rồi quay người bỏ đi.

Trong cái lạnh thấu xương của buổi tối, tôi cảm giác như chân tay mình bị đông cứng lại, rõ ràng là tôi biết Trình Chân luôn tỏ ra khó chịu với tôi, nhưng lần này, tôi vẫn cảm thấy rất đau lòng. Tôi tưởng rằng sự nhớ mong mãnh liệt của tôi đối với Trình Chân chỉ là do sự ỷ lại, do những lúc ký ức còn nhỏ, nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, ở gần nhau, tôi mới bắt đầu hiểu suy nghĩ từ tận đáy lòng mình.

Bóng dáng Trình Chân hoà dần vào màn đêm, tôi thậm chí còn không đủ dũng khí để nhìn tiếp, dường như chỉ cần nhìn thêm một cái thì nỗi đau trong lòng tôi sẽ tăng thêm một phần. Tôi cảm thấy đầu đau như búa bổ, những suy nghĩ trong đầu như đang rối hết vào với nhau. Lẽ nào, tôi thật sự thích Trình Chân?

Sau tối hôm ấy, cả một tuần sau tôi không hề gặp Trình Chân.

Lá cây ngô đồng Pháp rụng đầy trên đường, những thân cây trụi trụi vẫn đứng sừng sững như vậy. Tôi ngồi trên băng ghế đá trong sân vận động, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời vô tận, suy nghĩ lúc thì mơ hồ, lúc thì tỉnh táo.

Thời tiết thế này, thật dễ khiến người ta đau lòng. Trên đường từ thư viện quay về ký túc xá, có một nhóm con trai đang chơi bóng rổ, tôi bất giác quay ra nhìn, nhanh chóng nhận ra dáng Lâm Nguyên Nhất trong đó.

Cậu ấy vẫn luôn thu hút ánh nhìn của người khác như vậy.

Ngồi trên băng ghế đá, tôi tiện tay mở cuốn sách vừa mượn của thư viện ra xem, ngăn người nhìn dòng chữ ngoài bìa sách, một lúc lâu sau mới bắt đầu lật lật quyển sách.

“Đang nghĩ gì thế?”. Lâm Nguyên Nhất không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh tôi, cậu ấy để quả bóng sang một bên rồi ngồi xuống.

Tôi hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cậu ấy, cười cười nói: “Mình đang nghĩ, hôm nay cậu chơi bóng kém quá. Lúc này liên tục mắc sai sót, ném bóng cũng thiếu chuẩn xác, thực là không giống như đang chơi bóng”.

Lâm Nguyên Nhất cười khẽ nói: “Cậu có thể chỉ dùng hai từ đầu tiên để trả lời không?”.

Tôi hơi sửng người, mặt hơi ửng đỏ, ngượng ngùng cười “ha ha” hai tiếng, quay đầu nói: “Cậu thật là biết đùa, chả trách người ta lại gọi cậu là lãng tử bóng rổ!”

Lâm Nguyên Nhất khẽ cười: “Biệt danh đấy mọi người chỉ gọi chơi thôi, mình không để ý đến”. Cậu ấy cười hì hì nhìn tôi, ngọt ngào nói: “Mà cái này phải trách cậu, cậu nói thử xem, cậu ngồi ở đây, không phải để làm mình phân tâm à?”

Tôi chán nản nghĩ thầm, không đâu tự nhiên nói nhiều làm gì.

Từ lúc Lâm Nguyên Nhất bắt đầu theo đuổi tôi, tôi luôn e ngại, lịch sự từ chối cũng không được, bây giờ không chịu được đành phải nói thẳng ra,

nhưng cậu ấy chỉ cười dịu dàng. Cái kiểu theo đuổi cứ quẩn lấy người khác thế này, tôi thật hết cách với cậu ấy rồi.

Bây giờ tôi mới hiểu tại sao bên cạnh Lâm Nguyên Nhất lại có nhiều bạn nữ xuất sắc đến như vậy, vẻ ngoài đẹp trai của cậu ấy, thêm việc ăn nói tự tin đều là những nét quyến rũ không thể cưỡng lại được đối với con gái.

“Lâm Nguyên Nhất miệt mài theo đuổi cậu, sắp biến thành đày tớ của cậu rồi đấy”, Lâm Nguyên Nhất vừa quay lại sân bóng, Liễu Đình cũng không biết từ lúc nào đi đến, mở miệng hỏi: “Cảm giác được hot boy của trường theo đuổi thế nào?”.

“Rất không tốt. Tin đồn đầy rẫy mà chẳng có cái nào đáng tin cả”. Tôi nói một cách thực tâm. Từ sau hôm hội thao, mọi người đều biết tôi đã trở thành mục tiêu mới của Lâm Nguyên Nhất. Tin đồn truyền đi nhanh chóng và bị xuyên tạc đến mức còn ghê hơn cả tưởng tượng của tôi.

Như lúc này, tôi và Lâm Nguyên Nhất chỉ ngồi ở sân bóng nói vài câu, bị người khác nhìn thấy cũng có thể biến thành chủ đề bàn tán.

Có người đi qua, còn nói âm cả lên: “Bạn nữ kia chính là Lý Vi đấy, nhìn thì cũng có gì đặc biệt đâu cơ chứ, không hiểu sao mà Lâm Nguyên Nhất có thể thích cậu ấy được”.

“Gì chứ, cậu ấy rất có mảnh khỏe đấy, lần trước Lý Vi còn công khai ghen tuông, cãi nhau ở KTV nữa là”.

“Không ngờ gan cậu ấy lại lớn thế”.

“Loại con gái này, Lâm Nguyên Nhất sẽ không ở cạnh lâu đâu”.

Thế là, trong danh sách những bạn gái tai tiếng của Lâm Nguyên Nhất có thêm một cái tên “Lý Vi”. Có người nói, nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau

ở phòng y tế; lại có người nói, nhìn thấy họ đi xem phim cùng nhau; lại còn có người nói nhìn thấy hai người ôm hôn thăm thiết nữa

Tin đồn là loại vũ khí sắc nhọn nhất. Rất nhanh chóng, trong mắt những bạn học khác, tôi trở thành đứa con gái đầy âm mưu, suốt ngày bám lấy Lâm Nguyên Nhất, những bạn nữ bình thường chẳng nói năng gì bây giờ cũng quay ra nhìn tôi với ánh mắt thù địch.

Chỉ có Liễu Đình cảm thấy rất bất bình, an ủi tôi: “Mình thấy mấy người thích nói chuyện phiếm kia, đơn giản chỉ là do ghen ăn tức ở thôi, không ăn được thì đập đổ thôi mà. Biết rõ ràng là Lâm Nguyên Nhất theo đuổi cậu mà bây giờ lại thành thế này?”.

Tôi chỉ cười cười, không bình luận gì. Mồm miệng là của người ta, họ thích nói gì thì nói, tôi vẫn là tôi lúc đầu.

Tin đồn ngày càng tăng lên, dù chúng tôi chỉ đơn giản người trước người sau đi vào khu lớp học, cũng trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

Vậy mà trong thời điểm nhạy cảm như thế, giáo viên hóa học còn ghép lớp trong giờ thí nghiệm, và lớp tôi lại vừa đúng học cùng với lớp Lâm Nguyên Nhất.

Lúc đi vào lớp, vì tôi đến khá muộn, nên phòng thí nghiệm đã chật kín người.

“Tiểu Vi, bên này”. Lâm Nguyên Nhất đứng dậy, vẫy tay với tôi, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tôi sững người, lập tức cảm nhận được ánh mắt thù hận của các bạn nữ xung quanh. Tôi đang chần chừ không biết có nên đến chỗ của Lâm Nguyên Nhất không thì Liễu Đình nói với tôi: “Sợ cái khí gì chứ, cậu càng trốn tránh, lại càng khiến người ta bàn tán”.

Những lời cậu ấy nói không phải là không có lý, nếu tôi không đến chỗ Lâm Nguyên Nhất, chắc chắn sẽ bị nói tôi ra về.

May mà trong giờ học, Lâm Nguyên Nhất rất nghiêm túc. Dáng vẻ chống cằm tập trung suy nghĩ của Lâm Nguyên Nhất không ngờ lại hấp dẫn đến như vậy.

Trên bục giảng, giáo viên đang bày các dụng cụ làm thí nghiệm, một người lúc nào cũng chăm chỉ nghe giảng như tôi, lúc này cũng có chút mất tập trung, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, tựa đầu, ngồi ngây người ra.

Năm nay mùa đông đến rất sớm, nhiệt độ đột nhiên giảm mạnh, bên ngoài gió thổi vù vù, khiến con người ta cảm thấy lạnh buốt.

Tháng sau là đến sinh nhật Trình Chân rồi. Ngày 24 tháng 12 – Giáng sinh. Trình Chân đúng là con cưng của chúa, sinh đúng vào một ngày ấm áp như vậy.

Sắp đến Giáng sinh, đâu đâu cũng tràn ngập không khí náo nhiệt, tôi lại không thể nào thấy vui vẻ được. Tôi lấy lại tinh thần, tình cờ quay đầu sang nhìn Liễu Đình đang ngồi bên cạnh, cúi đầu nhắn tin.

“Đang nhắn tin với đội trưởng à?” Tôi hỏi Liễu Đình một cách nghi ngờ.

Khuôn mặt Liễu Đình để lộ ra vẻ ngại ngùng hiếm thấy, hai bên má hơi ửng hồng, cậu ấy có chút xấu hổ nói: “Cậu ấy rủ mình đến dạ hội đêm Noel của đội bóng rổ.”

Tôi có chút ngưỡng mộ cậu ấy, nhưng cảm giác lo sợ lại càng nhiều hơn.

Thầy dạy hóa từ trước tới giờ rất tinh, trong giờ học của thầy mà thiếu tập trung rất dễ bị gọi lên bảng trả lời câu hỏi. Quả nhiên, tôi nghe thấy

giọng thầy quát lên: “Lý Vi, Lý Vi! Trong giờ mà ngân ngơ gì thế? Em nói thử cho tôi xem tại sao lại phải dùng phễu cổ dài để đổ dung dịch đồng sunfat CuSO₄ vào đáy của ống nghiệm?”

Tôi nghe xong câu hỏi mà giật mình, đứng bật dậy, đầu óc trống rỗng. Tôi còn đang không biết chuyện gì vừa xảy ra thì một giọng nói thấp trầm truyền đến tai tôi: “Vì nồng độ của CuSO₄ cao hơn nước.”

Tôi có chút ngạc nhiên nhìn sang Lâm Nguyên Nhất phía bên cạnh, sững người một lúc, trả lời lại thầy giáo một cách máy móc.

“Được rồi, ngồi xuống đi, chú ý lần sau trong giờ học đừng có ngồi ngơ ra như thế nữa.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống, quay sang nhìn Lâm Nguyên Nhất. Cậu ấy dùng một tay chống đầu, nghe giảng rất chăm chú. Lúc thầy quay người, viết lên bảng, cậu ấy đột nhiên quay đầu lại, cười cười với tôi, nụ cười rất âm áp.

Trong lòng tôi như có vật gì đó bị khuấy động, bất chợt trở nên mất bình tĩnh.

“Tiểu Vi.”, Liễu Đình tỏ vẻ bí mật nói: “Cậu và Lâm Nguyên Nhất... rốt cuộc ngọt ngào như vậy từ bao giờ thế?”

Tôi cúi đầu, giấu đi khuôn mặt đang ửng hồng của mình, đáp: “Ngọt ngào cái gì chứ?”

Liễu Đình thở dài: “Để xem cậu trốn tránh được đến bao giờ.”

Lúc làm thí nghiệm, thầy giáo trộn lẫn học sinh hai lớp vào với nhau, sau đó phân thành từng nhóm hai người một cùng làm thí nghiệm.

Bạn nữ được phân cùng nhóm với tôi, lúc nào cũng chỉ cúi đầu đọc truyện, rõ ràng là trong giờ không hề tập trung nghe giảng. Mà khi làm thí nghiệm theo nhóm, lại cần phải có sự phối hợp của cả hai người. Tôi cảm ốing nghiệm nói: “Mình bật lửa, cậu làm loãng axit sunfuric đặc nhé.”

Cậu ấy miễn cưỡng gập quyển truyện lại, gật đầu với tôi: “Ừ, được.”

Lúc tôi bật lửa đốt đèn cồn, bạn nữ kia đột nhiên cho quá nhiều axit sunfuric, tôi hét lên một câu: “Đủ rồi, đủ rồi, đừng cho thêm nữa.” Bạn nữ kia hình như bị bất ngờ, tay đột nhiên run lên, làm dung dịch acid sunfuric bắn vào tay tôi.

Bạn nữ kia hốt hoảng, thất thần, mặt đỏ bừng lên, liên tục xin lỗi: “Xin lỗi cậu! Xin lỗi cậu! Để mình đưa cậu ra phòng y tế!” Cậu ấy nói như sắp khóc vậy.

Mu bàn tay tôi đau rát, may mà dung dịch acid sunfuric đã được pha loãng rồi, mà cũng chỉ bị bắn lên có một ít, nhìn bạn nữ trước mặt còn hoảng sợ hơn cả tôi, tôi cười cười, muốn nói: “Không sao đâu.”, nhưng tôi còn chưa kịp nói gì thì đã có người giữ lấy tay tôi.

“Làm bắn acid lên tay người khác, có biết là nguy hiểm như thế nào không hả!”

Giọng nói trách móc gay gắt đột nhiên vang lên khắp căn phòng thí nghiệm.

Tất cả mọi người, kể cả thầy giáo giám sát trong phòng, cũng đều bị giọng nói vừa rồi làm cho yên lặng.

Điều khiến mọi người kinh ngạc không phải là sự tức giận để lộ qua giọng nói ấy, mà chính là người đó, đó là Lâm Nguyên Nhất, người vẫn luôn được biết đến là người rất dịu dàng với con gái.

May mà acid sunfuric pha loãng, sau khi dùng khăn khô lau sạch chỗ bị bỏng, Lâm Nguyên Nhất còn dùng soda rửa lại cho tôi. Sau khi biết là không sao nữa, cậu ấy mới nói:

“Được rồi, thế này mới không làm tổn thương tới da. Con gái ai cũng thích làm đẹp, không nên để lại sẹo.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Lâm Nguyên Nhất, tôi luôn cho rằng con trai ai cũng qua loa, đại khái, không ngờ Lâm Nguyên Nhất lại tỉ mỉ, chu đáo đến vậy.

“Ngẩn người gì chứ, chưa từng thấy người đẹp trai như thế này bao giờ à?”

Lâm Nguyên Nhất khua khua tay trước mắt tôi.

“Ừ...” Tôi nghĩ nghĩ một lúc, trả lời cậu ấy: “Chưa bao giờ nhìn thấy cậu như vậy.”

Cậu ấy yên lặng nhìn tôi, dịu dàng nở nụ cười ấm áp, cất giọng thì thầm bên tai tôi: “Vậy cậu có thấy cảm động chút nào không?”

Tôi cúi đầu nói: “Cậu thật là biết ăn nói.”

Cậu ấy nắm chặt lấy tay tôi, bàn tay cậu ấy vô cùng ấm áp. Bàn tay Lâm Nguyên Nhất rất to và ấm. Dần dần, chỗ bị bỏng trên tay tôi đã không còn đau nữa.

Tôi hơi nghi, nhẹ nhàng cho tay vào trong túi áo đồng phục, che dấu tâm trạng đang rối loạn của mình.

Từ sau buổi làm thí nghiệm hóa học ấy, những ngày ở trường của tôi lại càng không được bình yên.

Lúc đầu thì tự nhiên quần áo trong phòng của tôi bị vứt vào thùng rác một cách kỳ lạ, sau đó thì trên bảng đột nhiên xuất hiện những dòng chữ xúc phạm tôi, đang đi trong trường tôi cũng có thể bị một bạn nữ không quen biết đụng phải. Điều đáng tức giận hơn là lúc tôi xuống căng tin ăn cơm, một bạn nữ chẳng quen chẳng biết bê bát canh trứng đi qua chỗ tôi, “lỡ tay” làm đổ bát canh lên người tôi, sau đó còn không quên quay lại nhìn tôi cười khẩy.

Đây rõ ràng là đang muốn gây hấn với tôi mà!

“Ghen tị, tất cả đều do ghen tị rồi đi gây chuyện mà!” Liễu Đình xắn tay áo lên, thấy bất bình thay cho tôi: “Cậu phải phản kháng lại chứ! Nếu không bọn họ lại nghĩ là cậu dễ bắt nạt.”

“Cần gì phải làm thế, vốn dĩ đã không có chuyện gì mà. Nếu mình đối đầu lại với bọn họ, như vậy chẳng phải là sẽ thừa nhận quan hệ của mình với Lâm Nguyên Nhất à?” Tôi nhìn Liễu Đình nói một cách thờ ơ.

Liễu Đình nản lòng, ngồi xuống, nghiêng răng nói: “Nhưng cậu thế này thì phải chịu thiệt quá, mình nghĩ cậu nên dứt khoát một lần luôn đi, đừng ý làm bạn gái Lâm Nguyên Nhất cho rồi.”

Đứng dựa vào lan can của sân tập, nhìn Lâm Nguyên Nhất đang chơi bóng trên sân phía trước mặt, tôi chột chút buồn bực, thở dài.

Tuy trường tôi nghiêm cấm yêu sớm, nhưng giới trẻ hiện nay có ai là không có chút tình cảm xao xuyến, điều khác là có người thì âm thầm lặng lẽ, còn có người thì ầm ĩ hết cả lên.

Tôi xoa xoa cằm nói: “Sao mình lại đen đui như vậy chứ. Trước đây Lâm Nguyên Nhất cũng có bạn gái nhưng đâu có bị làm ầm lên như thế này, hơn nữa, giữa mình và cậu ấy có chuyện gì đâu cơ chứ.”

Liễu Đình nghĩ một lúc, đột nhiên tỉnh lại, nói: “Đúng rồi, cậu nói thử xem, liệu có phải có người cố ý đứng đằng sau khiêu khích.”

Không phải chứ? Ai lại cố ý nhằm vào tôi? Tôi có đặc tội với ai đâu, trong số những bạn gái cũ của Lâm Nguyên Nhất, tôi chỉ có ấn tượng với Lý Giai, nhưng chúng tôi cũng mới chỉ chạm mặt nhau có một lần, chưa nói gì đến quen biết.

Bầu trời xanh ngắt, rộng bao la, sân tập truyền đến tiếng hò hét, làm đứt mạch suy nghĩ của tôi. Quay đầu sang phía sân tập, dáng vẻ cao lớn, đẹp trai của Lâm Nguyên Nhất vẫn thu hút như vậy, bàn tay ném bóng rồi lại chộp lấy một cách rất nhẹ nhàng bình thản. Quả bóng bay vào rổ một cách chuẩn xác, quay vài vòng trên viền rổ rồi nằm gọn bên trong, tim tôi cũng bị quay vòng theo quả bóng.

Gió dịu dàng nhẹ lướt qua mặt tôi, tôi vô tình nhìn về phía Lâm Nguyên Nhất ở gần đó. Không biết từ lúc nào, sự xuất hiện của cậu ấy đã không còn làm tôi cảm thấy bất ngờ. Người Lâm Nguyên Nhất toát ra sức hút thần bí khiến tôi bất giác bị cuốn lại gần.

Nghĩ đến ánh mắt trầm lắng của cậu ấy, tôi đột nhiên cảm thấy chút bối rối, lắc đầu nói: “Tiêu rồi, sao mình lại có thể bị dao động cơ chứ.” Tôi than thở, tự nói với giọng nửa đùa nửa thật: “Nếu mình đồng ý đến với Lâm Nguyên Nhất, mọi phiền phức sẽ được giải quyết dễ dàng, thật ra cũng có thể thử một lần.”

Liễu Đình sững người vô cùng ngạc nhiên hỏi tôi: “Tại sao đột nhiên cậu lại...” Liễu Đình nói rồi, giọng bắt đầu lại trầm xuống. Ánh mắt cậu ấy lướt qua vai, hướng về phía sau tôi.

Tôi ngờ vực hỏi: “Sao vậy?”

Từ phía sau lưng tôi truyền đến giọng nói vô cùng tức giận: “Cậu muốn lợi dụng Lâm Nguyên Nhất?”

Tôi quay đầu lại, mắt mở to, ngạc nhiên thốt lên: “Lý Giai!”

Lý Giai nhìn tôi với ánh mắt đầy sự thù địch, đến mức tim tôi như bị bóp nghẹt, hơi thở nghẹn lại nơi cổ họng.

“Chuyện này...” Tôi vừa định mở miệng thì lập tức bị cậu ấy chặn lại.

“Mình đã nghe thấy hết rồi!” Lý Giai cắn môi, bàn tay đã nắm chặt lại, ánh mắt bắt đầu chuyển sang màu đỏ. Cậu ấy giơ tay lên định đánh tôi, nhưng đã bị Liễu Đình chặn lại.

“Này, cậu là ai thế, sao lại đánh người chứ?”

Lý Giai nhìn tôi với ánh mắt căm hận như tóe ra những tia lửa, gần như muốn đâm xuyên qua người tôi. Lý Giai lúc này có chút đáng sợ, tôi hơi rụt cổ lại. Lý Giai nhìn tôi, mắt trợn trừng, giọng nói cũng cao hơn: “Lý Vi, không ngờ cậu lại là người nhiều mưu kế như vậy!”

Người trên sân tập nghe thấy tiếng quát tháo đều quay ra nhìn.

Trong phút chốc tôi bỗng cảm thấy mơ hồ, đầu óc có chút trống rỗng.

Không phải vì những lời Lý Giai nói, cũng không phải vì những ánh mắt xung quanh mà là vì tôi nhìn thấy những giọt nước mắt của Lý Giai, từng giọt từng giọt như những hạt châu bị đứt dây, lã chã rơi xuống.

“Đồ thần kinh, tự mình ra tay đánh người khác trước, lại còn khóc lóc gì chứ” Liễu Đình hét lên đối với cô ấy.

Lý Giai thu tay lại, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Nếu đã không phải thích thật sự mình khuyên cậu nên tránh xa cậu ấy ra.”

Suy nghĩ của tôi lúc này rối bời hết cả lên, từng tiếng một truyền đến tai tôi nhưng tôi cũng nghe không rõ. Lý Giai đang ở trước mặt tôi, vừa

khóc vừa bỏ chạy

Vừa đúng lúc tiếng chuông báo đã bắt đầu vào giờ học vang lên đã cứu nguy cho tôi. Trước khi bị ngập chìm trong những lời bàn tán của mọi người trên sân bóng, tôi bối rối chạy về lớp học.

Cả tiết học hôm ấy, tôi không nghe lọt được điều gì. Tôi gục đầu xuống bàn, úp mặt lên hai cánh tay.

Liễu Đình khẽ lắc vai tôi hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tôi cười đáp lại: “Không sao.”

“Bạn nữ vừa rồi là ai thế?”

“Lý Giai, là bạn gái trước đây của Lâm Nguyên Nhất.”

“Là cậu ấy à!” Liễu Đình ngạc nhiên nói: “Đứng đầu trong kỳ thi Toán thành phố, vốn dĩ có thể được tuyển thẳng vào trường cấp ba trọng điểm, nhưng sau đó không hiểu vì sao lại không được chọn nữa.”

“Có liên quan gì tới Lâm Nguyên Nhất không?” Tôi quay đầu sang hỏi.

Liễu Đình lắc đầu nói: “Cũng có thể, nghe nói lúc đó quan hệ của Liễu Giai với đám anh em của Lâm Nguyên Nhất không rõ ràng, chỉ là tự làm tự chịu thôi.” Trong chốc lát, tôi chỉ cảm thấy mối quan hệ rắc rối này làm đầu tôi càng thêm đau nhức.

Chuyện bạn gái cũ và bạn gái mới của hot boy đánh nhau ở sân tập chỉ qua một ngày đã lưu truyền khắp trường với bao nhiêu phiên bản khác nhau.

Tôi vốn tưởng rằng không quan tâm gì đến những lời đồn đại ấy thì tất cả mọi chuyện sẽ dần lắng xuống, nhưng câu chuyện lại bị khuếch trương

đến mức vượt qua cả sức tưởng tượng của tôi.

Lúc học tiết thể dục cuối cùng trong ngày, tôi đến phòng dụng cụ cất đồ. Thầy giáo phụ trách phòng dụng cụ xin nghỉ buổi chiều, tôi cất xong đồ rồi ra ký tên vào sổ đăng ký, đột nhiên nghe thấy tiếng “cạch” một cái, tôi mới phát hiện ra mình đã bị khóa trái trong phòng dụng cụ.

Phòng dụng cụ ở vị trí rất khuất, khi ra ngoài, tôi lại để áo khoác trong lớp, điện thoại cũng để trong túi áo đồng phục.

“Bên ngoài có ai không?” Tôi dùng sức đập mạnh cánh cửa dày cộp của phòng dụng cụ nhưng không có ai trả lời lại. Tiếng chuông tan học cũng đã vang lên, gần như không có ai đi qua, cổ họng tôi đã khản đặc, cũng không nghe thấy ai cả. Đúng lúc tôi định bỏ cuộc thì bên ngoài đột nhiên có tiếng người đáp lại tôi.

Bác lao công của trường lúc đi qua đây đã cứu tôi.

Buổi đêm vào những ngày cuối thu mang theo chút se lạnh, tôi xoa xoa tay, từ đầu tới chân đều cảm thấy được sự giá lạnh, nhưng sự lạnh lẽo này không thể nào so được với nỗi uất ức trong lòng tôi. Cơn gió lạnh lướt qua, mắt tôi cay cay, tôi hít hít mũi, lấy tay dụi dụi mắt. Trong gió lạnh, tôi nhìn thấy ngay bóng dáng Trình Chân đang đứng chỗ bậc thềm đi vào khu ký túc xá.

Tôi sững người lại. Sao cậu ấy lại đứng ở đây? Tôi cúi đầu thấp hơn.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, cậu ấy chạy nhanh tới trước mặt tôi. Hơi thở dốc của cậu ấy nhanh chóng biến thành những lớp sương màu trắng.

Tôi mặc chiếc áo len mỏng màu trắng, ánh mắt sững sờ, cả người từ đầu đến chân bị lạnh đến mức gần như không còn cảm thấy gì nữa, tôi nghĩ, bộ dạng tôi lúc này chắc hẳn rất thảm hại.

Trình Chân cúi đầu nhìn chiếc áo mỏng trên người tôi, cau mày, hỏi: “Muộn thế này, sao chỉ mặc có thế mà chạy ra ngoài chứ?”

Sau một hồi yên lặng, tôi khẽ nói: “Chị đang tập thể dục, em không có việc gì thì đừng làm phiền chị!”

Tôi cũng biết mình tức giận với Trình Chân là không đúng, nhưng không có cách nào khác, ngay lúc nhìn thấy cậu ấy, những uất ức kìm nén trong lòng tôi đều bộc phát ra hết. Cậu ấy là người duy nhất khiến tôi không cần để ý đến hình tượng của bản thân mà cứ thế trút giận.

Tôi luôn cho rằng mình không phải là người hay biểu lộ cảm xúc ra ngoài, mà tôi cũng tự thấy mình rất kiên cường, không để những lời đồn đại, bàn tán kia làm tổn thương, nhưng chỉ cần nhìn thấy Trình Chân, tôi lập tức biến thành người không còn là chính mình nữa rồi.

Trình Chân nheo mắt nhìn tôi, ánh mắt không có vẻ gì trách cứ. Cậu ấy đưa tay ra, nâng cằm tôi lên. Tôi hất cằm ra, cậu ấy lại dùng tay giữ lại, giữ lấy mặt tôi, để tôi nhìn thẳng vào cậu ấy.

“Chị khóc à!” Trình Chân nói với giọng dịu dàng.

“Không.” Tôi cố nén lại cảm giác cay cay nơi sống mũi, nhìn thẳng vào cậu ấy.

“Bị người ta bắt nạt à?”

“Tại sao lại cãi nhau với người ta ở sân tập?”

“Có phải cô gái ấy ức hiếp chị không?”

“Nói gì đi chứ, tại sao chị không nói gì cả thế? Nhất định phải để em ép chị mới nói à?” Tay cậu ấy dùng sức ấn chặt vai của tôi.

“Không phải, không phải, không phải, Trình Chân em đừng nghĩ sẽ bắt nạt được chị, không có tác dụng gì đâu.” Tay tôi đặt trên ngực Trình Chân, đẩy mạnh cậu ấy ra, tăng khoảng cách giữa hai chúng tôi.

Trình Chân phì cười, nhìn tôi hơi nhếch khóe miệng, cuối cùng thở phào một cái rồi thả tôi ra.

“Ừ, vẫn còn biết tức giận, chứng tỏ chị vẫn chưa nguốc lắm.” Trình Chân nói, tháo khăn ra, quàng lên cổ tôi: “Tim chị không được khỏe, lại còn ra vẻ gì chứ.” Cậu ấy vừa nói vừa tỏa ra hơi thở ấm áp.

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu xuống. Chiếc khăn vẫn còn lưu lại mùi hương của Trình Chân. Giây phút này, mặc dù vẫn đang ở trong tình trạng rất là thảm hại, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy một chút tĩnh lặng.

“Đừng có chạy lung tung nữa, mau về phòng đi.” Trình Chân nói dụi dàng.

Tôi hỏi cậu ấy: “Sao em lại tới đây?”

Trình Chân nhìn tôi, bĩu môi nói: “Lại còn không phải vì chị à, Liễu Đình gọi điện tìm chị khắp nơi. Mau về đi, đừng để bị cảm.”

Lúc tôi đang định đi lên, Trình Chân đột nhiên gọi tôi lại: “Lý Vi...”

“Gì thế?”

“Những lời đàm tiếu ấy em cũng có nghe rồi, đừng để ý làm gì.”

“Chị không để tâm đâu.”

Trình Chân gật đầu, nghĩ một lúc mới nói tiếp: “Lâm Nguyên Nhất liệu có phải... thật sự là bạn trai của chị không?”

Đột nhiên, có tiếng điện thoại vang lên từ trong túi của Trình Chân. Cậu ấy rút điện thoại ra, vừa nghe máy, bên kia đã liến thoắng nói: “Trình Chân, Tiểu Vĩ đến giờ vẫn chưa về phòng, liệu có xảy ra chuyện gì rồi không?”. Giọng nói ấy rất to, đến cả tôi đứng bên cạnh cũng nghe thấy rõ mồn một.

“Chị ấy vừa về đây rồi, đang ở dưới kí túc.” Trình Chân chuyển điện thoại sang cho tôi: “Chị tự nói với chị ấy đi.”

Phía bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói của Liễu Đình: “Tiểu Vi, cậu đi đâu thế hả?”

Tôi nhìn Trình Chân nói: “Lúc nãy mình đến phòng dụng cụ trả đồ, không cẩn thận bị khóa lại bên trong, điện thoại cũng không mang theo, may có người đi qua.”

“Cậu không sao chứ?”

Theo phản xạ, tôi quay sang nhìn Trình Chân, cậu ấy đang hơi nheo mắt nhìn tôi, không khí có chút kỳ lạ, nhưng tôi cũng không biết rốt cuộc thì nó kỳ lạ ở chỗ nào, nên cũng không để ý đến cậu ấy nữa, nói tiếp: “Mình về rồi, không sao.”

Ngắt điện thoại, tôi nói với Trình Chân: “Chị đi lên đây.”

“Ừ” Cậu ấy đáp lại từ phía sau.

Giọng nói thấp trầm của Trình Chân khiến cho lòng tôi có cảm nhận được sự ấm áp không thể nói thành lời. Nghĩ một lúc, tôi dừng lại, quay đầu nói với cậu ấy: “Chị và Lâm Nguyên Nhất không có gì cả.”

Trình Chân sững một lát, gương mặt tuần tú của cậu ấy đẹp như ánh trăng dưới mặt nước. Tình cảm ấm áp của cậu ấy nhẹ nhàng thể hiện trên khuôn mặt.

“Biết rồi.” Trong giọng nói của Trình Chân lộ ra một chút vui mừng.

Tôi quay về phòng, nhanh chóng giải quyết bữa tối, dưới sự thúc giục của Liễu Đình, tôi tắm nước nóng cho thoải mái tinh thần. Sau đó, cậu ấy ngồi lên giường, bên cạnh tôi. Hai đứa con gái ngồi trên chiếc giường bé tí thì thào to nhỏ. Lúc cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến thì Liễu Đình bất thành linh hỏi tôi: “Tiểu Vĩ, Trình Chân... liệu có phải nó thích cậu không?”

Tôi đang chuẩn bị nhắm mắt thì đột nhiên trợn trừng mắt lên hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

“Không biết nữa, chỉ là mình thấy Trình Chân đối với cậu... có cái gì đó... không hợp lý lắm...” Giọng cậu ấy nhỏ dần, cho đến lúc bị thay thế bằng nhịp thở đều đều.

Lâm Nguyên Nhất, Lý Giai khuôn mặt của bọn họ lướt qua trong đầu tôi.

Sau đó, là nụ cười đầy cuốn hút của Trình Chân...

Bị lạnh cả một đêm, tôi hơi cảm nhẹ. Ngày hôm sau, tôi đã uống thuốc, còn xin nghỉ học buổi sáng, tôi ngủ đến tận trưa mới dậy. Bỗng Liễu Đình gọi điện thoại đến, vội vội vàng vàng nói: “Tiểu Vĩ, xảy ra chuyện rồi!”

“A lô, a lô...” Tiếng ngắt điện thoại truyền tới, điện thoại của tôi tự nhiên hết pin. Tôi chạy nhanh tới lớp, còn chưa kịp vào đến nơi đã thấy tiếng hỗn loạn bên trong.

Sau đó tôi nhìn thấy một dáng người đi về phía mình.

Lâm Nguyên Nhất mặt không chút biểu cảm nào, cúi đầu nói với tôi: “Mình vừa đến phòng giáo viên, cô chủ nhiệm lớp cậu hình như đang tìm cậu đấy,”

“Bây giờ á?” Tôi nhìn cậu ấy có chút nghi hoặc.

“Ừ” Lâm Nguyên Nhất gật đầu.

Tôi nhìn phòng học ở trước mặt, lại quay ra nhìn Lâm Nguyên Nhất, quay người đi về phòng giáo viên ở hướng ngược lại.

“Tiểu Vi”

Lâm Nguyên Nhất bất ngờ gọi tôi.

Tôi liền quay đầu lại.

Lâm Nguyên Nhất mím chặt môi, xua xua tay nói: “Không có gì!”

Lúc quay người lại, tôi nhìn rõ ràng, tay của Lâm Nguyên Nhất nắm chặt lại, rồi lại buông ra.

Đến phòng giáo viên, tôi gõ cửa nói: “Em thưa cô!”

Lúc vào trong, nhìn thấy cô chủ nhiệm và thầy hiệu trưởng đều đang ở bên trong, tôi bất giác thấy hoảng sợ.

Cô chủ nhiệm chỉ vào tôi, nói với thầy hiệu trưởng: “Em này chính là Lý Vi”

Thầy hiệu trưởng thở dài, gật gật đầu.

Tôi ngạc nhiên nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cả hai người, đoán ra được phần nào, chuyện hôm nay chắc chắn có liên quan tới những tin đồn gần đây. Bầu không khí nặng nề trong phòng khiến tôi có cảm giác không ổn.

Cô chủ nhiệm đẩy một tập ảnh đến trước mặt tôi.

“Hôm qua có người bỏ một chiếc phong bì vào hòm thư của phòng giáo vụ”

Trong bức hình, người con trai đang giữ vai người con gái, cách không xa ở phía sau là tòa nhà ký túc, khuôn mặt của tôi được chụp rất rõ nét, người con trai thì không lộ mặt, nhưng tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay được người ấy chính là Trình Chân.

Thầy hiệu trưởng nói: “Sáng nay trường có mở cuộc họp nên mới cho gọi em đến... thầy đi trước, những chuyện còn lại giao cho cô giáo chủ nhiệm lớp em xử lý.”

Yêu sớm, tự làm tự chịu... những từ như vậy lại được dùng để nói về tôi, tôi còn nghĩ mình đã nghe nhầm, nhưng giọng nói của hai thầy cô đang truyền đến tai tôi một cách rõ ràng như vậy.

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Gương mặt cô giáo chủ nhiệm hiện rõ vẻ nghiêm trọng. Tôi nhìn gương mặt của mình trong ảnh, hổ thẹn cúi đầu.

Cô chủ nhiệm thở dài một cách nặng nề, nói: “Lý Vi, các thầy cô đã xem tài liệu chuyên trường trước đây của em, em từng học tại một ngôi trường có tiếng, kết quả và thái độ học tập cũng không tồi, các thầy cô thực sự không hiểu, tại sao em lại thành ra thế này.” Cô chủ nhiệm nhìn tôi với ánh mắt như đang than thở: lại là một học sinh đua đòi, sa ngã.

Tôi sửng người một lúc rồi định thần lại, sau khi sự sợ hãi lúc đầu qua đi, trong lòng tôi bỗng trở nên vô cùng bình tĩnh. Để những bức ảnh này vào hòm thư của trường, rõ ràng có người cố ý nhắm vào tôi.

Trước những cái gọi là chứng cứ của cô chủ nhiệm, tôi căn bản không có cách nào biện hộ được, lúc cấp bách thế này chỉ có thể cố gắng hết sức phủ nhận.

“Thưa cô Lý, em và bạn nam trong ảnh không phải như cô nghĩ đâu ạ, chúng em không hề yêu sớm.”

Cô Lý giận dữ cầm lấy túi hồ sơ trên bàn, tức giận nói: “Vậy em giải thích sao đây, những tấm hình này là thế nào?”

Tôi ngẩng đầu, những lời giải thích cứ thế tuôn ra: “Chỉ với mấy bức hình này, không thể nói lên điều gì, hơn nữa em không thấy mình làm sai điều gì cả. Nếu cô nhìn kỹ bức hình một chút, sẽ thấy vị trí của em và bạn nam này cách xa nhau, về căn bản không phải là động tác thân mật gì cả.

Em không biết mình đã đắc tội với ai, nhưng những bức hình này rõ ràng có người cố ý chụp”. Do góc chụp nên tôi và Trình Chân nhìn giống như đang ôm nhau, nhưng sự thật thì chúng tôi không hề chạm vào nhau.

Cô Lý nghe xong lời phản bác của tôi, sững người một lúc, chăm chú nhìn kỹ bức ảnh, hắng giọng, rồi mới nói: “Rốt cuộc em có ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề này không hả?”

Tôi nói với khuôn mặt đầy vẻ vô tội: “Vâng, em có thể thấy được chuyện này rất nghiêm trọng, rõ ràng có người muốn hãm hại em.”

Cô Lý trừng mắt nhìn tôi, gắt gỏng nói: “Nếu em đã có thái độ như thế này, vậy thì các thầy cô chỉ còn cách mời phụ huynh đến gặp thôi.”

Tôi vừa nghe thấy mời phụ huynh đến, đột nhiên chết lặng, giọng điệu cứng rắn lúc trước cũng dịu lại, cầu khẩn nói: “Cô Lý, bố em hiện đang đi làm ở nơi khác, hay là đừng gọi bố em đến có được không ạ?”

Cô Lý nghĩ một lúc, nói: “Vậy thì cô sẽ gọi điện cho bố em. Chuyện yêu sớm này nếu không dạy dỗ tử tế, sau này sẽ còn tái diễn.”

Xem ra, cô Lý thực sự quyết tâm xử lý tôi, chấn chỉnh lại nếp sống trong trường. Ngộ nhỡ, trước mặt bố tôi, cô lại khẳng định tôi yêu sớm thì tôi chắc chắn sẽ không còn cơ hội nào để giải thích nữa rồi. Tôi không muốn bị oan uổng thế này! Nhìn những bức ảnh trên bàn, tôi đột nhiên nghĩ đến một người, đó chính là bố của Trình Chân – chú Trình, chú ấy nhất định sẽ nhận ra dáng người của Trình Chân.

Tôi nghiêng răng, trong lòng nghĩ cùng không sá gì nữa rồi, ngẩng đầu lên nói: “Cô Lý, em có thể gọi chú em đến không ạ?”

Sau khi nhận được sự đồng ý của cô Lý, tôi gọi điện cho chú Trình, bảo chú đến trường tôi một chuyện.

Chú Trình rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của tôi, lúc tôi đang ngập ngừng ấp úng kể lại sự tình câu chuyện, chú Trình không hề nói gì, nhanh chóng đến trường tôi.

Trong phòng làm việc, cô Lý vẫn đang chữa bài tập, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn tôi, không khí có chút nặng nề.

Bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa đi vào, tôi quay ra nhìn thì ra là chú Trình, liền vội vã chạy ra giới thiệu: “Thưa cô, đây là chú của em.”

Giọng nói của chú Trình rất ấm áp, chú lịch sự chào hỏi: “Chào cô Lý, không biết Tiểu Vi đã gây ra chuyện gì phiền phức?”

Cô Lý rất khách sáo nói: “Có người báo Lý Vi yêu sớm, ở đây còn có cả ảnh, đều là sáng hôm nay có người gửi vào hòm thư của trường, hy vọng phụ huynh...”.

Cô chủ nhiệm vẫn chưa nói xong đã bị chú Trình ngắt lời: “Cô để tôi xem bức ảnh đã”. Chú Trình chỉ vào bức ảnh chụp tôi và Trình Chân ở trên bàn, vẻ mặt không hề thay đổi.

“Bọn trẻ vẫn còn nhỏ tuổi như thế này, rất dễ do nhất thời hồ đồ mà bỏ qua tiền đồ tốt đẹp phía trước”. Cô Lý lại bắt đầu giảng giải với giọng tận tình khuyên bảo.

Chú Trình cầm bức ảnh lên nhìn kỹ một lúc, mới mở miệng nói: “Tôi lại không cho là như vậy”.

Cô Lý bị câu nói của chú Trình làm cho sửng sờ, cho rằng mình vẫn chưa giải thích rõ ràng, đổi sang cách nói khác: “Trường học cấm yêu sớm, một lỗi nghiêm trọng thế này, tôi hy vọng phụ huynh sau khi về nhà nên có biện pháp giáo dục đúng đắn với Lý Vi”.

Chú Trình đặt bức ảnh xuống, mỉm cười nói: “Chưa hỏi rõ ràng mà đã làm nghiêm trọng vấn đề lên, chi bằng nên hỏi thẳng trước đã, hơn nữa, tôi không cho rằng đây là một lỗi quá nghiêm trọng”.

Căn phòng bỗng trở nên yên lặng, tôi ngẩng đầu nhìn chú Trình, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên và thán phục. Chú Trình quay sang nhìn tôi hỏi: “Tiểu Vi, cháu có thật sự yêu sớm không?”. Không phải hỏi kiểu chất vấn, cũng không phải khiển trách, chỉ như cuộc đối thoại bình thường giữa những người bạn.

“Cháu không”. Tôi ngẩng đầu nhìn chú Trình, ánh mắt bình thản.

Chú Trình cười, xoa xoa đầu tôi nói: “Chú tin cháu”. Đôi mắt chú để lộ ra vẻ kiên định, khiến cho tâm trạng bất an của tôi trong phút chốc ổn định trở lại. Hóa ra sự tự tin vốn có của Trình Chân là do kế thừa được từ bố.

Mặt cô Lý có chút biến sắc, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Cô hắng giọng một cái, quyết không bỏ cuộc, nói tiếp: “Bất luận bức ảnh này có phải là hiểu lầm hay không, anh cũng nên biết, những bức ảnh này bị chụp lại sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh của nhà trường, điều này nhà trường không thể nào chấp nhận được, chúng tôi sẽ nghĩ cách liên lạc với phụ huynh của em nam này”.

“Không cần đâu, cô Lý, em nam trong bức ảnh này chính là con trai của tôi, câu trả lời của tôi vẫn như vậy, người làm cha mẹ nên tin tưởng con cái của mình”, chú Trình cho tay vào trong túi, nói với giọng nửa đùa nửa thật, “Cô bé Tiểu Vi này cũng gần như là con gái của tôi, dù sao thì, kể cả chuyện này là thật đi nữa, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học hành, tôi cũng không phản đối”.

Chú Trình không thêm để ý đến vẻ ngượng ngùng của cô Lý, cố ý đưa tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Cô Lý, thật ngại quá, một chút nữa tôi còn có

cuộc họp, chuyện này tôi cảm thấy vẫn chưa đến mức quá nghiêm trọng, hi vọng cô Lý không làm khó bọn trẻ”.

Tôi nhìn theo dáng chú Trình rời đi, dường như có chút không dám tin tất cả những gì vừa xảy ra, vấn đề rắc rối như vậy lại có thể được giải quyết một cách dễ dàng.

Khuôn mặt cô Lý chuyển dần từ xanh sang đen, dường như đang kìm nén rất nhiều điều nhưng không có chỗ để nói ra, quay sang khuyên nhủ tôi, thao thao bất tuyệt giảng giải về tác hại, hậu quả của việc yêu sớm. Tôi mím môi, từ đầu đến cuối đều không nói lại câu nào.

Cuối cùng, cô Lý nặng nề thở dài một tiếng: “Các em như thế này, phụ huynh lại không quan tâm, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện”.

“Cô Lý, em rất tỉnh táo, và em cũng biết mình đang làm gì”. Tại sao các thầy cô lại không thể hiểu được, tâm trí của chúng tôi cũng đã dần dần trưởng thành hơn, hiểu rõ những điều mình muốn, chúng tôi có đủ dũng cảm và niềm tin để đối mặt với chính con người mình, dù có phạm sai lầm, chúng tôi cũng học được cách gánh vác trách nhiệm.

Nghe đến đây, cô Lý đã chịu từ bỏ cách giáo dục tự theo ý mình, chỉ còn cách cho tôi quay về ký túc.

Vừa về đến ký túc, tôi đã thấy mọi người đều đang hướng ánh mắt về phía mình, như muốn đâm xuyên qua người tôi vậy. Điều khiến tôi không hiểu được là, ánh mắt ấy lại có chút khinh thường.

Môn học buổi chiều, tôi ngồi trong lớp mà đầu óc cứ suy nghĩ lung tung. Lúc tan học, Liễu Đình nắm lấy tay tôi nói: “Tiểu Vi...”. Cậu ấy gọi tôi một tiếng rồi đột ngột dừng lại.

Tôi sốt ruột hỏi: “Vừa vào lớp, mình đã thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt rất kỳ lạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Do dự một lúc, Liễu Đình nói: “Người trong ảnh có phải là Trình Chân không?”

Tôi trở mắt nhìn Liễu Đình hỏi: “Sao cậu lại biết về bức ảnh ấy?”

“Bức ảnh ấy bị đưa lên diễn đàn chung của trường rồi, sáng nay trong giờ tin học mình cũng mới biết”.

Biểu cảm của tôi trong chốc lát như bị đóng băng lại, hai tay tê cứng, mất hết sức lực, dựa vào chiếc bàn trước mặt, tôi gần như đã quên mất phải hô hấp thế nào. Cảm giác này thật tồi tệ, tôi vừa khó chịu vừa uất ức, rốt cuộc là ai đã làm những việc này để chĩa mũi nhọn vào tôi.

Buổi chiều, quay về ký túc, tôi bật máy tính lên, vào trang web quen thuộc – diễn đàn chung của trường.

“Tin sốc về bạn gái Lâm Nguyên Nhất bắt cá hai tay” – tiêu đề bài viết nổi bật ngay trên trang chủ, dòng chữ lớn in đậm màu đen làm mắt tôi đau nhức.

Ấn vào tiêu đề để xem nội dung bài viết, trong bài đăng một bức hình, cùng trong đồng ảnh mà các thầy cô nhận được, điều khác biệt là, bức ảnh được tải lên mạng còn rõ nét hơn. Khoảng cách giữa tôi và người con trai trong bức ảnh cũng đã được xử lý một cách đơn giản, động tác nhìn qua lại càng thân mật hơn.

Dáng hình người con trai kia cao lớn, cơ thể nhỏ bé của người con gái nằm gọn trong vòng tay của cậu ấy, phù hợp với bóng hình phản chiếu dưới ánh trăng, ai nhìn thấy cũng sẽ cho rằng đây là cặp đôi vô cùng tình cảm.

Người đăng bài viết này còn để lại lời chú thích: Người con gái trong bức ảnh chính là bạn gái mới vô cùng thân thiết của Lâm Nguyên Nhất, nhưng người con trai mà cô ấy đang ôm lại không phải là Lâm Nguyên Nhất.

“Đồ bắt cá hai tay”, “đồ hèn hạ”... những từ ngữ độc địa bắn ra như những mũi kim đâm nát lục phủ ngũ tạng của tôi, tôi run rẩy đưa tay ra ấn chuột, tắt trang web đi.

Hai người cùng phòng tôi cầm hộp cơm đi qua nhìn tôi với ánh mắt khinh thường. Lúc họ rời đi, tôi còn nghe thấy rõ ràng một giọng thấp trầm nói: “Thật là xấu hổ”.

Từng chữ một được truyền đến tai tôi, tất cả máu trong người tôi như bị dồn hết lên đỉnh đầu.

Đúng lúc ấy, Liễu Đình về đến phòng, nghe thấy những từ ấy, hét lên với mấy bạn nữ kia: “Giỏi thì nói lại lần nữa xem nào!”. Hai người kia cúi đầu bỏ đi, Liễu Đình đi đến bên cạnh tôi, dùng tay vỗ nhẹ vai tôi, im lặng không nói gì.

“Rốt cuộc ai đã hãm hại mình chứ?”. Nghĩ lại chuyện trước đây có người cố ý khóa trái tôi trong phòng dụng cụ, Liễu Đình cũng đã từng nói, chắc chắn có người đứng đằng sau giở trò, tôi đột nhiên rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Liễu Đình trầm tư suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Gần đây cậu có xích mích gì với đám con gái bên cạnh Lâm Nguyên Nhất không?”

Tôi day day trán suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Đến Lâm Nguyên Nhất mình còn không tiếp xúc mấy, nói gì đến mấy người bên cạnh cậu ấy chứ...”

Tôi thật sự không tiếp xúc gì với những người con gái xung quanh Lâm Nguyên Nhất, người tôi nhớ ra chỉ có mỗi Lý Giai, nhưng tôi và cậu ấy làm gì có xích mích gì đâu cơ chứ?

Liễu Đình nhìn tôi, không biết nên an ủi thế nào, chỉ khẽ nói: “Nếu không, buổi tự học tối nay chúng ta không đi nữa nhé, mình ở lại đây với

cậu”.

Tôi lắc đầu nói: “Mình muốn ở một mình một lúc”. Không cần phải đến phòng học tôi cũng có thể đoán ra được, mọi người chắc hẳn đều đang bàn tán về bức ảnh trên diễn đàn của trường. Diễn đàn là nơi tin tức được đưa ra linh hoạt nhất nhưng cũng là nơi xuất hiện những tin đồn nhảm, hơn nữa, một tin sốc như thế này, nhất định đã sớm làm chấn động toàn trường rồi.

Lúc chuẩn bị đi học, Liễu Đình chợt nhớ ra điều gì đó quay sang nói với tôi: “À, đúng rồi, hôm nay cậu không mang điện thoại đi, tên nhóc Trình Chân tìm cậu mãi đấy”.

Tôi mở điện thoại ra, bên trong đúng là toàn cuộc gọi và tin nhắn của Trình Chân, nghĩ một lúc, tôi hỏi Liễu Đình: “Liệu có phải cậu ấy đã nhìn thấy bài viết trên diễn đàn rồi không?”

Liễu Đình thở dài nói: “Không biết là đã xem chưa, nhưng nghe đội trưởng của Trình Chân nói, chiều hôm qua, sau khi tan học, Trình Chân ở lại sân một mình tập cả buổi chiều, chắc đang có chuyện gì bức mình lắm...”

Lúc trời gần tối, điện thoại để trên bàn của tôi lại bắt đầu rung lên liên tục, màn hình điện thoại hiện lên tên của Trình Chân, tôi bực bội tắt cuộc gọi đi.

Nhưng đầu dây bên kia hình như không có ý định từ bỏ, vẫn kiên nhẫn gọi vào số của tôi.

Tôi mở điện thoại lên, thiếu bình tĩnh nói: “Trình Chân, rốt cuộc có chuyện gì chứ?”

“Cuối cùng cũng nghe điện thoại rồi”. Đầu bên kia truyền đến một giọng nói, không giống như đang tức giận, mà còn có vẻ như đang thở phào

nhẹ nhõm, Trình Chân nói với giọng thấp trầm, “Bức ảnh ấy em đã xem rồi, chị không sao chứ?”

“Tốt, rất tốt, cực kỳ tốt”. Sống bao nhiêu năm như vậy rồi mà cuộc sống của tôi chưa có lúc nào lại tuyệt vời như thế này.

Trình Chân cười hì hì nói: “Sao từ trước đến giờ em không phát hiện ra, hóa ra chị cũng ăn ảnh nhỉ?”

Tôi chớp chớp mắt nói: “Em vẫn vui vẻ quá nhỉ, có gì đáng vui cơ chứ?”

“Ơ kìa, có thể không vui sao? Em còn được lên cả trang chủ diễn đàn của trường chị cơ mà”.

Cậu ấy lúc nào cũng để cái vẻ mặt không quan tâm đến chuyện gì như thế, sự tức giận trong lòng tôi tự nhiên bùng phát, tôi hét lên với cậu ấy: “Em thì tất nhiên là vui rồi, người bị xui xẻo cũng không phải là em, người bị gọi lên phòng giáo viên cũng không phải là em, người bị người khác chỉ trích, chửi bới lại càng không phải là em, nhưng em dựa vào cái gì mà cười nhạo chị chứ?”

Đầu dây bên kia im lặng, sau đó Trình Chân dịu giọng lại, nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Vi”.

Cả thế giới như đang đứng yên, bao trùm sự tối tăm của màn đêm, trùm lên cả sự hoảng loạn trong lòng tôi. Trình Chân cất giọng trầm ấm, khẽ nói: “Em không phải gọi đến để chọc giận chị, em rất sợ chị xảy ra chuyện”.

Một đêm cuối thu, trầm lắng và tĩnh mịch, tôi ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời, đêm nay thiếu vắng ánh sáng lấp lánh của những vì sao, chỉ thấy một màu đen vô cùng vô tận, như không tìm thấy được điểm dừng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, gốc cây ngô đồng trụi khê lay động, trong lúc rối bời thế này, trong đầu tôi hiện ra dáng vẻ dịu dàng của Trình Chân.

“Lần trước, lúc em đến trường tìm chị, thấy dưới tầng có hai người cứ lén lén lút lút, nhưng lúc ấy em cũng không nghĩ gì nhiều, không ngờ bọn họ lại đang rình để chụp trộm”. Ngừng một lúc, cậu ấy đột nhiên hỏi: “Có phải chị đã đả tặc với ai không?”

Tôi có thể đả tặc với ai được chứ? Tôi nghĩ kỹ lại một lượt những chuyện xảy ra gần đây nhưng cũng không thấy có gì đáng nghi.

Một lúc lâu sau, Trình Chân nói: “Không nghĩ ra thì thôi, em chỉ định gọi an ủi chị tí thôi. Nghỉ sớm đi, em cúp máy đây”.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng, vội hét lên: “Đợi đã!”

“Ừ?”

Tôi đi ra chỗ sân thượng, nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, gió đêm lướt qua mặt tôi, làm tan biến bóng râm đang bao trùm trong lòng tôi, tôi nói: “Xin lỗi, chị không nên tức giận với em”.

Tiếng Trình Chân từ đầu bên kia truyền đến một cách rõ ràng: “Em không sao, lo cho chị đi đã. Đừng để ý những lời người khác nói, chị chỉ cần là chính mình là được rồi”.

Tâm trạng bất an dần dần ổn định lại, tôi cảm nhận được hơi ấm đang bao quanh mình. Trước khi ngắt điện thoại, tôi nói: “Thứ bảy tuần sau là đến Giáng Sinh, nghe nói khu quảng trường sẽ tổ chức lễ thả đèn cây thông Noel, em có muốn cùng đi xem không?”

Đầu bên kia điện thoại hình như có tiếng cười khê: “Chủ đề của lễ thả đèn ấy không phải là đêm lãng mạn dành cho các cặp đôi sao, chị chắc

chấn muốn đi cùng với em chứ?”

Mặt tôi nóng bừng, nhanh chóng nói: “Không chỉ xem mỗi thắp đèn mà còn phải tìm ông già Noel để lấy kẹo, rồi còn đổi quà nữa mà”.

“Vậy chị chuẩn bị quà gì cho em thế?”. Trình Chân tò mò hỏi, như một đứa trẻ.

Tôi cười thầm nói: “Đến lúc thắp đèn cây thông em sẽ biết”.

“Được”.

Rồi cậu ấy tắt máy.

Tôi mua một hộp sôcôla, nhân hạt dẻ của Ferrero Rocher mà Trình Chân thích ăn nhất, bên trong còn kẹp một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật màu hồng:

“Ngày 24 tháng 12, em là đứa trẻ được sinh ra vào đêm Giáng sinh, ngày ngọt ngào nhất trong năm, đây là món quà đẹp nhất mà Thượng đế dành cho em. Còn đối với chị, sự xuất hiện của em chính là món quà tuyệt vời nhất”.

Tôi có thể trở lại làm chính mình, nhưng cũng không thể tránh được việc bị cô giáo gán cho cái mác “yêu sớm”, cho dù sau chuyện bức ảnh kia, các thầy cô cũng không tìm được chứng cứ nào khác về việc tôi yêu sớm.

Sau này, thầy cô gọi Lâm Nguyên Nhất đến nói chuyện, không biết cậu ấy đã nói những gì mà nghe nói cậu ấy đã khiến thầy hiệu trưởng vô cùng tức giận, nhưng rồi cũng không làm gì cậu ấy. Một thời gian dài sau, chủ đề bàn tán mới nhất ngoài giờ học đã chuyển sang chuyện tình tay ba giữa Lý Vi, Lâm Nguyên Nhất và người con trai bí ẩn trong bức ảnh.

Dường như tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt thù địch, đã có một người tướng mạo xuất chúng, học hành, chơi thể thao giỏi, đối với các bạn nữ lại dịu dàng như Lâm Nguyên Nhất ở bên cạnh, vậy mà tôi còn đi bắt cá hai tay, hành động này, đối với những người không biết được sự thật đúng là khó có thể chấp nhận được.

Còn tôi thì nghe theo lời Trình Chân, mọi người đã không thay đổi được suy nghĩ của mình thì tôi chỉ cần là chính mình là được, đối với sự chỉ trích, đàm tiếu của người khác, những lời nói dù có khó nghe đến đâu đi nữa, tôi cũng sẽ làm như không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì.

Tuy nhiên, có những người bạn càng muốn tránh thì lại càng không thể tránh được.

Tôi đã rất chú ý để tránh mặt Lâm Nguyên Nhất, thậm chí cả sân tập cũng rất ít đi qua nhưng không ngờ Lâm Nguyên Nhất lại bất ngờ xuất hiện trước tòa nhà lớp học, chặn tôi lại, gọi to: “Tiểu Vi”.

Trong những lúc nhạy cảm thế này, tôi chỉ mong có thể tránh cậu ấy càng xa càng tốt, nhưng nhìn thấy vẻ cởi mở của cậu ấy, tôi quay đầu bỏ đi nhưng lại cảm thấy như vừa làm điều gì sai trái.

Tôi thở dài, quay đầu lại cười với cậu ấy: “Tìm mình có việc gì không?”

Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi nói: “Có phải dạo này cậu đang tránh mình đúng không?”

Tôi lắc đầu: “Làm gì có chuyện ấy, chỉ là dạo gần đây mình hơi bận thôi”. Trong lòng tôi đang than thở một cách vô cùng chán nản, không muốn chuốc thêm phiền phức thì tốt hơn là nên tránh đi, tại sao đến trốn mà cũng không tìm được nơi nào thế này chứ?

Nhìn vẻ mặt chờ đợi của tôi, Lâm Nguyên Nhất cũng không lòng vòng nữa, hỏi thẳng luôn: “Đêm Noel ngày 24 này, đội bóng rổ có tổ chức dạ tiệc, cậu có muốn tham gia không?”

Tôi bĩu môi: “Mấy người bọn cậu âm ỉ quá, mình lại không thân quen gì nên thôi vậy, hơn nữa, mình cũng có việc rồi”.

“Giữ thể diện cho mình chút đi mà, nhiều người như vậy cùng chơi đùa cũng vui vẻ mà, cậu đừng nhỏ nhen quá thế, có nhớ chuyện xảy ra lần trước không?”, Lâm Nguyên Nhất cười, nháy nháy mắt, “Hơn nữa, bây giờ mọi người đều nói cậu là bạn gái của mình, mình không đưa cậu đi thì còn đi cùng ai được nữa chứ?”

Ngay lúc này, tôi không hiểu được trong lòng Lâm Nguyên Nhất thực ra đang nghĩ gì, cậu ấy hình như không hề để ý đến những tin đồn giữa chúng tôi mà trái lại còn có vẻ rất thích thú.

Tôi lắc đầu nói: “Thôi đi, mình không muốn có thêm tin đồn để lại bị gọi lên phòng giáo viên đâu. Mình chỉ là diễn viên đóng thế, làm bia đỡ đạn thôi”.

“Để được làm nam diễn viên chính của nữ diễn viên đóng thế cũng phải cạnh tranh đấy, liệu mình có được không?”. Lâm Nguyên Nhất làm ra vẻ cường điệu lên.

Tôi ngạc nhiên nhìn Lâm Nguyên Nhất, lẽ nào cậu ấy đang nói đến chuyện thích tôi? Thoáng nhìn qua vẻ mặt đầy vẻ kiêu ngạo của Lâm Nguyên Nhất, tôi cũng chẳng hiểu rốt cục chuyện đó là thật hay giả nữa, chỉ còn cách chuyển sang đề tài khác.

Tôi hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc cậu đã nói chuyện gì với giáo viên chủ nhiệm thế?”

“Muốn biết à?” Lâm Nguyên Nhất mỉm cười nhìn tôi, “Đồng ý làm bạn gái mình, mình sẽ nói cho cậu biết”.

“Đồ chết tiệt!” Tôi không thèm đáp trả, quay đầu chạy một mạch.

Lâm Nguyên Nhất không phải người xấu, mỗi lần có chuyện không vui cậu ấy thường ngồi bên nghe tôi tâm sự, chỉ là bản thân tôi hiểu rõ hơn hết những cảm xúc đó không phải tình yêu. Vì thế, nếu không thể đáp lại tình cảm của Lâm Nguyên Nhất, chi bằng hãy giữ khoảng cách với cậu ấy một chút.

Ngày Giáng sinh, ngay từ sáng sớm, Trình Chân đã gọi điện thoại cho tôi để nhắc: “Nhớ hôm nay chín giờ hẹn nhau dưới cây thông Noel ở quảng trường trung tâm thành phố đấy”.

“Ừ”.

“Nhớ mang quà theo đấy”.

“Biết rồi”.

“Không được đến muộn”.

Tôi không thể kiên nhẫn mà nghe tiếp được: “Phiền quá, chị đi học đây”. Tôi miết nhẹ đầu ngón tay lên ô cửa kính đã bị hơi sương làm mờ đục, phản chiếu gương mặt đang mỉm cười của tôi trong đó.

Ngoài trời, những bông hoa tuyết bắt đầu rơi, thật hợp với khung cảnh ngày hôm nay. Liễu Đình phấn khích đến mức cứ mãi mê nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt cậu ấy lộ rõ sự háo hức: “Những đôi tình nhân có thể ở bên cạnh nhau trong đêm Noel đầy tuyết, nhất định sẽ có một năm hạnh phúc”.

Khuôn mặt Liễu Đình vừa nói vừa tràn ngập niềm vui sướng.

Tôi quay đầu lại, đập đập tay lên vai Liễu Đình: “Nhìn cậu hôm nay rất vui vẻ, liệu có phải anh chàng đội trưởng đội bóng rổ đã thổ lộ hết với cậu rồi không hả?”

Mặt Liễu Đình ửng đỏ, cậu ấy cúi đầu khẽ nói: “Ừ, anh ấy nói hôm nay sẽ cùng mình đi chơi thật thoải mái, cậu có muốn đi cùng không?”

Tôi xua tay nói: “Không cần đâu, mình ghét nhất là đi xem pháo hoa, hơn nữa tối nay mình có hẹn rồi”.

Liễu Đình vừa cười vừa nói xen vào: “Anh chàng họ Lâm cũng có thể đi cùng mà, càng tăng tình bằng hữu giữa đội bóng rổ của hai trường chứ sao”.

Tôi lúng túng như ngậm hột thị, ấp úng nói: “Ai thèm quan tâm cậu ấy chứ. Thôi đi nào, sắp muộn học rồi đấy”.

Kết quả là sau giờ học tôi vẫn bị Liễu Đình kiên quyết lôi đến KTV để tham dự buổi tiệc giữa hai đội bóng rổ hai trường. Vừa bước vào sảnh, Liễu Đình đã được đội trưởng đội bóng tặng một bó hoa hồng tuyệt đẹp. Một người nào đó bật bài hát “Yêu em”, cậu ấy không hề lúng túng, cầm ngay micro lên hát một cách say sưa, thu hút các cô gái ở đó.

Trong sảnh, những ngọn nến đang sáng rực, Liễu Đình ngượng ngịu trong vòng tay của đội trưởng đội bóng, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng đáng yêu. Cậu ấy nhìn Liễu Đình bằng ánh mắt say đắm, khẽ siết chặt bàn tay Liễu Đình. Ánh mắt họ chạm nhau, khoảng không gian mờ tối trong nháy mắt như bùng lên màu hồng rực rỡ.

Tôi liếc nhìn thời gian, lễ thả đèn cũng sắp bắt đầu, tôi đứng nép mình trong một góc rồi khe khẽ đẩy cửa bước ra ngoài sảnh.

“Sao lại về sớm thế?”. Tôi vừa ló đầu ra khỏi cửa thì gặp ngay Lâm Nguyên Nhất, bộ dạng mệt mỏi tựa vào cửa.

Cậu ấy uống nốt ngụm nước ngọt cuối cùng rồi vứt lon One and one rỗng không vào thùng rác ngay trước mặt...

Lâm Nguyên Nhất rút ra một chiếc bật lửa, bật rồi tắt, tắt rồi lại bật, ánh lửa vàng rực soi rọi khuôn mặt điển trai của cậu ấy. Im lặng một lúc lâu, Lâm Nguyên Nhất đột nhiên quay đầu lại nói với tôi: “Đã đến rồi sao lại về sớm như vậy, đợi chút nữa còn có pháo hoa đấy”. Khuôn mặt cậu ấy nửa hư nửa thực.

Tôi bĩu môi: “Mình có hẹn rồi”.

Lâm Nguyên Nhất nở nụ cười đau khổ: “Là Trình Chân phải không, người trong ảnh cũng là cậu ấy phải không?”

Tôi bất ngờ nhìn Lâm Nguyên Nhất: “Sao cậu biết?”

Lâm Nguyên Nhất nhún vai: “Khi cậu quan tâm một ai đó thì nhất cử nhất động của người ấy cậu cũng sẽ để ý, cho dù là chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ qua”, cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt bí hiểm, “Vừa nhắc đến Trình Chân đã căng thẳng như vậy rồi, chắc hẳn cậu rất thích cậu ấy đúng không?”

Dưới ánh nến, bóng dáng cao lớn lạnh lẽo của Lâm Nguyên Nhất lại càng trở nên rõ ràng hơn, cả thế giới ồn ào náo nhiệt xung quanh dường như cũng chỉ làm nền cho cậu ấy mà thôi.

“Cậu muốn nói gì?”

Một điệu nhạc kết thúc, trong sảnh vang lên tiếng cười nói rộn rã.

“Tiểu Vi” Lâm Nguyên Nhất dựa sát vào tôi, chăm chú nhìn tôi và nói: “Không phải là cậu thích Trình Chân thật đấy chứ?”

Tôi hoảng hốt lúng túng nhìn Lâm Nguyên Nhất, tất cả những hành động ấy đã tố cáo chính tôi, tôi chẳng hề có suy nghĩ gì đối với Trình Chân, nhưng tôi cảm nhận rất rõ nỗi nhớ nhung cứ mỗi ngày một nhiều thêm. Liệu đó có phải chỉ là tình cảm yêu thương của một người chị gái dành cho em trai mình hay không? Tôi không thể khẳng định được.

Không muốn phải đối mặt với sự thật trong thoáng chốc đã bị Lâm Nguyên Nhất khơi ra, lòng tôi đau nhói, có một chút cảm giác lo lắng, và hơn thế nữa đó là sự hoang mang không biết phải làm thế nào.

Tôi muốn trốn chạy, không muốn giải quyết vấn đề này, nhưng rốt cuộc vẫn không né tránh được tình cảm thực sự của bản thân. Tôi ngần người hồi lâu, cố dùng hết sức đẩy Lâm Nguyên Nhất ra, quay người chạy như bay, như đang trốn một điều gì đó.

Tôi đã thực sự thích Trình Chân rồi sao? Hi vọng khi đối mặt với cậu ấy, trái tim tôi có thể đưa ra câu trả lời rõ ràng nhất cho chính bản thân mình. Tôi muốn đi tìm Trình Chân, tôi muốn một đáp án chính xác.

Rõ ràng biết trước mặt là vực sâu nhưng tôi vẫn muốn bước tiếp, quyết định như vậy có lẽ bản thân tôi cũng trở nên u mê rồi.

Những bông tuyết lưa thưa bay một cách vô tư lự trên bầu trời, nền trời đã chuyển hoàn toàn sang màu tối sẫm. Trong bầu không khí huyền ảo ồn ã của ngày lễ giáng sinh, tôi lại cố gắng che giấu sự lo lắng, sốt ruột trong lòng mình.

Chưa tám rưỡi tôi đã đến quảng trường trung tâm thành phố và gọi điện cho Trình Chân.

“Alo, Trình Chân à, chị đã đến rồi đây, bây giờ em đang ở đâu?”

Phía bên kia tiếng Trình Chân vang lên một cách do dự: “Em còn có chút việc, có thể sẽ qua muộn một chút, chị đã ăn cơm chưa?”

Tôi thở ra lòng bàn tay một hơi dài rồi nói: “Ăn rồi. Ngoài đường đang có tuyết, em cẩn thận chút, còn nữa, chị đợi em. Lại...”. Không đợi tôi nói hết câu, Trình Chân đã ngắt máy. Tiếng tút tút kéo dài bên tai, khiến tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Trước khi nghi thức bật đèn diễn ra, trên quảng trường cử một người đi phát thiệp, người chủ trì những hoạt động này đang cầm micro nói: “Mọi người hãy viết mong muốn của mình lên tấm thiệp, sau đó treo lên cây thông Noel, nhất định ước muốn sẽ trở thành sự thật”.

Tôi cầm tấm thiệp trên tay, hỏi mượn chiếc bút từ một nhân viên làm việc tại đó và viết lên trên một dòng chữ: “Hi vọng vào thời khắc đèn trên cây thông vụt sáng, tôi và Trình Chân có thể ở bên cạnh nhau, cùng cậu ấy đón một Giáng sinh đáng nhớ”.

Tôi ngồi trên bậc thềm phía trước quảng trường, ngắm những đôi tình nhân đang đi qua trước mắt, thời gian trôi qua từng giây, người đổ về quảng trường mỗi lúc một đông. Chỉ còn một phút nữa là đến chín giờ, vẫn chưa thấy Trình Chân xuất hiện, tôi giận dữ gọi điện thoại cho cậu ấy.

Vừa nghe bên kia nhắc điện thoại, tôi đã mắng xối xả: “Đồ chết tiệt này, không đến thì đừng hòng nhận quà nữa!”

Phía bên kia im lặng một lúc, sau đó một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên: “Xin lỗi, mình là bạn học của Trình Chân, bây giờ cậu ấy không tiện nghe điện thoại, bạn có thể đợi chút nữa rồi gọi lại được không?”

“VẬY HẢ, XIN LỖI LÀM PHIỀN BẠN”.

Cô gái này là ai? Tại sao điện thoại của Trình Chân lại có con gái bắt máy? Trình Chân vì cô ta mà không đến sao? Đầu tôi tràn ngập những suy nghĩ bất an.

Tôi rất muốn tự nhủ mình hãy bình tĩnh, thế nhưng thời gian cứ trôi qua, sự đau khổ trong lòng tôi dần chuyển thành nổi tức giận.

Mọi hoạt động trong đêm Giáng sinh đang ở thời khắc náo nhiệt nhất, Ông già Noel xuất hiện trong đám đông, mọi người xung quanh cũng đang hân hoan đếm ngược: “5, 4, 3, 2, 1...”

Tôi đứng thẫn thờ dưới cây thông Noel.

Cây thông được trang hoàng lộng lẫy, rực rỡ, đám đông xung quanh đang chúc mừng lẫn nhau khiến tôi càng cảm thấy dường như chỉ có mình tôi là bị gạt ra khỏi cái thế giới này.

Nhưng trùm pháo hoa tan dần trên không trung làm bầu trời dần chuyển màu, và trong không khí hỗn loạn ấy, tôi dường như nghe thấy tiếng lòng mình đang tan nát.

Tôi đứng trước cây thông Noel, nhìn ngắm những vật trang trí lộng lẫy trên cây, hét thật to: “Tất cả chỉ là dối trá mà thôi!”. Giọng nói của tôi nhanh chóng chìm ngấm trong đám đông huyền ảo.

Tôi đứng bất động như vậy trong một tiếng đồng hồ, trò vui trên quảng trường đang đi đến hồi cao trào cuối cùng. Tôi cảm thấy chân bắt đầu tê mỏi, đột nhiên từ đằng sau tôi có một bé trai xô vào tôi, làm tôi ngã dúm xuống đất. Mẹ cậu bé chạy đuổi kịp, quay đầu lại nhìn tôi, rồi xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, cháu có bị đau ở đâu không?”. Nói dứt lời đã quay sang đứa trẻ trừng mắt nhìn, quát lớn: “Đã bảo không được chạy lung tung rồi, sao con lại cứ không nghe lời thế hả!”.

Tôi liền xua tay: “Không sao ạ, thật là không sao đâu ạ, do cháu không cẩn thận thôi”.

Đứa bé vừa nói xin lỗi xong liền bị mẹ tóm cổ lôi đi. Khi đi nó còn hỏi thăm mẹ: “Mẹ, sao chị ấy lại khóc thế?”

“Chị ấy chắc là bị ngã đau lắm”.

Mãi nhìn theo hai bóng người một cao một thấp ấy cho đến khi khuất hẳn, lâu sau tôi mới định thần trở lại, đưa tay lên lau mặt, những giọt nước mắt trên khuôn mặt tôi đã thấm đẫm hai bên má.

Cho dù nghi thức thập đèn đã kết thúc, tôi vẫn không muốn rời khỏi nơi này, cứ cố chấp níu giữ sợi dây hạnh phúc cuối cùng đang dần trôi đi.

Lau hết những giọt nước mắt trên mặt, tôi không tin Trình Chân thật sự quên ngày sinh nhật mình, không tin cậu ấy có thể quên mất buổi hẹn với tôi. Tôi cầm điện thoại liên tiếp gọi vào số cậu ấy, nhưng dù gọi thế nào, cũng đều không có người bắt máy, kèm theo đó là những tiếng tút dài báo hiệu máy bận, tôi dần rơi vào trạng thái vô cảm.

Trở về trung tâm quảng trường, đứng dưới cây thông Noel được chằng đèn nhấp nháy rực rỡ, tôi vẫn không thể cảm nhận được một sự ấm áp nào trong ngày lễ này.

Tay cầm chặt điện thoại di động, tôi mở danh bạ, muốn tìm một người để nói chuyện, nhưng sau khi lật qua danh bạ một lượt, ngón tay nhấn phím cũng dần dần dừng lại.

Ngây người ra vài giây, tôi đột nhiên mỉm cười.

Tôi chợt nhận ra rằng, trong thành phố này, tôi không có cha mẹ, không có người thân, không có bạn trai và cũng chẳng muốn làm phiền đến hạnh phúc của người khác.

Tôi không ngăn được việc tự chế giễu chính bản thân mình. Thật là một đêm Giáng sinh đau khổ, tôi khẽ mỉm cười. Nước mắt vừa bắt đầu trực trào ra trên khóe mắt, đã bị tôi ngoan cố kìm lại.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên một cách gấp gáp.

Từng hồi một không ngừng nghỉ. Lúc này tôi vừa đau lòng vừa tức giận, trong lòng đã định sẽ không tha thứ cho Trình Chân. Tôi mở điện thoại rồi quát to: “Trình Chân, nếu em muốn xin lỗi chị cũng không nhận đâu”.

Đầu bên kia không có tiếng trả lời.

“Trình Chân, nói đi”.

Thời gian chậm chậm trôi qua trong cảm giác chờ đợi nặng nề.

Im lặng giây lát, đầu bên kia vang lên tiếng hỏi: “Có phải đã làm cậu thất vọng rồi không?”. Thì ra người gọi là Lâm Nguyên Nhất.

Sự chờ đợi trong lòng tôi bỗng chốc được thay bằng sự thất vọng ghê gớm, tôi chẳng còn cách nào đành ngoan cố, lau hàng nước mắt đang không ngừng rơi xuống, siết chặt lấy chiếc điện thoại và hỏi: “Có việc gì thế?”

Cậu ấy nói: “Mình gọi điện thoại để báo với cậu, không qua đây chơi quả thật đáng tiếc. Bọn mình mua rất nhiều quà tặng, đang chuẩn bị phát đây”.

Tôi ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm, lúc này tuyết đã ngừng rơi, loáng thoáng bên tai tiếng nói trong điện thoại bị tiếng pháo hoa làm đứt quãng.

Tôi thở dài rồi nói: “Cậu muốn gọi điện để nói với mình chuyện này à?”

Máy bên kia bắt đầu nghe thấy tiếng pháo nổ đì đùng, nhưng cũng không che giấu được âm thanh ầm áp trong câu nói của Lâm Nguyên Nhất.

“Và...mình muốn gặp cậu”.

Lúc này, lời nói dịu dàng của Lâm Nguyên Nhất đã chạm đến trái tim giá lạnh của tôi, những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi như thể đang muốn trêu tức tôi. Có lẽ trái tim giá lạnh này đang cần được sưởi ấm, tôi nhắm nghiền mắt nghĩ ngợi: Hoặc là tôi có thể thử đi ra ngoài xem sao.

Hít một hơi thật sâu, tôi hỏi: “Các cậu đang ở đâu?”

Đầu bên kia vang lên tiếng cười: “Vẫn đang ở quán bar, cậu có muốn qua đây chơi không?”

Đêm đã khuya như vậy, tôi rút cuộc cũng không thể chống đỡ lại với sự cô đơn, đành quay về với đám người đang tụ tập ồn ã đó.

“Được, mình sẽ đến ngay”. Lau khô nước mắt, tôi quay đầu rời xa quảng trường tràn ngập sự đau khổ này.

Vẫn là sảnh Karaoke khi tôi rời đi. Khi tôi đẩy cửa bước vào, đã nhìn thấy Liễu Đình hào hứng quay trở về chỗ ngay sau khi vừa hát xong, nhìn thấy tôi mặt cậu ấy lộ rõ sự ngạc nhiên: “Tiểu Vi?”

Tôi gật gật đầu, nhìn một lúc trong phòng cũng không thấy bóng dáng của Lâm Nguyên Nhất, tôi quay sang hỏi Liễu Đình: “Lâm Nguyên Nhất đâu?”

“Cậu ấy vừa đi ra ngoài mua đồ”. Vừa nói Liễu Đình vừa nhìn tôi với vẻ khó hiểu: “Kì lạ, không phải hôm nay cậu có hẹn sao, sao lại quay về?”

Tôi cảm thấy khó có thể giải thích ngắn gọn trong một câu nên chỉ thờ dãi: “Mình bị cho leo cây rồi”.

Liễu Đình tiến đến gần tôi, tò mò hỏi: “Thật quá đáng, ai để cậu phải leo cây vậy? Mình sẽ giúp cậu dạy cho hẳn ta một bài học”.

“Không cần đâu”. Tôi lắc lắc đầu, cũng là do tôi tự suy diễn, cho rằng Trình Chân thích mình, cho dù khi đứng dưới cây thông Noel nghe mọi người đồng thanh đếm ngược, trong lòng tôi vẫn mong chờ cậu ấy có thể xuất hiện trong những thời khắc cuối cùng. Cho đến khi nghe điện thoại của Lâm Nguyên Nhất, tôi mới chợt bừng tỉnh, hi vọng liền biến thành nỗi thất vọng, trong lòng lại đau khổ như thế này.

Liễu Đình lo lắng hỏi tôi: “Thật là không sao chứ? Trông cậu có vẻ buồn quá”.

Tôi miễn cưỡng nở một nụ cười: “Bỏ đi, không còn ý nghĩa gì nữa rồi”.

Có thể tôi đã thực sự thích Trình Chân, thích những ngón tay mảnh khảnh nhưng rắn rỏi ấy, thích ánh mắt ấm áp của cậu ấy khi nhìn tôi. Mỗi một cử chỉ của cậu ấy, mỗi một nụ cười đều in sâu vào tâm trí tôi.

Nhưng nắm trong tay một thứ tìm cảm xa vời hóa ra lại khó khăn như vậy, cảm giác này thật mệt mỏi quá, từ bỏ nó đi còn tốt hơn là để tâm trí cứ lơ lửng như vậy.

Tiếng nhạc hát chúa dội vào làm lồng ngực tôi trở nên khó chịu, ánh đèn nhấp nháy mờ ảo. Tôi cảm thấy chóng mặt, nên đã đến ghé vào sát tai Liễu Đình: “Chỗ này ồn quá, mình ra ngoài hít thở không khí chút đây”.

Liễu Đình gật gù đầu: “Mình sẽ đi cùng cậu”.

Từ trong phòng nhảy bước ra, chúng tôi đi đến bên ngoài cửa lớn của quán bar, Liễu Đình đột nhiên hỏi tôi: “Cậu thật sự không định suy nghĩ đến chuyện Lâm Nguyên Nhất sao?”

Trong tiền sảnh lớn vang lên một tiếng nhạc êm dịu, ánh đèn từ phía trong soi rọi khuôn mặt tôi, lúc mờ lúc tỏ. Tôi nói: “Mình không ghét cậu

ấy, chỉ là cảm thấy cậu ấy hơi phức tạp”, vì thế mà lần nào cậu ấy cũng nhìn thấu tâm can tôi.

Nụ hôn với tôi lần đó, ánh mắt cậu ấy đã không thể che giấu được sự cô đơn và đau khổ, khiến tôi lờ mờ hiểu rằng, Lâm Nguyên Nhất kỳ thật chưa bao giờ quên được Lý Giai. Bị phản bội trong chuyện tình cảm đối với cậu ấy có lẽ là một điều không dễ chấp nhận, vì thế khi đối diện với Lý Giai, mới trở nên lạnh nhạt và xa cách như vậy, hoàn toàn không biết che giấu sự hận thù của mình với cô ấy.

Nếu không phải từng yêu một cách sâu sắc thì không thể hận tới mức đó được? Tôi lén thở dài, cũng may là bản thân tôi chưa rơi vào trong đó, nếu không thì cũng không thể chịu đựng nổi.

Ngoài trời hơi lạnh, trên đường người đi lại thưa thớt, tôi và Liễu Đình mua đồ uống, rồi đứng bên dưới ngọn đèn đường không người nói hết chuyện này đến chuyện khác.

Dưới ánh đèn mờ ảo, những làn sương trắng mỏng toả ra nhẹ... đột nhiên có ba bốn bóng người vụt qua, chặn ngay trước mặt tôi và Liễu Đình.

Trước mắt tôi thấp thoáng hiện ra mấy người nam sinh đang băng qua đường, mặc bộ đồng phục của trường Trình Chân, bộ dạng suồng sã cợt nhả:

“Sao lại chỉ có hai cô em xinh đẹp ở đây thế này? Haha, đáng thương quá, có cần bọn anh đưa các em về nhà không?”, chúng vừa nói vừa đưa tay đặt lên vai Liễu Đình.

“Cút!”. Liễu Đình hét lên một tiếng, dùng hết sức gạt tay trên vai mình ra, định kéo tôi chạy đi nhưng bị bọn chúng quây lại thành vòng tròn.

Một tên trong đó ấn chặt tay Liễu Đình ép cậu ấy vào thành tường rồi nói: “Không thích tử tế thì đây cũng không cần tử tế”.

“Bỏ tay ra!” – Tôi xông ra ngăn lại.

“Làm gì mà đi nhanh thế, nói chuyện với nhau chút đã”. Tên đó vừa nói vừa vỗ vỗ lên má Liễu Đình.

Tôi tức quá liền quát to: “Bỏ ngay cái tay thối của mày ra”, vừa nói vừa ném mạnh lon coca vào người chúng.

Bọn chúng sửng người lại, nhìn tôi một lúc, lát sau có một tên đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hần nói với tôi bằng một giọng suồng sã: “Đây chẳng phải bạn gái của hotboy Lâm Nguyên Nhất hay sao? Sao đêm Giáng sinh mà anh ta lại không đi với em à?”. Tên cầm đầu tiến lại gần tôi, túm lấy vai tôi rồi nói: “Nó không cần em thì chúng ta cùng đi chơi nhé”.

Tôi hoảng sợ, dùng hết sức đẩy tay hần ra, trong lúc vùng vẫy thoát ra tôi rớt cục lại vung tay cho hần ăn một cái bạt tai. Hần huơ huơ nắm đấm lên trước mắt tôi. Tôi nghĩ, thôi xong rồi, mặt mũi choáng váng, không còn biết nên phản ứng như thế nào nữa.

Lúc này, cánh tay tôi đột nhiên bị người nào đó nắm chặt, kéo về phía sau, ngay sau đó một bóng người xuất hiện trước mắt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, người chắn trước mặt tôi rồi cuộc lại là Trình Chân...

Dưới ánh đèn đường leo lét, gương mặt khô ngô của Trình Chân trở nên lạnh lẽo vô cùng.

“Tiểu Vi, chị không sao chứ?”. Quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt Trình Chân trở nên dịu dàng hơn.

Tôi sửng người nhìn gương mặt quen thuộc ấy, cố gắng kìm nén trái tim đang đập dữ dội, rồi cuộc vẫn là cậu ấy, Trình Chân.

Bị Trình Chân giữ chặt bên vai, tôi bất giác khe khẽ run lên, sống mũi cay cay, hai hàng nước mắt không ngăn được lại chực trào ra.

Nhìn bộ dạng buồn bã của tôi, Trình Chân cũng trầm ngâm không nói, đột nhiên cậu ấy quay người lại, đá thẳng vào một tên vừa tiến sát đến tôi.

Một tiếng rầm vang lên, tên đứng trước mặt tôi bị ngã ra đất, khiến nhóm bạn của hắn cũng một phen hoảng sợ.

Trình Chân nheo mắt, khóe miệng không thêm cử động, nhìn giống như đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng đến mức làm cho người khác phải hoảng sợ. Cậu ấy quát lên với mấy tên đó: “Bắt nạt hai cô gái mà cũng đòi bản lĩnh gì, muốn tìm người chơi, tao sẽ cùng chúng mày chơi”. Vừa nói vừa giơ chân giáng một cú mạnh.

Mấy tên đó vội vàng bỏ chạy, nhưng vẫn còn cố nói với lại: “Mày đừng có tinh vi!”

Trình Chân nhếch mép, quay người chỉ thẳng vào bọn chúng: “Tất cả cùng xông vào đi!”. Vừa nói dứt lời, cậu ấy đã bị cả lũ bao vây lại.

Tôi nghe thấy những tiếng la hét trong đám người đó, hơi sững lại, đột nhiên cảm thấy ngay lúc này tâm trí còn căng thẳng hơn lúc đối diện với bọn chúng khi nãy.

Trình Chân vốn không vừa, thế nhưng phải đối mặt với nhiều người như vậy, cũng khó mà tránh được hết. Nhìn thấy sau lưng Trình Chân có một tên nhặt cây côn lên, chuẩn bị đánh lên Trình Chân. Ngay tại thời điểm nguy cấp ấy, đột nhiên có hai người xông tới, nhắm thẳng tên định đánh lên sau lưng Trình Chân đá luôn một cú, tên này thoát cái đã bị đá bay ra ngoài.

“Làm gì đấy?”

Ánh đèn đường tỏa ra tia sáng lạnh lẽo, rọi vào mặt hai người vừa đến, hóa ra là Lâm Nguyên Nhất và anh bạn đội trưởng đội bóng rổ.

Nhóm thanh niên ngẩng đầu lên nhìn thấy vóc dáng cao mét tám của hai người trong đội bóng rổ, lại quay đầu nhìn đôi mắt hần rờ những tia đỏ của Trình Chân, tự biết có đánh cũng không lại. Chúng chỉ vào Lâm Nguyên Nhất rồi lấp bắp: “Bọn mày cứ đợi đấy, bọn tao không bỏ qua như thế này đâu”. Sau đó xô cả vào nhau chuồn thẳng.

Anh đội trưởng đội bóng kéo Liễu Đình về gần bên mình, cẩn thận xem cô ấy có bị sao không rồi mới nói: “Xin lỗi, anh đến muộn”. Liễu Đình với bộ dạng còn chưa kịp hoàn hồn, đợi đến khi bạn trai ôm mình vào lòng, tâm trí mới bình tĩnh trở lại, cô vỗ mạnh lên vai anh, nói: “Sao bây giờ mới đến, suýt nữa thì... suýt nữa thì...”. Vừa trải qua một tình huống nguy hiểm như vậy, nên ngay cả một cô gái tính cách vốn dĩ mạnh mẽ như Liễu Đình cũng bị hù dọa hú vía.

Đội trưởng vừa vỗ về Liễu Đình vừa quay sang hỏi Trình Chân: “Sao cậu lại ở đây?”

Trình Chân trầm ngâm đáp lại: “Tôi theo đám thanh niên côn đồ này được một lúc rồi, cũng may còn đánh lại được chúng”.

Tôi sai bước tiến đến phía Trình Chân: “Đã đi theo chúng một lúc như vậy sao không sớm ra mặt, cậu cứ đứng như vậy nhìn chúng tôi bị mấy tên côn đồ đẩy ức hiếp sao?”

Trình Chân nhú mày nói: “Em lo chúng phát hiện nên giữ khoảng cách với chúng, đến khi phát hiện có điều không ổn thì mọi chuyện đã như vậy rồi, xin lỗi”.

Lấy lý do gì vậy, tôi nhìn thẳng Trình Chân, hét lớn: “Xin lỗi? Chỉ cần một câu xin lỗi đơn giản là đủ sao? Một câu xin lỗi liệu có giải quyết vấn đề không?”

Lâm Nguyên Nhất tiến lại gần tôi, giữ tay tôi lại rồi hỏi: “Tiểu Vi, cậu không sao chứ?”. Trong lòng tôi thoáng chút bất ngờ, mơ hồ cảm thấy hành động của cậu ấy vượt quá sự thân thiết thông thường nên tôi khẽ rút tay ra.

Trình Chân nhìn thấy Lâm Nguyên Nhất kéo tay tôi, khựng lại giây lát rồi ngay lập tức kéo tôi về phía cậu ấy, trong ánh mắt Trình Chân như phát ra những tia lửa nhằm thẳng vào Lâm Nguyên Nhất.

Trình Chân cười nhạt, chỉ vào Lâm Nguyên Nhất rồi quay sang hỏi tôi: “Chị thích anh ta phải không? Thích đến mức bị anh ta hại chết cũng không có ý nghĩa gì phải không?”

Những lời nói của Trình Chân khiến cho Lâm Nguyên Nhất, người từ đầu giờ vẫn luôn im lặng, không thể kiềm chế được sự tức giận.

Trình Chân tiến lại gần Lâm Nguyên Nhất nói: “Bây giờ tôi thật sự thấy rất hối hận, trước đây tôi không muốn ép Tiểu Vi, muốn chị ấy dần dần hiểu rõ được tình cảm của mình, để chị ấy tự lựa chọn, nhưng bây giờ... Anh căn bản không có tư cách để đấu với tôi”. Cậu ấy nói rồi đưa tay về phía tôi, thấp giọng nói, “Tiểu Vi, em thích chị, vì thế, em tuyệt đối sẽ không bao giờ từ bỏ chị”.

Tôi sửng người nhìn Trình Chân, trong lòng cảm thấy nhói đau. Cả người như đang ở trong mơ.

Tôi cười khổ sở, lắc đầu với Trình Chân: “Người không giữ lời hứa là em, rõ ràng đã hẹn với chị rồi, lại còn ở bên cạnh người con gái khác, em có tư cách gì xía vào chuyện của chị”.

Nói xong, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng đau đớn, cảm giác cay đắng, xót xa bao trùm lấy tôi. Chỉ cần tôi ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt lấp lánh như những vì sao của Trình Chân, tôi sẽ không thể kìm được mà rơi nước mắt. Tôi cúi đầu, kéo kéo vạt áo Lâm Nguyên Nhất, khẽ nói: “Bây giờ đầu mình đang rối bời, không thể cho cậu bất cứ câu trả lời nào cả,

nhưng bây giờ mình có thể xin cậu một điều được không, đưa mình đi khỏi đây!”

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi, không hề do dự, lập tức gật đầu, nói, “Được!”

Trình Chân đưa tay ra, định giữ lấy tôi, nhưng Lâm Nguyên Nhất đã nhanh hơn một bước, chặn lại trước mặt Trình Chân, nói, “Bây giờ Tiểu Vi không muốn gặp cậu, tôi đưa cô ấy về trường.” Lâm Nguyên Nhất dùng tay ôm lấy vai tôi, nhìn thẳng vào Trình Chân. Trong giây phút hai người ấy đối mặt nhau, khuôn mặt Trình Chân lập tức lạnh lùng trở lại, “Rốt cuộc anh muốn gì?”. Giọng nói cậu ấy thấp trầm, căng thẳng một cách khác thường.

Anh chàng đội trưởng nhìn mấy người trước mặt, bối rối hỏi một câu, “Trình Chân, em làm gì thế hả, không phải em nói Lý Vi là chị của em sao? Sao càng nhìn anh lại càng thấy không hiểu gì cả?”

“Trật tự đi!” Liễu Đình hét lên một câu, trừng mắt nhìn đội trưởng, “Trình Chân là em họ em, em mới là chị của nó, không hiểu thì đừng nói lung tung!”

Đội trưởng lại quay ra nhìn ba người đang căng thẳng trước mặt, dường như đã hiểu ra được điều gì đó nên không nói nữa.

“Tiểu Vi” – Trình Chân khẽ gọi tôi.

Tôi giật mình, quay đầu lại. Tôi nhìn Trình Chân, trong lòng cảm thấy đau nhói, tôi nói, “Trình Chân, em có hiểu cảm giác đợi một người là như thế nào không?”

Đôi mắt Trình Chân ánh lên chút lo lắng, sau đó định giải thích, “Đó là bởi vì...”

Tôi hét to, cắt ngang lời của Trình Chân, “Đủ rồi, chị không muốn nghe những lời biện hộ đó, chị không quan tâm em có chuyện quan trọng hay vì muốn ở bên người con gái khác đón Giáng sinh, tóm lại, từ bây giờ trở đi, chị sẽ không chờ đợi em nữa, không bao giờ tin vào sự hẹn ước nào cả”.

Lúc này, dù là lý do nào đi chăng nữa cũng không thể nào làm lắng lại sự tức giận trong lòng tôi. Tôi nghĩ mình là một người cô độc trong cái thành phố này, một người thân không có, đến cả mong muốn đón Giáng sinh với Trình Chân cũng không thành. Tôi ngốc nghếch ngồi đợi cậu ấy dưới cây thông Noel mấy tiếng đồng hồ, nhưng cậu ấy lại ở cùng với người con gái khác. Vừa nghĩ đến điều ấy, tất cả những suy nghĩ, cảm xúc của tôi như bị dồn ứ lại, trong lòng tôi lại càng cảm nhận được rõ ràng hơn nỗi đau ấy.

Chúng tôi bây giờ rốt cuộc là thế nào? Tôi tự hỏi lòng mình. Trong lúc rối bời thế này, tôi cảm nhận được trái tim mình đang phải chịu sự tác động nặng nề, nỗi đau khiến con người ta ngạt thở cứ thế từ từ lan dần ra.

Trình Chân sững người nhìn tôi. Hai bàn tay cậu ấy đã nắm chặt lại, những lời chưa kịp nói ra đã tắc nghẽn nơi cổ họng, cuối cùng chỉ có thể cay đắng thốt ra hai từ, “Xin lỗi!”

Hít một hơi sâu, tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của Trình Chân, nói rõ từng câu từng chữ một, “Trình Chân, chị không muốn nghe câu “xin lỗi”, cũng không muốn nghe em giải thích, là do chị không tốt, ngay từ đầu đã không nên có bất cứ sự mong đợi gì ở em”.

Tôi cảm nhận được nỗi đau đang giày vò trái tim mình, còn Trình Chân thì có chút sững sờ, lông mày cậu ấy bất giác nhíu lại, khuôn mặt

không giấu nổi sự đau khổ, chán nản, thất vọng, và còn có cả một chút tức giận.

Tôi không nhìn cậu ấy nữa, mệt mỏi quay đầu sang bên cạnh, nói với Lâm Nguyên Nhất, “Chúng ta đi thôi!”

Lâm Nguyên Nhất không nói gì, nắm chặt lấy tay tôi, đưa tôi rời khỏi nơi đó.

Trên đường trở về, Lâm Nguyên Nhất vẫn nắm chặt tay tôi, không hề buông ra, tôi dừng lại gọi cậu ấy, “Lâm Nguyên Nhất”.

Lâm Nguyên Nhất đứng lại, quay đầu sang nhìn tôi hỏi, “Sao thế?”

Tuy trong lòng tôi thấy rất cảm kích việc Lâm Nguyên Nhất đã đưa tôi đi nhưng chỉ là cảm kích mà thôi, không hề có bất kỳ cảm xúc ấm áp nào khác, điều này, trong lòng tôi cảm nhận thấy rất rõ. Tôi rút tay lại, nói: “Cảm ơn cậu lúc này đã giúp mình”

Lâm Nguyên Nhất cười cười, hỏi “Bây giờ cậu sẵn sàng chấp nhận mình rồi chứ?” Cậu ấy nói rồi lại nắm lấy tay tôi.

Tôi ngạc nhiên, cúi đầu nói, “Mình không có ý đấy, cậu hiểu nhầm rồi. Lúc này mình bị Trình Chân làm cho tức giận quá thôi”. Tôi nhẹ nhàng né tránh bàn tay của Lâm Nguyên Nhất.

Lâm Nguyên Nhất nhìn vẻ phòng bị của tôi, lắc đầu nói, “Cậu nghĩ mình sẽ thừa nước đục thả câu sao? Trong mắt cậu mình là người tồi tệ đến thế cơ à?”

Trong lúc ruột gan rồi bời, tôi chỉ cảm thấy ánh đèn đường chiếu thẳng xuống đỉnh đầu làm tôi choáng váng mặt mày.

“Nếu nói mình giúp cậu thực sự là vì có mục đích, thì đó chính là...”, cậu ấy nhìn chăm chăm vào tôi, “Mình không muốn cậu và Trình Chân ở bên nhau, mình muốn cậu làm bạn gái của mình”.

Tôi ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì, nhìn cậu ấy, bị cậu ấy chăm chăm nhìn lại, tôi không có cách nào phản ứng lại, đành quay mặt đi chỗ khác, hỏi: “Mình có gì tốt cơ chứ?”

Trình Chân lúc nào cũng nói tôi vừa ngốc vừa kỳ quặc, Liễu Đình nói tôi không hòa đồng với mọi người, tôi gần như không nghĩ ra mình có điểm gì tốt khiến người khác thích.

Trong đôi mắt Lâm Nguyên Nhất ánh lên sự dịu dàng, chân thành da diết, giọng cậu ấy trong màn đêm yên tĩnh vang lên một cách ấm áp, “Cậu không biết cậu tốt thế nào ư? Nhưng mình lại vô thức bị cậu thu hút, đến mình cũng không hiểu đã bắt đầu thích cậu từ lúc nào nữa’.

Trong màn sương của đêm Giáng sinh, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Lâm Nguyên Nhất, tôi không tìm được mà nở nụ cười.

Cậu ấy nói một cách thẳng thắn đường hoàng.

Trái tim tôi bắt đầu cảm thấy rung động, tôi thừa nhận, giây phút này tôi có chút cảm động, so với người không biết giữ lời hứa thì Lâm Nguyên Nhất đúng là tốt hơn nhiều, thế nhưng không hiểu sao, lúc này, trong đầu tôi lại chỉ có hình ảnh của Trình Chân.

Lâm Nguyên Nhất đột nhiên cúi đầu gần sát mặt tôi nói, “Đừng nghĩ đến cậu ấy nữa, sắc mặt cậu khó coi quá, có cần mình đưa đến bệnh viện không?” Cậu ấy đưa tay ra, lúc vừa chạm vào tay nhau, tôi như bị điện giật, liền rút tay lại.

“Không sao, ngủ một giấc sẽ đỡ thôi, mình đâu có yếu đuối đến thế.” Tôi ngượng ngùng vuốt vuốt tóc.

Lúc về gần đến cổng trường, Lâm Nguyên Nhất cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay nói, “Sắp mười hai giờ rồi, muộn thế này, cô quản lý chắc không còn mở cửa nữa đâu?”

Tôi bĩu môi nói, “Mình cũng đâu hy vọng đi vào bằng cổng chính”. Tôi sớm đã tính rồi, phải trèo qua bức tường thấp đằng sau ký túc để vào.

Lâm Nguyên Nhất ngẩn ra một lúc, nheo nheo mắt, cười nói, “Thật chưa có cô gái nào không thèm để ý đến sỹ diện như cậu.” Dừng một lúc, rồi nói tiếp, “Nhưng vẻ ngang bướng này của cậu lại khiến người khác rung động đấy”.

Tôi thừa nhận, trong màn đêm lạnh giá thế này, sự quan tâm của cậu ấy khiến tôi ấm lòng hơn, cậu ấy an ủi tôi nhưng đồng thời cũng mang đến cho tôi cảm giác rất bất an. Xét cho cùng, là do bản thân tôi đã quá ích kỷ, muốn lợi dụng Lâm Nguyên Nhất để chọc tức Trình Chân. Nghĩ đến chuyện người ở bên cạnh tôi trong đêm Giáng sinh không phải là Trình Chân mà là Lâm Nguyên Nhất, rồi lại nghĩ đến giọng nói của con gái trong điện thoại của Trình Chân trong lòng tôi có một nỗi đau không nói nên lời.

Trong lúc tôi đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình, chưa kịp phản ứng lại thì Lâm Nguyên Nhất đã quay người, đặt một nụ hôn lên giữa hai hàng lông mày tôi.

Cậu ấy nói, “Tiểu Vi, Giáng sinh vui vẻ”

Giây phút ấy, đối với tôi mà nói, thời gian dường như đã ngừng lại, một cảm giác kỳ lạ cuốn lấy trái tim tôi.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, ấm áp, trong màn đêm lạnh lẽo, tôi suýt nữa thì bị sự dịu dàng của cậu ấy làm cho rung động.

Lại bắt đầu có tuyết rơi rồi, ánh đèn đường cố gắng xuyên qua lớp bông tuyết, trong đêm tối mơ màng, ánh trăng như mờ ảo, cảnh vật xung

quanh bỗng trở nên đẹp kỳ lạ, như trong mơ vậy.

Tôi có chút lúng túng, không dám nhìn vào mắt Lâm Nguyên Nhất, cúi đầu nói, “Mình phải về rồi”.

Lâm Nguyên Nhất đột nhiên hỏi tôi “Người hẹn gặp cậu ở quảng trường, nhưng sau đó lại thất hẹn, là Trình Chân phải không?” Tôi bất ngờ ngẩng lên nhìn Lâm Nguyên Nhất, dường như cậu ấy đã đọc được câu trả lời trong ánh mắt tôi, cười khổ sở nói, “Cậu ấy đã không thèm để ý đến cậu như vậy, tại sao cậu vẫn còn nghĩ đến cậu ấy?”

Bàn tay ấm áp của Lâm Nguyên Nhất đặt lên khuôn mặt lạnh giá của tôi. Cậu ấy dịu dàng nói: “Mình sẽ không như vậy! Tiểu Vi, nếu là mình, mình tuyệt đối sẽ không khiến cậu thất vọng, không để cậu phải chịu bất kỳ sự tủi thân nào. Nếu ở bên cạnh Trình chân khiến cậu khó chịu như vậy, tại sao không từ bỏ cậu ấy và thử đến với mình?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy, không phản bác lại, chỉ lắc đầu nói, “Như vậy sẽ không công bằng với cậu. . .”

Tôi không nhìn rõ được dáng vẻ lúc này của Lâm Nguyên Nhất, chỉ cảm thấy trong những lời cậu ấy nói có ẩn chứa nỗi thất vọng. Cậu ấy nói tiếp, “Nếu mình có thể giúp cậu quên được Trình Chân thì mình bằng lòng.”

Nìn ánh mắt nghiêm túc của Lâm Nguyên Nhất tôi chỉ nói được, “Lâm Nguyên Nhất...”

Cậu ấy mỉm cười, ngắt lời tôi, “Cậu không cần phải cảm thấy thiếu công bằng với mình, vì mình sẽ cho cậu thấy, so với Trình Chân, mình thích hợp với cậu hơn. Lúc này mình chỉ muốn nói với cậu, mình có thể đợi cậu.” Đôi mắt Lâm Nguyên Nhất sáng lấp lánh trong màn đêm tĩnh lặng.

Đêm Giáng sinh của tôi trôi qua một cách không bình lặng như vậy đây, tôi tạm biệt Lâm Nguyên Nhất, quay về ký túc, tắt điện thoại, gục đầu lên đầu gối, không muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và Liễu Đình, những người khác đều đã về nhà đón Giáng sinh cùng gia đình.

Tôi thở dài, Liễu Đình đột nhiên thò đầu ra khỏi chăn hỏi, “Sao cậu về muộn thế?”

Tôi còn tưởng Liễu Đình ngủ rồi, nên bị giật mình, ngồi dậy, kể lại mọi chuyện cho Liễu Đình nghe. Sau khi nghe tôi tâm sự, cậu ấy nhất thời bị kích động ho liên tục, “Khụ khụ khụ... rồi sao nữa? Cậu có đồng ý với Lâm Nguyên Nhất không?”

“Không” – Tôi ần ần thái dương, thấy Liễu Đình nhìn tôi với vẻ mặt kỳ quặc.

Đột nhiên, căn phòng bỗng trở nên yên lặng, không ai nói câu gì. Một lúc lâu sau, tôi nghe thấy Liễu Đình khẽ nói, “Tiểu Vi, Lâm Nguyên Nhất với cậu hình như là thật lòng đấy!” Mãi sau, tôi mới thở dài nói, “Mình biết cậu ấy rất tốt, nhưng mình luôn cảm thấy rằng, mình và cậu ấy không hợp”.

Liễu Đình do dự một lúc mới hỏi tôi, “Tiểu Vi, cậu luôn từ chối Lâm Nguyên Nhất, có phải là vì cậu đã thích người khác rồi phải không? Người đó... là Trình Chân đúng không?”

Đầu tôi bỗng nổ ầm một tiếng, tôi run rẩy phản bác lại, “Liên... liên quan gì đến Trình Chân cơ chứ?”

Thở dài một tiếng, Liễu Đình nói, “Tối nay nhìn thấy ba người bạn cậu như vậy, đến cả cái tên phản ứng vô cùng kém nhạy bén là mình cũng còn nhìn ra được nữa là. Hơn nữa, người có thể khiến Trình Chân kích động như vậy, ngoài cậu ra, mình chưa thấy người thứ hai”

Tôi nhất thời ghen lời, không biết nên giải thích thế nào. Bị kích động không có nghĩa là thích, đó chỉ là do tính chiếm hữu của Trình Chân mà thôi, từ khi còn nhỏ cậu ấy đã như vậy rồi, ngang ngược, chỉ cho phép mình cậu ấy bắt nạt tôi.

Thấy tôi mãi không trả lời, Liễu Đình chuyển mình, chui vào chăn của cậu ấy, lẩm bẫm một câu, “Đêm Noel chết tiệt, thật là tồi tệ quá đi mất, bây giờ kể cả trời có sập xuống đi nữa, mình cũng không quan tâm, mau đi ngủ thôi”

Cả một đêm thao thức trôi qua, ngày hôm sau không có tiết nên tôi ngủ một mạch tới tận trưa. Trong lúc vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, chưa tỉnh ngủ thì tôi nghe thấy tiếng động trong phòng. Đoán có lẽ là Liễu Đình tỉnh dậy, tôi mở mắt, láng máng nghe thấy cậu ấy nói mấy câu, hình như là, “Trưa nay Trình Chân tổ chức tiệc mừng sinh nhật, cậu có đi không?”

“Không đi!” Ý thức của tôi lập tức tỉnh táo lại, tôi xoay người, kiên quyết từ chối.

Liễu Đình đi đến bên cạnh giường tôi, ngồi xuống nói, “Tức giận cái gì chứ? Nếu muốn chọc tức nó, thì cậu phải ăn mặc, trang điểm thật xinh đẹp rồi đi đến trước mặt nó, một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng vào mặt nó mà nói, thất hẹn với chị là điều thất bại nhất trong cuộc đời này của em”

Tôi kéo chăn lại trùm qua đầu, bực bội nhắc lại một lần nữa, “Không đi!”

Liễu Đình kéo kéo cái chăn của tôi, hét lên, “Câu như vậy lại càng ảo não hơn đấy, có chuyện gì thì đến trước mặt nói rõ luôn không phải tốt hơn sao, hơn nữa, mình tin Trình Chân cũng không phải vô duyên vô vớ thất hẹn với người khác đâu”.

Thấy tôi không phản ứng gì, Liễu Đình thở dài nói, “Đúng mười hai giờ trưa nay, tại tòa nhà mười tầng ở quảng trường trung tâm, Trình Chân

đặt phòng ở đây, đến hay không tự cậu quyết định”.

Lúc ra khỏi cửa, Liễu Đình như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên quay đầu lại nói, “À, đúng rồi, hôm qua cậu để quên túi ở trong phòng, mình mang về cho cậu rồi đấy, mình để trên bàn nhé”

Liễu Đình đóng cửa phòng lại, tôi trèo xuống giường, mở chiếc túi đang để trên bàn ra, bên trong đặt một hộp sô cô la Ferrero được bọc cẩn thận, đây là món quà ngày hôm qua tôi chuẩn bị để tặng cho Trình Chân, lúc này, quả cầu nhỏ màu vàng trở nên nhức mắt lạ thường.

Những lời Liễu Đình nói không phải không có lý, tuy tính tình Trình Chân ngang ngược, nhưng cậu ấy không phải là người nói nhưng không biết giữ lời, có lẽ cậu ấy thực sự có chuyện đó quan trọng nên mới không đến chỗ hẹn.

Trong lòng tôi bắt đầu có chút dao động. Nghĩ lại câu nói đùa lúc nãy của Liễu Đình, tôi mỉm cười, mở tủ quần áo, chọn bộ váy dài màu xanh, thay quần áo xong xuôi, cầm theo hộp quà, đi về phía quảng trường trung tâm.

Chưa đến mười hai giờ, tôi đã có mặt ở quảng trường trung tâm. Lúc đứng phía dưới nhà hàng, tôi vẫn còn đang do dự không biết có nên lên không. Tôi chạy vào nhà vệ sinh, chỉnh lại đầu tóc, phát hiện ra suy nghĩ của mình thật là kỳ cục, ngày hôm qua rõ ràng tôi còn nói sẽ không bao giờ tin cậu ấy nữa, vậy mà bây giờ còn chạy tới đây để nghe cậu ấy giải thích.

Tôi tự cười nhạo chính mình, lắc lắc đầu. Lúc này cửa nhà vệ sinh đột ngột mở ra, một bạn nữ từ bên ngoài đi vào.

Cô ấy đứng trước gương, chỉnh lại mái tóc, rất nhanh sau đó cũng phát hiện ra tôi. Động tác của cô ấy nhất quán, quay đầu sang nhìn tôi chăm chú, rồi cười với tôi. Người con gái trước mặt để một mái tóc dài, mềm mại, đáng vẻ cô ấy vừa thuần khiết vừa đáng yêu. Khuôn mặt trái xoan, sống

mũi tinh tế, đôi môi hồng xinh xắn, nụ cười ngọt ngào, thuộc kiểu con gái vừa nhìn đã thấy ấn tượng nhưng tại sao cô ấy cứ nhìn tôi như vậy?

Cô gái nhìn tôi một lúc lâu, rồi đột nhiên hỏi, “Em có thể hỏi chị một chuyện được không?”

Tôi nhìn cô ấy vẻ nghi hoặc, “Em là...?”

Cô gái ấy có chút ngại ngùng xấu hổ, nói: “Em là Hạ Tử Dĩnh, bạn học với Trình Chân”

Cái tên này có chút thân quen, hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải, cô ấy nói cô ấy là bạn học của Trình Chân, tôi lại quay ra nhìn Hạ Tử Dĩnh, đột nhiên nhớ ra, người từng tỏ tình với Trình Chân, người Trình Chân thích thực ra là Hạ Tử Dĩnh.

Hóa ra là cô ấy!

Hạ Tử Dĩnh đem lại cho người ta một ấn tượng khá tốt, tin khiết, đáng yêu, khiêm tốn, cũng rất cởi mở. Trong một lúc, tôi cảm thấy mình có chút ghen tỵ với cô ấy. Cảm giác này, làm tôi thấy chán nản.

Sao cô ấy lại biết tôi? Tôi chưa kịp nói gì thì Hạ Tử Dĩnh đã nhìn thẳng vào mắt tôi, bất ngờ hỏi, “Chị là bạn gái của Trình Chân phải không?”

Nếu là người khác đột ngột hỏi tôi câu này, có lẽ sẽ khiến tôi cảm thấy khó chịu, nhưng người con gái trước mặt, lại khiến tôi không thể tức giận nổi. Tôi bị câu hỏi ấy làm cho bất ngờ, ngẩn người một lúc, mới ngượng ngùng nói, “Không phải, tôi và cậu ấy, có lẽ là...”. Tôi vuốt vuốt tóc, muốn tìm một từ nào đó để miêu tả mối quan hệ của tôi và Trình Chân nhưng lại không biết phải nói như thế nào.

Hạ Tử Dĩnh như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, khẽ nói: “Đêm Noel, em đứng đằng sau cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy vì chị mà đánh nhau...”

Tôi nhìn chăm chú Hạ Tử Dĩnh, ánh mắt cô ấy có chút thất vọng, biết cô ấy nhất định đang hiểu nhầm mối quan hệ của tôi và Trình Chân. Tôi lắc đầu giải thích, “Chuyện ngày hôm ấy không như em nghĩ đâu”

Hạ Tử Dĩnh hỏi tôi với vẻ nghi hoặc: “Nhưng tối hôm ấy, em hẹn cậu ấy ra ngoài, thì cậu ấy nói...”

Tôi quả thực không muốn nhớ lại cái buổi tối không vui vẻ gì ấy nữa, ngắt lời Hạ Tử Dĩnh nói, “Chị và Trình Chân, giống như ... chị gái và em trai. Em có hiểu không?” Chính miệng mình nói ra những từ lạ lẫm ấy, trong lòng tôi không kiềm được mà cảm thấy bối rối. Cảm giác này ủa đến một cách mãnh liệt, nhưng chưa kịp cảm nhận rõ ràng thì nó đã nhanh chóng tan biến.

“Thì ra là vậy” khuôn mặt Hạ Tử Dĩnh đã thoải mái hơn, mỉm cười, “Thật là ngại quá, em hiểu lầm hai người rồi.”

Sau đó Hạ Tử Dĩnh nghe điện thoại, hình như có người đang thúc giục cô ấy. Cô ấy gật đầu liên tục nói qua điện thoại, “Đến ngay đây, đến ngay đây, cậu thử đoán xem mình vừa gặp ai? Hừ, không nói cho cậu biết”.

Ngắt điện thoại, Hạ Tử Dĩnh cười rạng rỡ nói với tôi, “Chị Tiểu Vi, chị cũng tới tham dự tiệc sinh nhật đúng không? Chúng ta đi lên thôi, Trình Chân nhất định sẽ ngạc nhiên lắm đấy”.

Tôi sững sờ, “Sao em lại biết tên của chị?”

Hạ Tử Dĩnh không hề che dấu tình cảm của mình dành cho Trình Chân, “Trình Chân vẫn thường nhắc đến chị, vì thế mà em vẫn luôn muốn gặp chị”.

Nụ cười trên mặt cô gái ấy rạng rỡ như bông hoa mới nở, ánh mắt cô ấy lúc nghe điện thoại có chút gì đó thẹn thùng, xấu hổ và hạnh phúc của người con gái đang yêu. Trong lòng tôi không thể không thừa nhận, người con gái đẹp như một bông hoa này rất phù hợp với Trình Chân. Trái tim tôi khẽ nhói đau. Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ, tôi cảm thấy ghen tỵ với khuôn mặt xinh đẹp của người con gái khác.

Lúc Hạ Tử Đình đi trước tôi, mở cánh cửa phòng ra, tôi nhìn thấy bên trong toàn là bạn bè thân thiết, cùng hội với Trình Chân, một nhóm người ngồi chơi bài.

Hạ Tử Đình kéo tôi lại nói: “Chị Tiểu Vi chơi cùng đi”.

Tôi lắc lắc đầu nói: “Thôi, em chơi đi, chị muốn nghỉ một lúc”.

Hạ Tử Đình nhanh chóng hòa nhập với đám người bên trong, cùng cười đùa náo nhiệt, phụng phịu khi bị chịu phạt, mọi người đều chơi đùa rất vui vẻ.

Tôi ngồi một mình ở góc phòng, nhìn những gương mặt sôi nổi, hào hứng kia, bỗng cảm thấy mình như một người thừa.

“Cuối cùng thì cậu cũng đến”, Liều Đình cầm theo đồ uống, tiến lại chỗ tôi, chỉ về phía quầy rượu nói, “Trình Chân ở bên kia, không định đến chào nhau một câu à?”

Lúc đi vào, tôi vừa nhìn đã thấy ngay một dáng hình quen thuộc đang ngồi ở quầy rượu, đôi mắt cậu ấy đẹp như hồ nước đang phản chiếu ánh sao trên bầu trời, ánh sáng ấy lấp lánh đến mức làm rung động lòng người. Trong đám đông, cậu ấy vẫn luôn thu hút và nổi bật như vậy.

Tôi lẳng lặng quan sát Trình Chân, cậu ấy lúc thì vui đùa với đám con trai, lúc lại quay sang trò chuyện với những người con gái vây xung quanh mình.

Tôi đã định không để ý đến nhất cử nhất động của cậu ấy nữa. Nhưng lúc tôi vừa rời ánh mắt khỏi cậu ấy, bên tai bỗng vang lên tiếng hò hét, nhóm người đang chơi bài bên kia đẩy Hạ Tử Dĩnh lên.

Hạ Tử Dĩnh mặt ửng hồng, tiến về phía Trình Chân, dè chừng hỏi: “Vừa nãy, chơi bài, mình bị thua nên, bọn họ bảo mình... chọn một bạn nam rồi ôm cậu ấy”, cô ấy vì lo lắng mà giọng nói có chút ngập ngừng, “Nếu cậu không muốn thì thôi cũng được”.

“Có gì mà không muốn chứ”. Trình Chân không mất thời gian suy nghĩ, liền ôm lấy Hạ Tử Dĩnh, ánh mắt lướt qua chỗ tôi, sau đó không ngần ngại cúi đầu cười dịu dàng với Hạ Tử Dĩnh.

“Tên nhóc này thật biết hấp dẫn người khác”. Liễu Đình ngồi bên cạnh than thở.

Nhìn Trình Chân và Hạ Tử Dĩnh ôm nhau thân mật như vậy, tôi giả vờ cười cười như không hề quan tâm, nhưng trái tim thì lại như đang bị bóp nghẹt.

Liễu Đình nghĩ ra điều gì đó, hỏi tôi: “Tiểu Vi, không phải cậu định tặng quà cho Trình Chân à?”

Sờ vào hộp quà màu vàng trong túi, tôi quay đầu sang nhìn Trình Chân đang ngồi trong đám người kia, khuôn mặt bất giác cảm thấy nóng bừng, tim đập thình thịch.

Liễu Đình đẩy một cốc nước cam qua chỗ tôi, tôi uống một hơi hết luôn, rồi lại đổ đầy tiếp, đứng dậy, đi về phía Trình Chân. Tôi từng bước từng bước tiến đến gần Trình Chân, còn cậu ấy không hề động đậy, nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt hơi nheo lại, lúc tôi vừa định mở miệng thì cậu ấy đột nhiên cúi đầu nói gì đó với Hạ Tử Dĩnh, tỏ vẻ rất thân mật, sau đó lại cùng cười đùa với đám người bên cạnh.

Hạ Tử Đình ngồi cạnh cậu ấy, mỉm cười nói: “Mình và chị Tiểu Vi cùng đến đây, không ngờ phải không?”

Trình Chân hơi liếc mắt nhìn tôi. hỏi: “Sao chị lại đến đây?”. Giọng nói lạnh lùng ấy xua tan hết tất cả sức lực của tôi.

Tôi đứng lại, dường như đang kháng cự lại điều gì đấy, một khoảng cách không xa cũng không gần, đưa một hộp quà màu vàng về phía cậu ấy: “Đây là quà sinh nhật mà lúc trước chị chuẩn bị cho em, hi vọng vẫn chưa muộn, chúc mừng sinh nhật”. Tôi mỉm chặt môi, cầm chiếc cốc lên, nở một nụ cười nói, “Mọi người chơi vui vẻ nhé, chị có hẹn, đi trước đây”.

Tôi nghĩ hay là thôi vậy, tôi và Trình Chân ở cạnh nhau hầu như đều cãi nhau, tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng mỗi lần như vậy, thái độ cứng rắn của cậu ấy lại làm tôi đau lòng. Ở lại đây, nhìn Trình Chân và người con gái khác quấn quýt bên nhau, tôi dứt khoát quay người đi khỏi còn hơn.

“Đợi đã”. Trình Chân tự nhiên hét lên gọi tôi.

Tôi đứng lại, nhưng không hề quay đầu, sau đó nghe thấy cậu ấy lạnh nhạt hỏi: “Người chị hẹn có phải là Lâm Nguyên Nhất không?”

Một lúc lâu sau, tôi hít một hơi sâu, quay đầu lại nhìn cậu ấy, cười hỏi lại: “Vậy thì đã sao?”

Nhìn cái vẻ dương dương tự đắc, khả năng giao tiếp với đủ các kiểu người khác nhau của Trình Chân, tôi phát hiện ra, bảy năm không phải là quá dài nhưng cũng đủ để tôi thấy được sự thay đổi giữa hai chúng tôi. Cậu ấy không còn là tên nhóc suốt ngày nói những lời cay độc với tôi, và tôi cũng không còn là con bé ngốc nghếch chỉ biết nhượng bộ nữa rồi.

Đặt cái cốc xuống, tôi nói với Liễu Đình: “Nhớ ra có chút việc, mình quay về trường trước đây”. Tôi quay người, đẩy cửa đi ra.

Đi ra khỏi nhà hàng, tôi gọi một chiếc taxi, đi thẳng về trường. Tôi không muốn tâm trạng của mình lại bị Trình Chân làm ảnh hưởng. Tôi cố gắng chạy trốn, tránh xa cái nơi ồn ào ấy, hi vọng khu vườn trường rộng rãi có thể giúp tôi bình tâm trở lại.

Vội vàng rời khỏi căn phòng ồn ào ấy, tôi quay về với vườn trường yên tĩnh, nhưng tâm trạng vẫn không khá lên được. Tôi trốn trên sân thượng của trường.

Ánh mặt trời lúc này thật đẹp, cho dù bây giờ đã là buổi chiều mùa đông, nhưng ánh nắng vẫn thật ấm áp, cũng giống như nụ cười của Trình Chân vậy.

Nhưng nụ cười ấy bây giờ đã thuộc về người con gái tên là Hạ Tử Dĩnh. Lúc nhìn rõ được vẻ mặt hạnh phúc của Hạ Tử Dĩnh, tôi thậm chí đã bắt đầu hoài nghi, liệu việc tôi đến bữa tiệc sinh nhật của Trình Chân, có phải là đúng đắn? Buổi tiệc ngày hôm nay khiến tôi nhận thức rõ ràng rằng, giữa tôi và Trình Chân, ngoài tính cách ra, các mặt như sở thích, bạn bè đều có sự khác biệt quá lớn. Hai con người như vậy liệu có thể ở bên nhau?

Tôi không biết làm thế nào để thoát ra khỏi được tâm trạng chán nản lúc này, thậm chí, ngay cả bên cạnh tôi có sự xuất hiện của một người nữa, tôi cũng không hề hay biết. Tôi quay đầu sang nhìn, người đứng bên cạnh tôi chính là Lâm Nguyên Nhất. Cậu ấy nói với tôi bằng giọng điệu gần gũi, thân thiết: “Ngăn ngại gì vậy? Gió thổi mạnh quá, cẩn thận bị cảm đấy”.

Nói rồi, Lâm Nguyên Nhất tiến về phía tôi, giơ chân trèo ra, ngồi xuống ngay chỗ mép sân thượng.

Buổi chiều ngày cuối tuần, nhìn xuống ngôi trường có lịch sử lâu đời ở phía dưới, rộng lớn và trống trải, cũng giống như tâm trạng của tôi lúc này đây.

Tôi cũng muốn ngồi trên mép sân thượng, nhưng tôi lại đang mặc một chiếc váy dài qua đầu gối, không tiện trèo qua đó, chỉ có thể đứng nhìn khuôn mặt của Lâm Nguyên Nhất. Tôi luôn không thể hiểu được người con trai ấy đang nghĩ những gì.

“Cậu không đến dự tiệc sinh nhật Trình Chân à?”

Sao cậu ấy lại biết được? Tôi nghi hoặc nhìn cậu ấy. Lâm Nguyên Nhất cười cười nói: “Đội trưởng đội bóng rổ trường Nhất Trung sáng nay gọi cho mình hỏi xem có đi không, mình còn tưởng cậu sẽ đi cơ, không ngờ cậu lại ở đây”.

“Mình có đến, nhưng chỗ đấy không hợp với mình. Cậu cũng hay đến đây à?”. Tôi chỉ sân thượng, chuyển sang chủ đề khác.

“Thỉnh thoảng thôi, nhưng vừa nãy, lúc đi qua chỗ cầu vượt đối diện, mình nhìn thấy phía bên này có một người đang ngậy người ra, dáng người rất giống cậu, không ngờ đúng là cậu thật”.

Tôi cười cười nói: “Cách bắt chuyện của cậu đúng là muôn đời không đổi, lần trước ở công trường cậu cũng nói như vậy”.

Lâm Nguyên Nhất cũng cười nói: “Mình nói rồi mà, đối với người con gái mà mình thích, mình sẽ rất để ý đến cô ấy”.

Ánh mắt Lâm Nguyên Nhất hướng về chỗ cầu vượt ở phía xa, tôi cũng theo ánh mắt của cậu ấy mà nhìn về phía ấy, dùng tay chống lên sàn xi măng của sân thượng định vịn lên thử, nhưng không được. Tôi có chút nản lòng, biết trước thế này tôi đã không mặc váy làm gì. Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi một cái, rồi đưa tay về phía tôi.

Một cơn gió tràn qua, nhẹ nhàng thổi bay tóc tôi, xoa xuống mắt mát rượi. Lâm Nguyên Nhất trầm ngâm nhìn tôi một cách chăm chú. Cậu ấy

đưa tay ra, gạt gạt tóc mái của tôi, chỗ ấy có một vết sẹo. Mặc dù đã qua lâu lắm rồi, nhưng vẫn còn rất rõ.

Cậu ấy hỏi: “Có đau lắm không?”

Tôi không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Có một người lặng lẽ ở bên cạnh chăm sóc cho tôi như vậy, có phải tôi rất hạnh phúc đúng không?”

Lâm Nguyên Nhất lại đưa tay ra trước mặt tôi hỏi: “Muốn lên không?”

“Có”.

Lần này tôi ngoan ngoãn đưa tay ra, Lâm Nguyên Nhất dùng tay kia đỡ lấy eo tôi. Tay cậu ấy rất mạnh mẽ, trong giây lát đã ôm tôi lên được chỗ mép sân thượng.

Tôi “Á” một tiếng, hai chân đột nhiên lơ lửng, hoàn toàn không kịp phản ứng lại, hai tay theo phản xạ ôm lấy cổ Lâm Nguyên Nhất, đợi đến lúc tôi bình tĩnh lại, thì tôi đã ngồi yên vị trên sàn xi măng của sân thượng rồi, nhưng tay đang ôm cậu ấy thì vẫn chưa buông ra.

Bên tai tôi truyền đến tiếng cười khẽ của Lâm Nguyên Nhất: “Bỏ tay ra đi, mình sắp bị cậu bóp chết rồi đấy”.

“Xin lỗi!”. Tôi lập tức thả tay ra nhận lỗi. Lúc rời khỏi vòng tay của cậu ấy, Lâm Nguyên Nhất hơi dùng sức, một lần nữa kéo tôi vào trong lòng cậu ấy.

Cậu ấy cứ ôm như vậy, cảm của Lâm Nguyên Nhất tựa trên vai tôi, cậu ấy nói: “Như thế này thật tốt, vừa nhìn thấy cậu mình đã thấy rất vui, mình phải ôm lấy hạnh phúc không để gì có được này”.

Cậu ấy dường như đang an ủi tôi vậy, tay Lâm Nguyên Nhất vỗ nhẹ lưng tôi.

Cảm giác ấm áp bất ngờ này khiến tôi trong giây lát không kịp phản ứng lại, một lúc lâu sau, mới cười thành tiếng, không phải là giả vờ, mà là sự vui vẻ thật sự: “Cậu thật biết lấy lòng con gái đấy!”

“Cậu không biết sao, mình chỉ biết lấy lòng người con gái mình thích thôi?”

Tôi cúi đầu cười, cảm nhận được tay Lâm Nguyên Nhất đột nhiên ôm chặt hơn. Tiếng cười rộn ràng trong lồng ngực cậu ấy, một sự tiếp xúc lạ lẫm. Thích một người là cảm giác như thế nào? Liệu có phải giây lát tim đập loạn nhịp chính là thích, vậy người con trai tuyệt vời trước mặt, liệu có thể làm tôi rung động?

Lúc này, tôi cảm thấy rất khó xử, không biết nên làm thế nào, mỗi lần Trình Chân làm tôi buồn, đều là Lâm Nguyên Nhất xuất hiện bên cạnh tôi. Sự quan tâm, chăm sóc của cậu ấy làm tôi cảm thấy ấm áp, chỉ là mỗi lần như vậy tôi đều nghĩ, tại sao người ấy lại không phải là Trình Chân?

“Lâm Nguyên Nhất”, tôi đột nhiên khẽ gọi tên cậu ấy nói, “Làm bạn trai mình được không?”. Cậu ấy vừa được nói ra, tôi có thể cảm nhận được cả hai chúng tôi đều cứng đờ người lại. Đến tôi còn cảm thấy bất ngờ, trong cuộc theo đuổi này, người bày tỏ trước lại là tôi. Lý Vi ơi Lý Vi, mà đúng là không còn tỉnh táo nữa.

“Cậu có thể nói lại một lần nữa không?”, Lâm Nguyên Nhất không thể tin được, trở mắt hỏi, “Tại sao? Mình muốn nói là... tại sao tự nhiên lại thay đổi vậy?”

Gì mà tại sao chứ... Nếu thích nhau mà nhất định phải có lý do, thì...

“Chỉ là mình nghĩ, mình có thể thử thích cậu”. Như thế này, còn hơn là khiến tôi hết lần này đến lần khác đau khổ, tuyệt vọng vì Trình Chân. Hơn nữa, có những chuyện không thử thì làm sao biết được kết quả sẽ thế nào?

Lâm Nguyên Nhất vừa định nói gì đó, thì bất ngờ bị một giọng nói chặn lại: “Hai người, đừng có mà ở đây làm mấy trò buồn nôn ấy được không?”

Tôi quay đầu lại, ánh nắng chiếu lên người ấy. Lúc nhìn rõ được dáng hình người ấy, tôi như tỉnh dậy từ giấc mộng, không kìm được sự kinh ngạc: “Trình Chân!”

Cậu ấy vẫn luôn đứng đằng sau, vậy thì cậu ấy đã nhìn thấy chúng tôi ôm nhau, nghe thấy những câu chúng tôi vừa nói nữa...

Ánh mắt sắc nhọn của Trình Chân như muốn đâm xuyên qua người tôi, tỏa ra sự mạnh mẽ không thể che giấu.

Sống lưng tôi lạnh toát, theo phản xạ cúi đầu xuống nhưng vẫn nghĩ: Cậu ấy dựa vào cái gì mà chỉ trích tôi?

Trình Chân tiến về phía tôi, mặt không chút biểu cảm, ánh mắt cậu ấy lướt qua chỗ Lâm Nguyên Nhất, sau đó lại chuyển sang nhìn tôi, cậu ấy cười nhạt: “Chị thật là đại dột, lại đi đồng ý ở bên cạnh anh ta”.

“Chị đến với ai, không cần em quan tâm!”. Cơn tức giận trong lòng tôi bỗng bùng phát.

Mặt Trình Chân tối sầm lại, nhìn tôi cười chế nhạo: “Chị đúng là liều lĩnh mà, dù có bị người ta tố cáo, bị tẩy chay, thậm chí bị côn đồ ức hiếp chị cũng không quan tâm, hay là chị thực sự thích anh ta, thích đến mức không còn thấy lo lắng, sợ hãi điều gì nữa?”

Cậu ấy đưa tay ra, chỉ vào Lâm Nguyên Nhất nói: “Người này không tốt đẹp như chị nghĩ đâu, nói vài câu dễ nghe không có nghĩa là anh ta thật lòng, những lời anh ta nói mà chị cũng tin sao?”

Tôi cau mày hét lên ngắt lời cậu ấy: “Trình Chân, em im đi!”

Trình Chân nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt lạnh lùng nói: “Sao chứ, em nói sai à? Lâm Nguyên Nhất có gì tốt, anh ta chỉ là một kẻ chơi bời”.

Tôi không kìm được hét lên với Trình Chân: “Đủ rồi! Không phải em cũng là người đã hẹn với chị rồi mà còn ở bên cạnh người con gái khác sao, bây giờ lại đến đây chỉ trích người khác, thế là thế nào hả?”. Nói xong, tôi mới phát hiện ra sự ghen tuông trong câu nói của mình, bất giác ngẩn người ra, ngữ điệu cũng dịu lại, khẽ nói: “Trình Chân, Lâm Nguyên Nhất hiện giờ là bạn trai chị”.

Trình Chân sừng sờ, chỉ vào tôi rồi lại quay sang chỉ vào Lâm Nguyên Nhất, sau đó hỏi: “Hai người...”

Tôi hít một hơi sâu, tuyên bố một cách nghiêm túc: “Bọn chị bắt đầu hẹn hò”.

Bàn tay Trình Chân đã nắm chặt lại, những đường gân xanh nổi lên, Trình Chân tức giận dùng sức nắm lấy tay tôi: “Sớm muộn gì chị cũng sẽ phải hối hận!”. Nói rồi, cậu ấy buông tay tôi ra.

Tôi nhìn Trình Chân, khuôn mặt cậu ấy không còn để lộ ra vẻ kiêu ngạo thường thấy, lúc này, thần sắc gương mặt Trình Chân u ám, không giấu nổi sự thất vọng, không cam lòng quay người bỏ đi.

Tôi xót xa ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời xanh thẫm bị những đám mây che lấp, ánh mặt trời le lói chiếu xuyên qua các tầng mây, khiến cho khung cảnh xung quanh trở nên âm u hơn.

Chỉ trong một thời gian ngắn, trong lúc còn đang buồn bã, chán nản vì Trình Chân thì tôi đã đồng ý làm bạn gái của Lâm Nguyên Nhất. Cuộc sống có lúc cũng trở nên điên rồ như vậy đấy.

Tôi và Lâm Nguyên Nhất cứ như vậy, có chút mơ hồ, có chút rung động và cũng có cả sự cam chịu khi ở bên nhau, ít ra thì đấy cũng là cảm nhận của tôi.

Không có kiểu tình cảm thăm thiết, không có những khu vui chơi ồn ào, náo nhiệt, không phải là những rạp chiếu phim tình tứ. Chúng tôi chỉ đến hai nơi - phòng tự học và sân bóng rổ.

Một ngày, Liễu Đình lắc đầu nói với tôi: “Hai cậu như thế mà cũng gọi là yêu nhau à? Thật là nhạt nhẽo”.

“Không biết nữa, mình cũng không có kinh nghiệm gì, nên chỉ có thể làm như vậy thôi”.

“Lâm Nguyên Nhất thì sao?”. Liễu Đình nhìn tôi với vẻ thất vọng, chán nản.

“Cậu ấy nói, cậu ấy không muốn bắt mình miễn cưỡng làm những việc mình không thích”. Mặc dù trong mắt người khác, chúng tôi là một đôi kỳ lạ, nhưng tôi lại thấy, Lâm Nguyên Nhất rất dịu dàng, quan tâm chăm sóc tôi.

Từ sau khi tôi và Lâm Nguyên Nhất bắt đầu ở bên nhau, những tin đồn trước đây đột nhiên dịu hẳn xuống, chỉ có những lúc ngồi ở sân tập xem Lâm Nguyên Nhất chơi bóng là tôi sẽ bị một vài bạn nữ chỉ chỉ trỏ trỏ. Dần dần, tôi cũng quen với chuyện ấy. Mặc dù không có hứng thú gì với thể thao, nhưng dù sao thì tôi cũng chỉ đến đây để ngắm người là chính.

Lâm Nguyên Nhất lúc chơi bóng, mái tóc bông bênh, khuôn mặt đẹp trai, vẻ phong độ khi chơi bóng và cả ánh mắt tập trung nhưng cũng rất cố

chấp, đều thu hút ánh nhìn của tôi. Tôi hình như đã hiểu ra được chút ít, vì sao lại có nhiều người thích cậu ấy đến vậy.

Thậm chí, tôi còn đột nhiên nghĩ rằng, có lẽ tôi đã thích Lâm Nguyên Nhất rồi cũng nên.

“Hai cậu như vậy mà cũng gọi là yêu nhau à?”. Liễu Đình lắc đầu, nói tiếp.

Tôi cười cười nói: “Có gì không tốt chứ, học xong hai đứa mình cùng đi ăn cơm, cuối tuần, cậu ấy lại cùng mình lên thư viện, buổi chiều mình xem cậu ấy chơi bóng, hơn nữa, mấy lời bàn tán ấy cũng đã dịu xuống rồi mà”.

“Như vậy mà cũng gọi là tốt sao? Nhìn cái vẻ thờ ơ của cậu thế này, cẩn thận kẻo Lâm Nguyên Nhất sẽ bị người khác cướp đi mất đấy, cậu cần phải biết những người thầm yêu cậu ấy luôn sẵn sàng giữ chặt lấy cậu ấy”.

“Nếu như thế thật thì mình cũng không có cách nào cả”. Tôi lạnh nhạt trả lời.

Liễu Đình im lặng một lúc, nhìn tôi, sau đó mới yếu ớt nói: “Tình cảm của cậu với Lâm Nguyên Nhất chỉ gọi là thoáng qua mà thôi, mình thấy như vậy hoàn toàn chưa đến mức độ thích”.

Tay đỡ cằm bị trượt làm tôi sút chút nữa thì đập xuống mặt bàn. Ngẩn ra một lúc, tôi lập tức bật cười: “Mình không thích cậu ấy thì sao có thể đồng ý ở bên cậu ấy chứ”.

“Mình không biết là do cậu không thể vượt qua suy nghĩ của bản thân hay là đang giận dỗi Trình Chân, mình thấy...”. Liễu Đình mới nói được một nửa thì dừng lại.

Lúc này, bên ngoài phòng học có sự hỗn loạn. Lâm Nguyên Nhất đứng ngoài cửa sổ, vẫy tay với tôi, tỏ ý báo cậu ấy sẽ đợi ngoài sân tập. Tôi gật đầu, cười với cậu ấy, lấy cặp sách, vỗ vai Liễu Đình nói: “Hôm nay mình hẹn Lâm Nguyên Nhất đi xem pháo hoa, như thế đã đủ lãng mạn chưa, đại tiểu thư Liễu Đình, cậu không cần phải lo cho bọn mình đâu, mình đi trước đây”.

Tôi quay người, đi ra khỏi phòng học, lúc đi qua người Liễu Đình, đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất khê: “Ở bên nhau mà đau khổ thì thà từ bỏ để đối phương hạnh phúc còn hơn”.

Tôi nhìn thấy Lâm Nguyên Nhất ở chỗ sân tập, cậu ấy đang cúi đầu nói chuyện với một bạn nữ nào đấy. Tiến lại gần, dáng người bạn nữ kia có chút quen thuộc.

Tôi chưa kịp mở miệng gọi Lâm Nguyên Nhất thì đã nghe thấy giọng bạn gái kia hét lên.

“Tiểu Nhất, cậu có nhất thiết phải khiến mình nói rằng mình rất hối hận khi chia tay với cậu thì cậu mới thôi cái trò tình cảm này đi không?”

Tôi dừng bước, muốn tìm một chỗ nào đấy để trốn đi nhưng không kịp nữa rồi, Lâm Nguyên Nhất đã nhìn thấy tôi, ánh mắt lạnh lùng trong chốc lát bỗng dịu dàng trở lại, cậu ấy khê gọi tôi: “Tiểu Vi!”.

Bạn gái kia nghe thấy vậy, quay đầu lại nhìn tôi, người ấy hóa ra là Lý Giai.

Sau một lúc ngượng ngập, Lý Giai quay người bỏ chạy, tôi nhất thời không biết nên làm gì, vuốt vuốt tóc mái nói: “Chuyện này, mình không cố ý nghe các cậu nói chuyện đâu”.

“Tiểu Vi”. Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi chăm chú.

Tôi khua tay liên tục nói: “Cậu yên tâm, mình không nghi ngờ gì cậu đâu, những lời nói vừa rồi mình cũng không coi là thật đâu”.

Lâm Nguyên Nhất hơi cau mày lại, sau đó thở dài, nắm lấy tay tôi nói: “Cậu không tức giận sao?”

“Tại sao mình phải giận chứ?”. Tôi khó hiểu nhìn cậu ấy.

Lâm Nguyên Nhất im lặng một lúc nói: “Cậu cũng biết Lý Giai là bạn gái cũ của mình, vừa rồi mình và cậu ấy nói chuyện với nhau, cậu không để bụng sao?”

“Mình tin cậu, những lời người khác nói mình không quan tâm, chỉ cần cậu nói không có gì thì tức là không có gì, như vậy không phải rất tốt sao?”

Lâm Nguyên Nhất hơi sững người, ánh mắt lộ rõ vẻ chán nản, nhưng cậu ấy không nói gì nữa, chỉ chuyển ánh mắt ra chỗ khác, nói: “Mình đi ăn thôi”.

Mùa đông trời thường tối rất nhanh. Không khí tĩnh lặng của chiều tối, những ánh đèn phía xa lần lượt được thắp sáng. Trong sự bao phủ của màn đêm, Lâm Nguyên Nhất nắm tay tôi, cùng đến nơi bắn pháo hoa.

Đến chợ đêm mới có thể cảm nhận được sự náo nhiệt thực sự của cuộc sống về đêm của thành phố này. Đâu đâu cũng đông kín người, thỉnh thoảng lại phảng phất đâu đó mùi thơm của thức ăn. Chúng tôi nắm tay nhau, người trước người sau, tôi và Lâm Nguyên Nhất như đang bị ngập chìm trong một đám người đông nghịt.

“Tiểu Vi!”

Lâm Nguyên Nhất đột nhiên dừng bước, gọi tôi.

Tay chúng tôi bị người đằng sau va phải, tuột ra. Tôi đứng lại, ngẩng đầu nhìn cậu ấy, xung quanh sáng rực lên bởi pháo hoa, các bóng đèn bên đường đều được bật sáng, phản chiếu lên gương mặt Lâm Nguyên Nhất, để lộ ra những đường nét tuấn tú, hiện ra ngay trước mắt tôi.

Ngày càng nhiều người đi chen ngang qua giữa tôi và Lâm Nguyên Nhất, chúng tôi gần như bị chia tách.

“Ầm” một tiếng, bầu trời phía xa bùng sáng bởi pháo hoa, tất cả mọi người đều bước chậm lại, ngẩng đầu ngắm nhìn.

Tiếng hò reo của người trên đường, tiếng nổ của pháo hoa, tiếng gào thét... hòa lẫn vào với nhau, Lâm Nguyên Nhất đứng yên nhìn tôi, trong đôi mắt lấp lánh ấy hiện lên ánh nhìn khó xác định, sau đó mới cất giọng nói: “Tiểu Vi, rốt cuộc đến bao giờ cậu mới thích mình?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Lâm Nguyên Nhất hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

Đám đông ồn ào, huyên náo làm cho tiếng của Lâm Nguyên Nhất nhanh chóng bị lẫn với tiếng nổ của pháo hoa. Lâm Nguyên Nhất thở dài, có chút nản lòng.

Thật ra, câu cậu ấy vừa hỏi tôi đã nghe được rất rõ ràng.

Rốt cuộc... là đến bao giờ đây?

Tôi cứ nghĩ rằng chúng tôi sẽ luôn yên bình ở bên nhau, nhưng, tôi phát hiện ra rằng, có lẽ đây không phải là chuyện dễ dàng.

Từ sau hôm trên sân thượng, Trình Chân không hề đến tìm tôi. Không biết từ lúc nào, tôi cảm thấy trong lòng trống rỗng, lúc ở bên Lâm Nguyên Nhất, cũng có chút lơ đãng, chỉ cần nhắm mắt lại tôi liền nghĩ đến ánh mắt lúc bỏ đi của Trình Chân. Những kí ức về ngày hôm ấy đã trở nên sâu đậm, muốn quên cũng không quên được.

Vừa nghĩ đến Trình Chân, đầu óc tôi lại trở nên rối bời, đã nhiều lần nhắc nhở bản thân, giữa tôi và Trình Chân không hề có bất kỳ quan hệ gì cả, nhưng đáng tiếc, tôi lại không có cách nào thuyết phục được mình.

Lâm Nguyên Nhất tưởng rằng tôi thực sự không nghe được, cười cười nói: “Thôi, không có gì”. Tâm trạng căng thẳng của tôi cũng đột nhiên dịu lại, cậu ấy đưa tay ra, muốn nắm lấy tay tôi, pháo hoa sáng rực bầu trời, trong ánh sáng rực rỡ, tôi nhìn thấy tia sáng trong ánh mắt Lâm Nguyên Nhất. Theo phản xạ, tôi đưa tay ra, nhưng lúc này, đột nhiên có người tiến đến gần, gạt tay chúng tôi ra.

Đám người không ngừng chen về phía có pháo hoa, tôi và Lâm Nguyên Nhất bị đẩy ra, chỉ có thể nhìn khoảng cách giữa hai người ngày một xa hơn. Ánh mắt Lâm Nguyên Nhất đột nhiên lộ ra vẻ hoảng hốt, lo lắng, cậu ấy chen qua đám người, dùng sức kéo tôi lại, hai cánh tay ôm chặt lấy tôi, dường như không ai có thể chia cắt chúng tôi được nữa.

Sau cái ôm ấm áp ấy, đám người cũng bắt đầu rời xa dần, Lâm Nguyên Nhất cúi đầu nói: “Cậu từng nói sẽ thử thích mình, vậy bây giờ cậu đã thích mình được chút nào chưa?”

Từng lượt từng lượt pháo hoa được bắn lên bầu trời, tôi nhìn thấy sự chờ đợi, kỳ vọng trong ánh mắt đang phản chiếu ánh sáng lấp lánh của Lâm Nguyên Nhất.

Đúng lúc này, bất thành lình có vài người từ trong ngõ nhanh chóng tiến đến chỗ chúng tôi.

Một người trong đó hét lên: “Hừ, thằng kia, mày là đứa lần trước đã đánh anh em của tao đúng không, chúng tao tìm mày để tính sổ đây!”

Sau khi nhìn kỹ, tôi mới phát hiện ra, bọn họ chính là người lần trước đã bị Trình Chân và Lâm Nguyên Nhất xử cho một trận.

Trong đám người, bất ngờ có một người giơ chai rượu đập vào lưng Lâm Nguyên Nhất.

Trong chốc lát, sự sợ hãi bất ngờ ủa đến, tôi muốn đẩy Lâm Nguyên Nhất ra, nhưng đã không kịp mất rồi.

“Tiểu Nhất, nguy hiểm!”. Dưới ánh điện, một người con gái lao ra chặn phía trước Lâm Nguyên Nhất...

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chai rượu đập vào lưng người con gái ấy, rơi xuống đất vỡ vụn.

Lâm Nguyên Nhất giật mình, lập tức quay người lại giằng lấy nửa cái chai trong tay tên kia rồi ném đi, nhanh chóng đẩy cô gái lại phía tôi, lạnh lùng nói: “Chạy mau!”

Tôi hoảng hốt lùi người con gái cứ đổ nghiêng về phía trước, giật mình khi phát hiện ra cô ấy lại chính là Lý Giai. Mảnh vỡ của chai rượu đâm vào da thịt cô làm máu chảy thấm ướt cả lưng áo.

Cảnh tượng đột nhiên trở nên hỗn loạn, tiếng đánh chửi nhau thậm chí làm kinh động cả đến cảnh sát đi tuần trên phố, những người kia thấy tình hình có vẻ bất lợi liền ném hết đồ đi rồi bỏ chạy.

Nhìn thấy vết thương sau lưng của Lý Giai, tôi không kịp suy nghĩ nhiều, kéo Lâm Nguyên Nhất lại và nói: “Đừng đuổi theo nữa, mau đưa cậu ấy đến bệnh viện đi”.

Lâm Nguyên Nhất ôm Lý Giai trên tay, hét lên: “Lý Giai, Lý Giai, em có sao không?”

Trong đêm đông, từng cơn từng cơn gió thổi lạnh đến run người, Lâm Nguyên Nhất chặn một chiếc xe lại, nói lớn với người lái xe: “Làm ơn chở chúng tôi đến bệnh viện gần nhất với!”. Nhìn thấy bộ dạng vừa hoảng hốt vừa vội vàng của Lâm Nguyên Nhất, tôi muốn nói một vài lời động viên cậu ấy nhưng rốt cuộc không làm sao có thể mở miệng được.

Xe vừa dừng lại ở cổng viện, Lâm Nguyên Nhất vội vội vàng vàng bế Lý Giai vào phòng cấp cứu.

Y tá bắt đầu tiến hành xử lý vết thương trên lưng cô ấy, từng cục bông trắng đã thấm đẫm máu. Sau khi kiểm tra xong vết thương, người y tá nói với chúng tôi: “Cũng may mà mảnh thủy tinh không đâm sâu vào bên trong, nhưng những mảnh vụn này cần phải được lấy ra ngay, trước tiên cần phải tiêm một mũi chống viêm, ai sẽ là người đi nộp viện phí đây?”

Lâm Nguyên Nhất nói: “Để tôi”. Vừa mới trở mình, Lý Giai đột nhiên dùng hết sức để nắm lấy cánh tay Lâm Nguyên Nhất, khẽ rên lên: “Đau quá!”

Tôi mấp máy môi, cúi đầu nói: “Để mình đi cho”.

Khi rời khỏi phòng cấp cứu, điện thoại của tôi bỗng đổ chuông. Đang bước trên con đường vắng ngắt không một bóng người trong bệnh viện, tôi chờ dẫn một vài giây mới rút điện thoại ra. Màn hình hiện lên số điện thoại của Liễu Đình, tôi nghe máy.

“Tiểu Vi? Đang lãng mạn bên anh chàng Nguyên Nhất hay sao mà quên cả thời gian thế? Muộn thế này rồi mà vẫn chưa về phòng à?”

“Mình đang ở bệnh viện”.

Giọng nói đầu dây bên kia đột nhiên trở nên căng thẳng: “Bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tôi bóp trán, cố định thần lại rồi nói: “Bọn mình đang yên đang lành, đột nhiên trên đường có người nhận ra Lâm Nguyên Nhất, sau đó xảy ra xung đột”.

Tôi nghe thấy cả tiếng thở sâu của Liễu Đình ở đầu dây bên kia, sau đó cô ấy hỏi: “Bây giờ Lâm Nguyên Nhất sao rồi?”

Tôi liếc mắt nhìn về phía chút ánh sáng le lói hắt ra từ phòng cấp cứu, một tay nắm lấy điện thoại, một tay vuốt vuốt lên ngực để tĩnh tâm lại, giọng nhỏ đến mức không nghe rõ tiếng gì cả: “Lâm Nguyên Nhất không sao, nhưng Lý Giai chạy lại giúp cậu ấy nên bị người ta đập chai rượu lên người”.

“Lý Giai? Sao cô ấy lại ở đó? Các cậu đang ở bệnh viện nào vậy?”

“Bọn mình đang ở phòng cấp cứu của một bệnh viện gần trường học”. Hít vào một hơi thật sâu, tôi khẽ nói: “Thực ra hôm nay khi nghỉ học, mình thấy Lý Giai đến tìm Lâm Nguyên Nhất rồi, chỉ có điều không nghĩ rằng lại xảy ra sự việc như thế này...”.

Ngừng lại một lúc, Liễu Đình hỏi: “Tiểu Vi, cậu không sao chứ?”

Tôi cúi đầu, nhìn về phía mũi chân mình, chẳng biết bản thân đang nói gì nữa: “Mình không sao, đợi mọi việc giải quyết xong xuôi sẽ về phòng ngay, đừng lo lắng quá nhé!”.

Vừa tắt máy, Lâm Nguyên Nhất bước ra từ phòng cấp cứu, trên cánh tay cậu ấy toàn máu là máu nhưng không đi rửa ngay mà lại ngồi xuống ghế băng trước cửa phòng cấp cứu, không nói một lời nào, tôi cũng chẳng biết phải nói gì với cậu ấy, chỉ có thể đứng đợi bên cạnh cậu ấy mà thôi.

Tôi đứng rất lâu nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Lâm Nguyên Nhất, không chịu được nữa liền nói: “Nguyên Nhất, cánh tay của cậu... cậu có muốn đi rửa...”.

“Mình không sao”. Cậu ấy ngắt lời tôi rồi nhìn xuống cánh tay của mình, quay nửa đầu về phía tôi nói: “Mình đưa cậu về trường nhé!”

Hai chúng tôi rời khỏi phòng bệnh, bước trên con đường trống trải, tiếng giày lộp cộp bước trên mặt đất nghe rõ mồn một.

“Thủ tục nhập viện cho cậu ấy xong cả rồi”. – Tôi nói.

Lâm Nguyên Nhất gật gật đầu, chặn xe nói: “Xin lỗi, trong lúc này mình không thể nào bỏ mặc cậu ấy một mình được”. Sau đó hai chúng tôi chẳng ai nói với ai câu nào cả, không khí trong xe bỗng chốc trở nên căng thẳng. Bác tài xế chuyển sóng radio, một kênh đang phát chương trình kể chuyện đêm khuya.

Tôi cúi đầu xuống, hai bàn tay nắm chặt rồi lại thả lỏng, khẽ hỏi: “Cậu ấy...”.

Lâm Nguyên Nhất đợi một lát, thấy tôi không nói gì, nghiêm mặt hỏi: “Cậu muốn nói gì vậy?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy, nói: “Cậu đối với Lý Giai và những người khác có sự khác biệt, ý của mình là, từ trước tới giờ mình chưa từng thấy bộ dạng căng thẳng của cậu như vừa rồi”. Xoay người lại, tôi chống tay vào cằm, nhìn ra bên ngoài cửa xe, ngồi nghĩ ngơ ngơ ngẩn ngẩn: Nếu như Lý Giai không yêu Lâm Nguyên Nhất thì trong trường hợp nguy hiểm như vừa rồi sẽ không chạy ra phía trước cậu ấy rồi chặn lại như vậy.

“Tiểu Vi!” – Giọng của Lâm Nguyên Nhất có chút khàn khàn – “Nếu như không phải là cô ấy, thì người nằm trên giường bệnh hôm nay đã là mình rồi”. Tôi nhìn vào mắt của Nguyên Nhất, trong đôi mắt cậu ấy dường như thiếu đi ánh nhìn của mọi khi, một cảm giác bất lực lan dần trong lòng.

“Sao lại không nói chuyện gì nữa vậy?” – Lâm Nguyên Nhất vừa thở vừa hỏi.

“Mình không biết phải nói gì nữa”.

Một lúc sau, Lâm Nguyên Nhất nói: “Thật ra cậu vốn đã biết rất rõ chuyện của mình và Lý Giai, nên mới không hỏi gì cả, và chính cậu cũng biết rõ người cậu yêu không phải là mình, cậu lựa chọn ở bên mình cũng

chỉ để tránh mặt cậu ấy mà thôi”. Ngừng lại một lát, đột nhiên Lâm Nguyên Nhất hỏi: “Bản thân miễn cưỡng không đối diện với cậu ấy, có phải cảm giác rất đau khổ đúng không?”.

Hơi thở của tôi dường như bị chặn lại.

“Thật sự bây giờ mình có một cảm giác thất bại mà từ trước đến giờ chưa từng trải qua, Tiểu Vi, cậu đừng nói là không biết Trình Chân thích cậu đấy nhé!”.

Tôi nghiêng mặt, cau mày bác lại lời cậu ấy: “Con mắt nào của cậu thấy Trình Chân thích mình vậy?”

“Hai con mắt của mình đều nhìn thấy cả rồi. Mình là con trai, mình hiểu một người con trai thích một người con gái là thế nào chứ. Cậu ấy thích cậu, trong ánh mắt mà cậu ấy dành cho cậu đều bộc lộ hết cả”.

Trầm ngâm một lúc khá lâu, dường như Lâm Nguyên Nhất không muốn tiếp tục chủ đề này nữa bèn quay sang nói với tôi: “Tiểu Vi, tại sao cậu lại không hỏi, mình có thích cậu nhiều hay không? Hay là bản thân cậu cũng không để tâm đến những vấn đề này?”

Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi bằng vẻ mặt của một kẻ thất bại, song những gì mà cậu ấy vừa nói cứ quanh quẩn trong đầu tôi, khiến tôi giật mình. Trình Chân quá ưu tú, từ nhỏ tới lớn tôi vẫn luôn ngưỡng mộ cậu ấy, với một người con trai như Trình Chân, quả thực tôi không đủ tự tin, để tin rằng cậu ấy để ý đến tôi, tất cả chỉ giống như cậu ấy chỉ muốn trêu đùa tôi vậy, dường như không liên quan gì đến việc cậu ấy thích tôi cả.

Về đến phòng, Liễu Đình xoay người tôi hết bên này sang bên kia rồi hỏi: “Cậu không bị thương đấy chứ?”

“Không, mình vẫn ổn mà”. Năm lấy tay Liễu Đình đến khi ấm lên, tôi đột nhiên nói: “Mình muốn chia tay Lâm Nguyên Nhất”.

Liễu Đình hỏi: “Cậu thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Tôi gật đầu một cách nghiêm túc: “Sự việc tối hôm nay xảy ra chẳng phải đã quá rõ ràng rồi đấy ư? Lâm Nguyên Nhất không thể rời xa Lý Giai được, thà mình chủ động nói trước còn hơn để Lâm Nguyên Nhất nói”.

Liễu Đình thờ dài rồi nói: “Lý Giai mà cậu nói thì đúng là như vậy thật, nhưng nếu đã thích người ta như vậy thì lúc đầu còn chia tay làm gì? Những gì bản thân mình thích mà không biết nắm giữ lấy, đáng bị trừng phạt lắm”.

Nghe đến đây, đột nhiên tôi lại nghĩ đến bản thân, thấy tim mình đập “thình thịch”, cắn môi một lúc rồi nói: “Có những thứ chỉ nói thích thôi cũng chẳng có tác dụng gì”.

Không giống như tôi, Trình Chân từ nhỏ đã lớn lên trong vòng tay che chở của bố mẹ, tính cách ngang ngạnh, có chuyện gì cũng nói thẳng ra. Ngược lại tôi lại rất nhạy cảm, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng rất ít khi chịu nhường, cho dù nhất thời chịu nhịn nhưng sau khi tích tụ, tôi sẽ dùng cách khác để phản kháng lại.

Chúng tôi ngoài việc tính cách hoàn toàn khác nhau ra, cách sống cũng không giống nhau. Trình Chân rất hiếu động, xung quanh luôn có rất nhiều bạn, còn tôi chỉ có Liễu Đình là bạn. Lần trước khi dự sinh nhật của Trình Chân tôi mới nhận ra, tôi hoàn toàn như người xa lạ giữa bọn họ.

Liễu Đình hỏi lại có vẻ như chẳng hiểu ý của tôi: “Sao lại không có tác dụng gì chứ, chỉ cần cố gắng hết sức, cho dù không được ở bên nhau cũng còn hơn là sau này phải hối hận”.

Tôi cố tỏ ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười nhìn cậu ấy nhưng trong lòng lại rất hoang mang.

Qua một đêm trằn trọc khó ngủ, đến trưa ngày hôm sau, tôi đến bệnh viện thăm Lý Giai, người y tá nói Lý Giai đã chuyển phòng bệnh đêm hôm qua rồi.

Tôi đứng đợi trước cửa thang máy, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình từ phía sau: “Tiểu Vi...”

Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy Tương Phương Phương, cậu ấy ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Lẽ nào người bị thương là Lâm Nguyên Nhất...”

Tôi nhìn cô ấy một cách cảnh giác rồi hỏi: “Nói như vậy không lẽ cậu cho rằng người bị thương phải là tôi? Tôi thật không hiểu, sao cậu lại ghét tôi đến vậy?”

Tương Phương Phương trừng mắt nhìn tôi, nói: “Lý Vi, tôi thật sự rất ghét cậu! Cậu đã đồng ý ở cạnh Lâm Nguyên Nhất, mà vẫn còn lảng nhãng với người khác. Nói thẳng cho cậu biết, tôi không muốn nhìn thấy cậu, cho nên lần trước tôi đã tìm người chụp ảnh cậu ở bên người con trai đó rồi đăng lên báo trường đấy!”

Vậy là sự thật đã rõ! Thì ra tất cả mọi chuyện đều do Tương Phương Phương sắp đặt.

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc rất hỗn loạn, trong lòng chỉ có một cơn giận dữ đã tích tụ từ rất lâu, cuối cùng tôi lại nén cơn giận đó lại, một lúc lâu sau, tôi mới chậm rãi hỏi cậu ấy: “Lẽ nào những người tối hôm qua đều do cậu sai đến?”

Sắc mặt Tương Phương Phương đột nhiên thay đổi, lập tức lắc đầu nói: “Không, không phải, tôi không nghĩ rằng những người đó lại gây nên chuyện như thế này, tôi chỉ bảo họ đăng những tấm ảnh đó lên mạng thôi, để dạy cho cậu một bài học, tôi không bảo họ làm hại ai cả, tôi cũng không

biết họ lại còn đi tìm Lâm Nguyên Nhất, tôi thật sự không biết mọi việc lại đến mức này”. Tương Phương Phương vội vàng kể hết sự việc.

Đến lúc này tôi mới hiểu rõ mọi chuyện.

Tôi bước từng bước chậm rãi đến trước mặt Tương Phương Phương, nhìn cô ta, rồi nói rành mạch từng câu từng chữ: “Cậu thực sự rất thích Lâm Nguyên Nhất, nhưng sự ích kỉ của cậu đã đẩy Lâm Nguyên Nhất ra xa cậu hơn”.

Tương Phương Phương sững người, khuôn mặt dường như rất uất hận, trừng mắt nhìn tôi nói: “Lý Vi, cậu có tư cách gì mà nói tôi chứ?”

Một người con gái luôn đánh giá cao bản thân mình mà cũng có lúc lại thảm hại như vậy, tôi nhìn cậu ấy với một chút thương hại, nói: “Có một chuyện tôi nghĩ cậu đã lầm rồi, người mà Lâm Nguyên Nhất thích không phải là tôi”.

“Cậu...cậu nói gì cơ?”. Một lần nữa Tương Phương Phương lại ngạc nhiên và tròn xoe mắt nhìn tôi.

Tôi ấn nút thang máy xuống, nói: “Cậu tính toán mọi cách, làm bao nhiêu việc như vậy, tất cả chẳng phải chỉ để chia rẽ tôi và Lâm Nguyên Nhất hay sao? Mục đích của cậu đã đạt được rồi đấy, nhưng vậy thì sao chứ? Người mà Lâm Nguyên Nhất thực sự thích lại là Lý Giai, hiện tại người đang nằm trên giường bệnh cũng là cô ấy. Đêm qua, vì cứu Lâm Nguyên Nhất mà cô ấy đã bị thương, bây giờ vẫn đang nằm trên giường bệnh, cậu nghĩ Lâm Nguyên Nhất sẽ tha thứ cho cậu sao?”

“Không thể như thế được, sao lại có thể là Lý Giai được? Chẳng phải họ đã chia tay rồi sao? Sao lại có thể là cô ấy được?”. Tương Phương Phương lẩm bẩm cứ như thể tôi không có mặt ở đó vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ dường như không chấp nhận sự thật của Tương Phương Phương, tôi nói: “Cậu vẫn chưa rõ hay sao? Chuyện tình cảm không thể nào dùng thủ đoạn để chiếm đoạt lấy được, mặc dù tôi và Lâm Nguyên Nhất chia tay, cậu ấy cũng sẽ không thích cậu, cậu càng làm nhiều thì càng sai nhiều mà thôi”.

“Tinh” – tiếng thang máy kêu lên, cửa thang máy mở ra, tôi bước vào, nhưng Tương Phương Phương vẫn cứ đứng ngây trước cửa, trong nháy mắt cánh cửa đã khép lại, tôi nhìn theo bóng dáng u ám của Tương Phương Phương dần biến mất trước mắt tôi.

Theo số phòng cô y tá báo, tôi tìm thấy phòng của Lý Giai, nhẹ nhẹ mở cửa nhưng không vào ngay. Bác sỹ vừa mới đổi thuốc cho cô ấy, thuốc phát huy tác dụng nên Lý Giai cảm thấy vết thương trở nên khó chịu, hai hàng nước mắt chảy xuống. Lâm Nguyên Nhất bước tới gần, dừng lại trước mặt cô, vòng hai cánh tay ôm lấy đầu Lý Giai.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ là khoảng không trung tươi sáng, gương mặt tuấn tú của Lâm Nguyên Nhất như đắm chìm trong biển nắng, bên trong đôi mắt bình yên, gương mặt ánh lên vẻ dịu dàng, Lý Giai tựa đầu lên vai của Lâm Nguyên Nhất, nước mắt cứ thế tự nhiên rơi xuống.

Người Lâm Nguyên Nhất hơi run lên, Lý Giai chỉ cắn chặt môi dưới của mình, vài giây sau, tôi nghe thấy Lâm Nguyên Nhất nói: “Anh xin lỗi...”

Đầu óc tôi dường như đột nhiên trở nên mờ dần, không biết là vì sao, nhưng khi Lâm Nguyên Nhất nói ra ba từ đó, trái tim tôi bất chợt đập liên hồi. Tôi ấn chặt lên ngực mình, tự nhiên cảm thấy sự có mặt của tôi trở nên thật khó coi.

Tôi đứng bất động nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, Lâm Nguyên Nhất ôm chặt lấy Lý Giai, nhẹ nhàng an ủi cậu ấy, Lý Giai dựa lên

ngực Lâm Nguyên Nhất mà nước mắt không ngừng rơi, tôi chỉ cảm thấy nước mắt của mình cũng như đang chực rơi xuống. Tôi không thể chớp mắt, bởi vì chỉ cần chớp mắt là những giọt lệ mặn chát sẽ lăn xuống.

Người con trai từng chạy cùng tôi trong ngày hội thể thao, người con trai đã từng nói sẽ đợi tôi thích cậu ấy, giờ phút này đây đang ôm chặt lấy người con gái mà cậu ấy yêu một cách dịu dàng, ấm áp.

Khi quyết định chia tay cậu ấy tôi mới nhận ra rằng thực ra không phải là tôi không có một chút cảm giác nào với cậu ấy.

Tôi không biết mình đứng ngoài cửa bao lâu, chỉ đến khi có bóng người chậm chậm lại gần chỗ tôi đứng. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Trình Chân đang đứng bên cạnh mình, hai tay giữ chặt lấy đôi vai tôi rồi kéo tôi lại, ôm vào lòng.

Cái ôm của Trình Chân thật ấm áp và mạnh mẽ, tôi để mặc cho toàn bộ trọng lượng cơ thể mình thả lỏng trong vòng tay cậu ấy, sau đó nghe thấy Trình Chân nói: “Nếu thấy khó chịu hãy khóc đi”.

Đứng trước mặt Trình Chân, tôi rất dễ để lộ ra mặt yếu đuối của bản thân. Những giọt nước mắt nóng ẩm cuối cùng cũng không kìm nén được nữa, men theo ngón tay của Trình Chân mà rơi xuống.

Nhưng như vậy cũng tốt, may mà có bàn tay ấm áp kéo tôi ra khỏi bức tranh u buồn kia, trong nháy mắt chúng tôi đã rời khỏi đó.

“Chia tay với anh ta đi”. Trình Chân kéo tôi lại gần một quán ăn đồ nướng kiểu Hàn gần bệnh viện và nói với tôi.

Thời gian ăn trưa đã qua nên trong tiệm không có nhiều người lắm, Trình Chân gọi rất nhiều món, có thịt bò NewZealand, thịt ba chỉ, cánh gà, cơm niêu đá, còn có cả rau quả tươi...

Tôi ngồi đối diện với cậu ấy, nhìn dáng vẻ bần rộ của Trình Chân nên không lên tiếng.

Trình Chân rưới dầu lên trên miếng thịt chưa quay một cách thuận thục, xếp thịt lên trên vỉ nướng, sau đó lại trộn đều cơm trong chiếc niêu đá trước mặt tôi. Cậu ấy thấy tôi ngồi yên không nói một lời nào bèn nhắc tôi: “Có nghe thấy em nói gì không thế?”

Nhìn thấy động tác trên tay cậu ấy dừng lại, ánh nhìn của tôi cũng rời khỏi cánh tay ấy, chậm chậm ngẩng đầu lên, tôi hỏi: “Em nói gì cơ?”

Trình Chân tức giận: “Em muốn chị và Lâm Nguyên Nhất chia tay!”

“Tại sao?”

Trình Chân ngừng lời, ngơ ngác nhìn tôi một hồi lâu rồi tức giận nói: “Vừa rồi trong bệnh viện chẳng phải chị đã nhìn thấy rõ ràng rồi hay sao? Bản thân chị cũng không tin sự quan tâm ấy chỉ đơn giản như vậy thôi đúng không?”

Trình Chân nói không sai, tất cả đã quá rõ ràng rồi. Lâm Nguyên Nhất thích Lý Giai, mà tôi cũng đã quyết định chia tay với Lâm Nguyên Nhất rồi.

Trình Chân thở dài, gắp miếng thịt đã quay chín vào trong bát của tôi, nói: “Anh ta thì có thứ gì tốt chứ? Cái kiểu con trai chơi bóng rổ như anh ta, trong não đều thiếu nơ ron thần kinh cả”.

Tôi lập tức phản bác lại: “Chẳng phải em cũng chơi bóng rổ đấy ư?”

“Nhưng từ trước tới giờ em chưa từng lừa gạt con gái”.

“Đó là vì em chưa đến tuổi đó thôi!”

Trình Chân trừng mắt nhìn tôi nói: “Kể cả đến tuổi cũng không lừa, em đã có người con gái mình thích rồi”.

Tôi sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn Trình Chân, cậu ấy đang đối diện với tôi, gương mặt hết sức bình thản. Ánh mắt sáng quắc đang chăm chăm hướng về phía tôi, tôi không nhìn chính diện vào cậu ấy, chỉ gắp miếng thịt cậu ấy đã nướng cho tôi rồi bỏ vào mồm.

Nghe thấy Trình Chân nói đã có người con gái cậu ấy thích, trong lòng tôi đột nhiên khẽ rung lên, một phần muốn hỏi cậu ấy người con gái đó là ai, nhưng lại nhận thấy bản thân không đủ dũng khí để mở miệng nên chỉ lẩm bẩm một mình: “Em mới bao nhiêu tuổi cơ chứ?”

“Chỉ nhỏ hơn chị tí thôi”. Câu nói của Trình Chân khiến tôi giật mình.

Tôi liếc mắt nhìn cậu ấy, khẽ hỏi: “Có phải là người con gái lần trước ở cùng em không?”. Tôi lúc này trở nên ấu trĩ đến cực điểm, tuy nhiên tôi muốn dùng cách này để thử thăm dò suy nghĩ của Trình Chân.

“Không phải! Đó là một bà chị già!”. Khi nói câu này, biểu lộ trên gương mặt của Trình Chân khiến người khác phải kinh ngạc.

Tôi sững sờ, miệng làu bàu: “Toàn nói vớ nói vẩn!”

Trình Chân hỏi lại tôi một cách không vui: “Đừng chuyển sang đề tài khác, em cũng đã từng nói là Lâm Nguyên Nhất không hợp với chị rồi mà!”

Tôi chăm chú nhìn vào miếng thịt đang nướng “xèo xèo” trên giá, miệng nói như hết hơi: “Chị biết rồi”.

Đầu óc rối bời, tôi gắp cả miếng thịt nướng bỏ vào trong đĩa tương, sau đó không nhìn gì cả mà cho ngay vào miệng.

“Cay quá!”. Nước mắt tôi tự nhiên ứa ra.

Trình Chân gọi người phục vụ mang đến một bình nước, sau khi rót xong, cậu ấy đặt trước mặt tôi và mỉm nhẹ: “Đồ ngốc!”

Đôi mắt tôi đỏ hoe, đưa tay ra nhận lấy cốc nước mà cậu ấy rót cho, khi đặt cốc nước xuống, tôi nghe thấy Trình Chân nói: “Chị chính là đang miễn cưỡng bản thân, chuyện đã đến mức như vậy rồi mà vẫn muốn ở cùng với anh ta hay sao?”

Tôi hiểu lý do vì sao một người con gái lại hết mình vì một người con trai, tôi cũng biết rõ những lời nói âu yếm mà một người con trai dành cho một người con gái có ý nghĩa gì. Nước mắt tôi đã chực trào trên vành mắt, nhưng cuối cùng tôi cũng kiềm chúng lại, không thể để chúng rơi xuống. Tôi hít hít một hơi rồi nói: “Đây là tương gì vậy, sao mà cay thế nhỉ?”

Tôi càng cố làm ra vẻ không có chuyện gì thì ánh nhìn của Trình Chân về phía tôi lại càng nặng nề hơn, nhìn một lúc, cậu ấy mới đẩy cái niêu cơm tới trước mặt tôi rồi nói: “Món này không có tương cay đâu, ăn cái này đi”.

Tôi gật gật đầu, trong lòng thấy có chút gì đó cảm động. Cậu ấy giữ đầu tôi lại rồi nói: “Miệng của chị giống cái lạp xườn quá!”

Bàn tay cầm đũa của tôi bỗng run lên. Tên nhóc con đáng ghét này quả nhiên không có nổi nửa câu tốt đẹp gì mà. Tôi sờ lên vành môi của mình nói: “Chị bị cay đến nỗi không còn cảm giác gì nữa rồi, haha, quả thực cay đến phát tê rồi, chẳng có cảm giác gì cả”.

“Em thật không chịu nổi, tại sao chị cứ phải miễn cưỡng bản thân như vậy!”. Trình Chân quăng đôi đũa xuống nói: “Chị không khó chịu, nhưng em khó chịu, được chưa...”

Chị không khó chịu, nhưng em khó chịu, được chưa...

Chị không khó chịu, nhưng em khó chịu, được chưa...

Trong đầu tôi cứ quanh quẩn câu nói này, sau đó Trình Chân mắng tôi những gì tôi cũng không rõ nữa. Tôi nghĩ, ngay từ đầu nếu tôi không ở bên Lâm Nguyên Nhất thì tôi sẽ ở bên Trình Chân ư?

Nếu đúng là như vậy, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn một chút, hay sẽ phức tạp hơn đây? Nghĩ đến đây, tôi ngẩng đầu lên quan sát Trình Chân một cách tỉ mỉ, ngay lập tức phủ nhận toàn bộ suy nghĩ vừa rồi của mình. Tôi và Trình Chân trở thành một cặp? Sao có thể như thế được?

Sau khi ăn xong, buổi chiều Trình Chân phải đi học thêm ở trường, cậu ấy lại hỏi tôi: “Bao giờ thì chị với Lâm Nguyên Nhất mới chia tay?”

Tôi vò đầu bứt tóc: “Tại sao em lại cứ phải ép chị như vậy chứ?”

“Em không ép chị, mà là chính chị đang ép buộc bản thân”.

“Được rồi, được rồi, em nhanh đi học đi kéo muộn”. Tôi giục cậu ấy.

Sau khi tiễn Trình Chân, tôi mới để ý điện thoại vẫn đang ở trạng thái rung, có một vài cuộc gọi nhờ, đều là số của Lâm Nguyên Nhất cả.

Tôi quay trở lại giường bệnh thì phát hiện Lâm Nguyên Nhất không còn ở đó nữa rồi. Lý Giai vẫn đang nằm trên giường, mặc chiếc áo bệnh nhân có đánh số, gương mặt cô ấy có chút gì đó nhợt nhạt, tôi hỏi cô ấy một cách cẩn thận: “Cậu không sao chứ?”

Khi tôi lại gần Lý Giai, cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt có chút gì đó giống như đang đề phòng.

“Tôi không sao”. Lý Giai nói.

Tôi cúi đầu đứng trên một chỗ chật hẹp, không nhìn mặt cô ấy mà chỉ khẽ hỏi: “Nếu đã thích như vậy, tại sao lúc đầu lại nói chia tay?”. Khi nói ra

những lời này, cổ họng tôi dường như bị nghẹn đứng vậy.

Mãi một lúc Lý Giai mới nói: “Người nói lời chia tay là Lâm Nguyên Nhất, tôi và anh ấy hoàn toàn do hiểu lầm mà chia tay nhau. Sau đó tôi ở bên bạn của anh ấy, tôi cho rằng cũng giống như lần trước anh ấy sẽ chủ động đến tìm tôi, thế nhưng lần này anh ấy đã không đến mà lại ở bên một người con gái khác. Từ đó trở đi, bên cạnh anh ấy luôn có những người con gái khác nhau, nhưng thời gian không được lâu, nhiều nhất cũng không quá nửa năm...”

“Nếu đã là hiểu lầm thì tại sao lại không giải thích rõ ràng?”. Tôi hỏi.

Trên gương mặt Lý Giai tuyệt không giấu được vẻ bối rối, cậu ấy nói: “Anh ấy không đồng ý tin tôi một lần nữa”.

Cậu ấy quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ cảnh giác. Lý Giai nói: “Không khó để nhìn ra cái cách anh ấy đối xử với cậu hoàn toàn không giống với người khác, nếu như cậu ở bên người con trai khác thì tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu”.

Người con gái trước mặt tôi đây vẫn cứ giữ trong lòng một ý nghĩ quá quyết. Tôi nghĩ một lúc, rồi lắc đầu nói: “Chỉ e tôi làm cậu thất vọng rồi”.

“Gì cơ!” Lý Giai ngồi bật dậy.

Tôi bước tới trước mặt Lý Giai, nhìn cô gái đang bị thương nhưng vẫn tự tin, cao ngạo nói: “Tôi không giống cậu, ngay lập tức đứng chặn trước cậu ấy, bảo vệ cậu ấy. Tôi cũng không thể làm giống cậu, vì hạnh phúc của cậu ấy mà đẩy người con gái khác đến bên cạnh cậu ấy, cho nên nếu như cậu còn tình cảm với cậu ấy thì hãy nói rõ với cậu ấy đi”.

Lúc này, bên ngoài phòng bỗng có tiếng động. Tôi quay đầu lại, bắt gặp Lâm Nguyên Nhất đang cầm hộp cơm bước vào.

Nhìn thấy tôi, Lâm Nguyên Nhất giật mình, cậu ấy nói: “Tiểu Vi, cậu đến đây à?”

Tôi cười cười với cậu ấy.

Lâm Nguyên Nhất nhìn tôi chăm chăm, sau đó nói: “Mình có chuyện muốn nói với cậu”.

Tôi nhìn gương mặt có chút thất vọng của Lý Giai, nghĩ một lúc, tôi mở miệng nói với Lâm Nguyên Nhất: “Cậu cho Lý Giai ăn cơm trước đi đã, mình đợi cậu ở dưới tầng”.

Những cơn gió cuối cùng của ngày đông từng đợt từng đợt tấp vào mặt tôi, mang lại cảm giác đau rát. Tôi vốn muốn được ở một mình yên tĩnh một lát, nhưng ngay lúc đấy Lâm Nguyên Nhất đã đứng bên cạnh tôi, cậu ấy nói: “Mình xin lỗi”.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy hỏi: “Tại sao lại xin lỗi mình chứ?”

Một người từ trước đến nay luôn tỏ ra thoải mái, tự nhiên như Lâm Nguyên Nhất lại có lúc ngập ngừng như vậy, lẽ nào cậu ấy cũng bị chuyện tình cảm ảnh hưởng đến chẳng?

“Tiểu Vi, chuyện của mình và Lý Giai đã là quá khứ rồi”.

Tôi cười một lúc rồi nói: “Mình biết, cậu vốn rất dịu dàng với các cô gái, sẽ không thể không quan tâm tới cậu ấy được”.

Tôi liếc nhìn khuôn mặt có chút mơ màng của Lâm Nguyên Nhất, dường như cậu ấy có vẻ rất mệt mỏi. Tôi quay đầu lại nói: “Lý Giai sao rồi?”

Người Lâm Nguyên Nhất hơi chùng xuống, khuỷu tay chống lên tường, nói: “Mặc dù nhìn có vẻ đáng sợ nhưng bác sỹ nói vết thương sẽ

không để lại sẹo, cũng thật may”.

“Vậy thì cậu sẽ tha thứ cho Lý Giai chứ?”, giọng của tôi có chút gì đó thương cảm, “Cậu không đồng ý bỏ qua cho Lý Giai một cách dễ dàng như vậy là vì cậu vẫn còn quan tâm đến cậu ấy đúng không?”. Sau khi nghe xong câu nói ấy của tôi, Lâm Nguyên Nhất đột nhiên trở nên trầm ngâm.

Không khí của những ngày đầu năm mới chưa qua đi, phía xa vẫn còn có người đi dạo ngắm hoa, không đợi đến khi Lâm Nguyên Nhất giải thích, đột nhiên tôi dang rộng hai tay ôm lấy cậu ấy. Lâm Nguyên Nhất hơi sững người nhưng chỉ sau một lát cậu ấy bỗng nhắm nghiền hai mắt, ôm chặt lấy đầu tôi trên bờ vai. Trong giây phút ấy, đột nhiên tôi cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Vẻ đẹp lộng lẫy rực rỡ của những khóm hoa thật không gì có thể so sánh bằng, một lát sau, tôi mở to hai mắt, cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ vậy. Tôi nhẹ nhàng đẩy hai vai của Lâm Nguyên Nhất ra xa, nói: “Mình đã quyết định sẽ rời xa cậu”.

“Cậu nói gì vậy?”. Dường như Lâm Nguyên Nhất vẫn chưa thực sự tỉnh hẳn khỏi cảm giác ấm áp hạnh phúc vừa rồi.

“Mình đã nhận lời sẽ cố gắng để thích cậu, nhưng bây giờ mình nghĩ điều đó không còn quan trọng nữa rồi, đã xuất hiện người con gái thích cậu hơn cả mình. Hơn nữa có thể nhìn ra được, cậu vẫn chưa thể quên được Lý Giai, mà Lý Giai thì vẫn luôn thích cậu, hai người vẫn luôn hướng về nhau, tại sao lại không thể cho nhau một cơ hội chứ?”

“Cậu đừng nói nữa”, Lâm Nguyên Nhất chạm vào hai vai tôi, hạ thấp giọng rồi gọi, “Đây chính là câu trả lời cuối cùng của cậu dành cho mình đúng không?”. Một người con trai trên gương mặt lúc nào cũng bộc lộ một vẻ thờ ơ, đôi mắt sáng lúc này dường như đang được bao bọc bởi một tầng sương mỏng, làm mờ đi con người đen láy bên trong.

Tôi cắn môi, dùng những lời nói đơn giản nhất để thuật lại những gì đã xảy ra với tôi cả ngày hôm nay: “Lâm Nguyên Nhất, mình đã nhìn thấy cậu ấy khóc vì cậu, mình đã nhìn thấy cậu ôm cậu ấy, như vậy là quá đủ rồi, điều đó đã nói quá rõ ràng hai người vẫn đang nghĩ về nhau”.

“Cậu đừng nói nữa”, một tay Lâm Nguyên Nhất day day huyết thái dương, cố kìm nén tâm trạng bị kích động, “Mình chỉ muốn hỏi cậu một điều, cậu có thể trả lời thật cho mình biết được không?”

Tôi hơi ngạc nhiên, gật đầu ngầm đồng ý.

Lâm Nguyên Nhất dường như mở miệng một cách khó khăn: “Cậu, rốt cuộc cậu có từng thích mình không?”

Chậm chậm nuốt nước bọt, tôi khe khẽ trả lời: “Có”. Tôi cũng chẳng nhớ bắt đầu từ bao giờ, đây giống như một trò đùa cợt vậ, một người con trai dịu dàng không ai có thể sánh bằng như cậu ấy đã khiến tôi thấy lo lắng, thật tiếc là tôi đã gặp cậu ấy không đúng lúc.

“Mình biết rồi”. Lâm Nguyên Nhất mỉm cười đau khổ, lắc lắc đầu nói: “Chỉ có điều khi so sánh mình với cậu ấy, cậu lại thích cậu ấy hơn mình, đúng không?”

Tôi đứng ngây ra đấy và nghĩ tới người đó. Tôi vẫn còn nhớ mùi nắng thoang thoảng trên quần áo Trình Chân, sự lo lắng để lộ ra giữa hai hàng lông mày, thậm chí cả đến nhịp thở của cậu ấy sao mà quen thuộc đến thế.

Tôi nghĩ đến ngày hôm đó, sau khi cậu ấy khước từ lời tỏ tình của một bạn nữ, cậu ấy đã hôn tôi. Tôi lúng túng muốn thoát ra thì nghe thấy cậu ấy nói: “Đây lẽ nào không phải là điều chị muốn hay sao?”

Không một ai biết đáp án.

Trong buổi sinh nhật, tôi khao khát được ở gần cậu ấy cho nên mới tới bữa tiệc ấy, vậy mà cậu ấy lại đột nhiên hỏi tôi: “Tại sao chị lại đến đây?”. Cậu ấy nói lớn tiếng khiến những người xung quanh lại tưởng cậu ấy đang trêu chị gái mình. Nhưng chỉ có một mình tôi mới cảm nhận được cảm giác đau lòng là như thế nào.

Dường như mỗi lần chúng tôi gần nhau hơn một chút là cảm giác đau đớn lại tăng thêm.

Càng muốn lại gần lại càng sợ bị tổn thương, muốn thích lại không dám thích, cuối cùng lại rơi vào cảnh lo sợ hoang mang.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của tôi bỗng chốc trở nên rất tiêu cực.

“Mình hi vọng...”, tôi ngơ ngẩn nói với Lâm Nguyên Nhất, “hai người sẽ có một kết thúc tốt đẹp!”

Lâm Nguyên Nhất nhìn dáng vẻ bồn chồn, bất an của tôi, lo lắng gọi: “Tiểu Vi!”

“Gì vậy?”

“Chúng ta... vẫn là bạn phải không?”. Ngón tay Lâm Nguyên Nhất chỉ về phía tôi, rồi lại chỉ vào cậu ấy.

Tôi suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi trả lời:

“Ừ, đương nhiên rồi”.

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng có lẽ nên dừng lại ở đây. Bớt đi một người để yêu, nhưng lại có thêm một người bạn tri kỉ, có lẽ lại là một việc tốt.

Từ bệnh viện trở về nhà, tôi có một cảm giác nhẹ nhõm mà trước đây chưa bao giờ có. Liễu Đình bước ra từ căng tin, ấn vào tay tôi một chai

nước ngọt rồi nói: “Cậu thật sự quyết định chia tay với Lâm Nguyên Nhất đấy à?”

Tôi đón lấy chai nước rồi trả lời: “Ừ”.

“Vậy Trình Chân thì sao?”

“Không biết” – Tôi mệt mỏi trả lời.

Liên tiếp mấy ngày liền tôi cứ như một kẻ trên mây, Trình Chân gọi điện càng làm tôi thêm đau đầu, tôi dứt khoát tắt điện thoại đi, cuối tuần chỉ nằm trong phòng, cương quyết không chịu ra ngoài.

Chiều thứ bảy, mọi người trong phòng đều về nhà hết, điện thoại trong phòng đổ chuông nhiều lần mà không có ai nhắc máy, khi tôi từ trên giường trèo xuống nghe điện thoại thì nghe thấy tiếng của bố từ đầu dây bên kia vọng lại: “Tiểu Vi, sao điện thoại của con cứ tắt máy suốt thế, điện thoại trong phòng lại không nghe?”

Tôi vuốt vuốt tóc mái, có một chút chóng mặt, nói: “À, điện thoại di động của con để trong phòng suốt ấy mà, con quên không mang theo, sao vậy bố?”. Bố rất ít khi vội vàng tìm tôi thế này.

“Tiểu Vi, tuần sau bố đi công tác ở Thành phố G, nhân tiện ghé qua thăm con luôn”.

Nghe thấy giọng nói thân quen của bố, rồi lại nghĩ tới khoảng thời gian bản thân bị oan ức, tự nhiên tôi có cảm giác xúc động muốn khóc. Tôi hạ thấp giọng hỏi bố: “Bố à, có phải con không nên đến thành phố G đúng không?”

Trong điện thoại, bố tôi trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không con?”

“Không có, không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là gần đây con thấy có nhiều áp lực quá thôi”.

Từ trong điện thoại phát ra một tiếng thở dài, bố nói: “Tiểu Vi, bố nghe nói dạo này con khá gần gũi với một bạn nam? Lần trước cô Phương con trông thấy con và cậu ấy đi dạo phố nữa!”

Tôi giật mình, cau mày nói: “Bố, bố muốn nói gì vậy?”

“Con đừng suy nghĩ quá nhiều”, bố tôi đáp, “bố không có ý nói chuyện có tình cảm với nhau là xấu, chỉ có điều... các con vẫn còn nhỏ, đợi đến khi trưởng thành rồi, lúc ấy có thích thì không có gì là không được cả”. Nói đoạn, bố tôi lại thở dài: “Mặc dù quanh năm bố luôn phải đi công tác xa, không chăm sóc được cho con nhưng rốt cuộc con là đứa con gái duy nhất của bố, bố không thể không nghĩ cho con được”.

Tôi trầm ngâm một lúc, sau đó mới thành thật nói: “Bố à, con hiểu ý của bố rồi”.

Sau đó bố tôi còn dặn dò thêm một vài câu nữa nhưng tôi không để ý. Dập điện thoại, tôi cảm thấy khát nước, rót được một cốc nước thì nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn kêu mãi không thôi, là những tin nhắn tích trữ gửi đến từ mấy ngày nay.

Tôi mở hộp thư đến.

Tin nhắn đầu tiên là của Lâm Nguyên nhất, thời gian gửi tin nhắn là rạng sáng hôm chúng tôi nói lời chia tay, cậu ấy nói: “Mình và Trình Chân tiếp xúc không nhiều, nhưng mình nhận thấy cậu ấy rất thích cậu, mà cậu cũng quan tâm tới cậu ấy, có thể nói tính cách hai người hoàn toàn tương phản, nhưng đây không thể coi là lý do ngăn cản hai người đến với nhau. Hãy làm những gì mà cậu cho là đúng nhé, Tiểu Vi, cho dù là bất cứ việc gì mình cũng ủng hộ cậu”.

Đôi mắt tôi lập tức ướt nhòa, tim đập lên từng hồi đau nhói, tôi ngồi lên ghế một cách mệt mỏi.

Lâm Nguyên Nhất nói không sai, tôi và Trình Chân, tôi thì nhút nhát, cậu ấy thì cứng rắn; tôi tự ti, cậu ấy thì tự tin, nếu đem so sánh hai chúng tôi với nhau thì có sự khác biệt rất rõ ràng, dường như không có bất kỳ một điểm tương đồng nào cả. Nếu như ở bên nhau chỉ cảm thấy miễn cưỡng mà thôi.

Thoát ra khỏi tin nhắn của Lâm nguyên Nhất, tôi quay trở lại hòm thư đến, chỉ toàn là một cái tên duy nhất.

Trình Chân, Trình Chân, Trình Chân...

Tôi cảm thấy có rất nhiều suy nghĩ khác nhau. Trốn chạy, rốt cuộc cũng không phải là biện pháp.

Ngón tay tôi hơi run một chút, khó khăn mở từng tin nhắn.

Tin nhắn thứ nhất:

Chị đang làm gì thế? Em có chuyện muốn nói với chị.

Tin nhắn thứ hai:

Chị không ngạc nhiên đến mức đến gặp Lâm Nguyên Nhất đấy chứ? Lớn đầu như chị mà còn dính đến mấy chuyện rắc rối ấy làm gì chứ?

Tin nhắn thứ ba:

Mấy tên khốn kiếp gây sự đánh nhau bị đuổi khỏi trường rồi, chị mau quay về phòng đi nhé.

Tin nhắn thứ tư:

Này đồ ngốc, nhớ bảo Lâm Nguyên nhất đưa chị về trường đấy nhé. Đừng ở bên anh ta quá lâu, khi nào về đến phòng thì nhắn tin lại cho em.

Tin nhắn thứ năm:

Chị không muốn em gọi điện thoại cho chị đúng không?

Tin nhắn thứ sáu:

Chị vẫn không chịu trả lời phải không, để em bảo chị Liễu Đình đi đón chị.

Tin nhắn thứ bảy:

Tại sao lại tắt máy như thế hả? Rốt cuộc chị đang ở đây vậy?

Tin nhắn thứ tám:

Bây giờ em đã nhận ra, không phải chị bị coi thường mà là em đang bị coi thường. Tiểu Vi, em đợi chị trước cổng trường học. Em cứ đứng ở đây đợi chị đây!

Thời gian tôi xem tin nhắn cuối cùng là bốn tiếng trước đó, muộn thế này rồi chắc là Trình Chân không còn đứng đó để đợi tôi nữa đâu nhỉ? Tôi vừa cảm thấy bất an, vừa mong gọi được cho Trình Chân.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vô cùng lo lắng của Trình Chân: “Chị làm gì mà bây giờ mới chịu gọi điện lại vậy, em gọi cho chị đến mức điện thoại hết sạch pin rồi đấy, em còn đang nghĩ là chị mất tích rồi cơ!”

Tôi áp chặt điện thoại lên mặt mình, nhận thấy cổ họng mình nghẹn cứng đến nỗi không nói nổi lời nào. Trình Chân đã đợi lâu như vậy rồi, không nghe thấy tôi nói gì, lưỡng lự một hồi, cậu ấy hỏi lại: “Nghe nói chị và Lâm Nguyên Nhất chia tay rồi... không sao đâu, thực ra chị làm như vậy là rất đúng... Tiểu Vi, tại sao chị là không nói gì? Chị khóc à? Sao chị

lại khóc chứ, không phải em cố ý trêu tức chị đâu, thôi được rồi, chị đừng khóc nữa, nói chuyện gì đi đã... Em, em rất lo cho chị...”. Giọng cậu ấy càng lúc càng gấp gáp, tôi không thể đếm được cậu ấy nói bao nhiêu câu nữa, giọng nghẹn ngào, từng giọt nước mắt lăn xuống, hơi hơi hé miệng, tôi chỉ nói ra được một câu: “Em đợi chị...”.

Đối với tôi mà nói, Trình Chân giống như tấm gỗ nổi khi tôi chìm trong nước, mỗi lần cậu ấy xuất hiện là thêm một lần tôi được cứu sống.

Khoảng cách từ phòng tôi tới cổng trường chỉ có một đoạn rất ngắn, nhưng khi tôi chạy tới trước cánh cổng sắt ấy, tôi lại thở đến mức bụng như không thể thẳng trở lại được, tôi cúi gập eo, tay đặt lên đầu gối, ngẩng đầu nhìn về phía Trình Chân đang đứng trước cổng trước. Cậu ấy bước tới trước mặt tôi, cau mày, câu đầu tiên là cậu ấy hỏi tôi: “Sao chị lại khóc?”

Đợi đến khi nhịp thở đều đặn trở lại, tôi khó khăn lắm mới thốt ra được vài từ: “Chị... chị đọc được tin nhắn của em rồi, em điên rồi à?”

Việc chúng tôi đứng cách lan can nhìn nhau khiến cho những người đi bên ngoài cổng trường cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, trong chốc lát mặt tôi bỗng ửng đỏ lên. Tôi vội vàng chạy ra khỏi cổng trường, đứng đối diện với Trình Chân, nhưng lúc này lại chẳng biết nói chuyện gì cả. Cả hai chúng tôi đều có chút dè dặt.

Cuối cùng, vẫn là Trình Chân mở lời nói trước: “Chị khóc cái gì mà khóc chứ, em lại còn tưởng rằng có ai đó bắt nạt chị nữa đấy”. Trình Chân trách: “Còn nữa, tại sao chị lại không mở máy chứ, bắt tội em phải đứng trước cổng trường đợi chị mấy tiếng liền”.

Tôi sực nhớ ra, tin nhắn cuối cùng được gửi trước đó bốn tiếng.

“Chị làm sao mà lại khóc nhiều như vậy chứ? Có phải Lâm Nguyên Nhất bắt nạt chị không?”. Mặc dù rất lo lắng nhưng Trình Chân vẫn hỏi tôi một cách cẩn trọng, trong lời nói phảng phất ý định dò hỏi.

Tôi lắc đầu nói: “Không, chẳng phải hôm nay em có bài kiểm tra hay sao? Sao lại chạy đến đây vậy?”

Trình Chân suy nghĩ rất chăm chú, một lát sau nói: “Cho dù chị có tin hay không, thì em cũng không có ý gì khác, hôm đó, sau khi từ bệnh viện về, em biết chị đã đi tìm Lâm Nguyên Nhất, cho nên em rất giận chị, bởi vì mỗi lần chị làm chuyện gì ngu ngốc, em lại hạ quyết tâm không thèm quan tâm đến chị nữa, nhưng em nhận thấy em không thể ngăn cản bản thân mình thôi quan tâm đến chị. Liễu Đình nói chị và Lâm Nguyên Nhất đã chia tay rồi, sau đó chị luôn thu mình lại. Chính vì vậy em không thể không gặp chị được”.

“Trình Chân, em điên thật rồi”. Tôi thở dài.

Trình Chân bỗng cười phá lên, gương mặt thanh tú để lộ ra hai hàm răng trắng bóng: “Chắc là vậy, điên nên mới thích bà cô ngốc nghếch như chị”.

Lần trước lúc ăn cơm, Trình Chân nói đã có người để thích rồi, anh ta nói người đó là một người hơn tuổi. Những lời đó, lúc này đây tất cả đều quay trở lại trong trí nhớ tôi, rõ đến mức khiến tôi có cảm giác hơi nhức nhối, nhưng tôi cảm thấy một tháng trở lại đây, chưa bao giờ tôi lại có cảm giác tỉnh táo hơn lúc này.

Hóa ra người mà Trình Chân thích đúng là tôi.

Không quan tâm đến vẻ kinh ngạc trên gương mặt tôi, Trình Chân liền nói tiếp: “Em đã nghĩ rồi, quan trọng nhất là em thích chị, còn trong lòng chị thích ai đều không quan trọng, chị chỉ cần biết rằng em thích chị là được rồi”.

Tự nhiên tôi chẳng nói được lời nào, mặt cứ đỏ dần lên, rất lâu sau đó mới rụt rè nói: “Chị và em biết nhau từ bảy năm trước, lúc đó chị rất nhát gan, lại ngốc nữa, em vẫn luôn không ưa gì chị, luôn chống đối lại chị, thế

nhưng bây giờ em lại nói thích chị, quả thật bây giờ chị không biết là vì sao nữa”.

Trình Chân vẫy tay chặn chiếc xe lại, nói: “Biết mình ngốc là được. Đi, em đưa chị đến một nơi”.

Tôi đứng im không nhúc nhích trước cánh cửa xe đã mở ra, Trình Chân liếc mắt nhìn tôi nói: “Về nhà với em”.

“Không!” Tôi lập tức từ chối, với bộ dạng của tôi lúc này, mắt thì sưng mọng lên rồi, sao có thể đến gặp chú Trình và cô Phương được chứ.

Trình Chân đột ngột dừng lại nói: “Đừng sợ, là ngôi nhà mà bảy năm trước chị đã từng sống ở đó”.

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tôi hơi ngạc nhiên, nhìn cậu ấy rồi hỏi không xác định: “Ý em là nơi mà lúc nhỏ chị sống cùng nhà em đấy á?”.

Trình Chân cười hiểu ý: “Mỗi tuần đều có người đến đó quét dọn, nên vẫn giữ nguyên vẻ ban đầu của nó, chị có muốn đi xem không?” Tôi cứ kéo kéo cái dây khóa áo khoác, cúi người bước vào trong xe, trong lòng tràn đầy lo lắng, dường như vừa mong chờ lại vừa sợ cái gì đó.

Quay trở lại nơi ấy, cảm giác vừa thân thuộc lại vừa lạ lẫm. Trình Chân mở một cánh cửa rồi hỏi: “Chị có nhớ không, đây là cánh cửa căn phòng mà ngày xưa chị từng ở đấy”.

Tôi chậm chậm bước vào, bên trong dường như không thay đổi gì nhiều, từng góc trong căn phòng đều tràn đầy mùi vị của kí ức, trên bàn vẫn đặt con búp bê Doraemon Trình Chân đã tặng cho tôi khi tôi mười tuổi, hay nói cách khác cậu ấy đã bỏ con búp bê ấy lại cho tôi.

Tết thiếu nhi năm ấy, trong phần thực đơn dành cho trẻ em của hãng KFC được tặng thêm một con búp bê Doraemon, khi xem quảng cáo ấy tôi đã rất thích, gương mặt Trình Chân lúc ấy bộc lộ vẻ khó chịu, cậu ấy nói: “Trẻ con chết đi được”. Sau đó tôi cũng không nhắc lại nữa.

Chỉ đến khi chương trình mua KFC được tặng thêm búp bê Doraemon kết thúc, Trình Chân mới lấy ra một con búp bê Doraemon ném cho tôi, nói có vẻ rất độ lượng: “Cầm lấy, em chơi chán rồi, cho chị đấy!”

Hồi nhỏ, hai chúng tôi lớn lên trong sự tranh giành và đấu khẩu. Những năm tháng xa cách sau này, tôi vốn cho rằng cậu ấy đã bước ra khỏi cuộc sống của tôi, tình cảm của những ngày xưa ấy cũng nên quên dần đi, nhưng quên dần không có nghĩa là quên sạch hết, chi cần cậu ấy xuất hiện, những kí ức trước đây lại ùa về như đang hiện hữu ngay trước mắt.

Khi tôi đang lặng người chìm trong những kí ức, giọng nói của Trình Chân bỗng vang lên bên tai: “Ở bên cạnh em nhé!”. Không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật, giọng nói trầm lắng như có sức hút khiến tôi cảm thấy có chút choáng váng, không kịp ý thức.

Tôi ôm chặt lấy con búp bê trong tay. Cậu ấy có biết mình đang nói gì không nhỉ? Tim của tôi đập thình thịch thình thịch, trước đây tôi luôn nghĩ nếu thích một người thì sẽ ở bên cạnh người ấy, thì ra tôi đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản mà quên đi sự khác biệt giữa hai chúng tôi, cuối cùng biến nó thành một đống rắc rối. Vì vậy, tôi của hiện tại không thể để mình dễ dàng chìm trong đó được, tôi và Trình Chân nhất định phải có một phương hướng rõ ràng cho chính mình.

Tôi cắn cắn môi, từ từ cất lời: “Trình Chân, quá thực chị thấy hai chúng ta không giống chị em... cũng không giống người yêu của nhau, hai chúng ta...”

Do căng thẳng, lời nói của tôi cứ ập a ập úng, nhưng Trình Chân lại nghe được rõ ràng, cậu ấy nói thêm: “Không giống chị em cũng không giống người yêu, khoảng cách giữa hai chúng ta dường như quá lớn, không thể nào ở bên nhau được, là như vậy phải không?”

Mọi suy nghĩ trong đầu tôi đều bị cậu ấy đọc ra được hết, tôi lại không hề cảm thấy sợ hãi như tôi đã tưởng tượng, một cảm giác rất nhẹ nhàng. Tôi ngẩng đầu lên nói: “Thật ra, em vẫn giống như lúc nhỏ, cứ luôn cho rằng chỉ có em mới có quyền được bắt nạt chị, suy cho cùng từ trước đến giờ em đâu có thích chị...”

Trình Chân nheo mắt, nhìn tôi hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Cho nên... cho nên em mới phản đối việc chị ở bên Lâm Nguyên Nhất, còn cố tình ở bên Hạ Tử Dĩnh khiến chị khó xử...”. Giọng của tôi càng lúc càng nhỏ, vào đêm Giáng sinh, Hạ Tử Dĩnh đã nghe điện thoại khi tôi gọi cho Trình Chân, trong buổi sinh nhật họ ôm nhau rất thân mật, những cảnh tượng đó quả thực tôi không thể quên được, lại càng không thể không để tâm đến.

Trên gương mặt trắng trẻo của Trình Chân lộ ra vẻ rất đáng sợ, cậu ấy nói: “Lý Vi, khi chị nghi ngờ tình cảm của em dành cho chị, có bao giờ chị từng nghĩ, khi đối diện với sự dao động trong lòng của chị, em đã tin tưởng chị như thế nào? Đúng, em không thích chị, vậy thì em nói cho chị biết, em yêu chị! Những lời như thế này chị có dám nói ra không?”

Những lời của Trình Chân từng câu từng chữ rành rọt truyền đến tai tôi, khắc sâu vào trong tận đáy lòng tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn Trình Chân, hai mắt mờ tròn xoe. Từ trước đến giờ cậu ấy chưa bao giờ nghiêm túc như vậy khiến cho tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, những lời cậu ấy nói khiến tôi mất kiểm soát đến thế này.

Lúc này tôi mới hiểu, Trình Chân vẫn luôn là một người có mục tiêu rất rõ ràng, đáp án nằm bên trong con người cậu ấy, chỉ có điều là nói ra hay không mà thôi.

Còn tôi, vào đêm hôm Giáng sinh ấy, khi tôi thấy cậu ấy và Hạ Tử Dĩnh ở bên nhau, tôi đã muốn chùn bước.

Trong căn phòng tràn đầy những kí ức trước đây, cả hai chúng tôi đều rơi vào không khí im lặng, đột nhiên Trình Chân bước lại gần tôi một chút, với tay gạt tóc phía trước trán tôi. không khó gì để tìm ra vết sẹo trên trán

tôi. Nhè nhẹ xoa lên đó. cậu ấy nói: “Vết thương đã mờ đi rất nhiều rồi, nếu không quan sát kỹ thì không thể nhìn ra được”.

Tôi đứng lại gần bàn sách, nhìn người con trai với ánh nhìn sâu xa trước mặt, khóe mắt tôi tự nhiên trào dâng nước mắt.

Ngón tay Trình Chân dần dần vuốt từ trên trán xuống, cậu ấy kéo mạnh hai bên bờ vai tôi, lập tức tôi ngã vào lòng cậu ấy. Trên người Trình Chân tỏa ra mùi hương của ánh nắng, tự nhiên tôi thấy sống mũi mình cay cay, nước mắt từ từ lăn dài trên má.

Cậu ấy cúi mình xuống, khe khẽ nói vào tai tôi: “Anh ta không xứng đáng. Hãy quên Lâm Nguyên Nhất đi”.

Lẽ nào cậu ấy lại cho rằng tôi khóc vì Lâm Nguyên Nhất, tôi định mở miệng giải thích thì Trình Chân đột nhiên cúi thấp, hôn lên vết sẹo trên trán tôi. cậu ấy nói: “Em sẽ luôn ở bên cạnh chị”.

Hơi ấm trên trán vẫn chưa tiêu tan, nó lan tỏa vào tận ngõ ngách sâu bên trong nơi yếu mềm nhất của tôi.

Lúc này đây, tôi dường như đánh mất khả năng suy nghĩ của mình, mất đi phương hướng, bản thân giống như rơi vào hố sâu của chuyện tình cảm không sao có thể kiểm soát được.

Hai chúng tôi ôm nhau rất chặt, rất lâu, chẳng biết tiếng kêu phát ra từ bụng của ai nữa, chúng tôi ngẩng lên nhìn nhau và cười. Trình Chân nắm lấy tay tôi và nói: “Đi thôi, để em đưa chị đi ăn gì đấy”.

Giống như bao cặp tình nhân khác, chúng tôi tay trong tay, cùng bước đi trên đường, trong lòng vẫn còn một chút rứt rề, nhưng phần nhiều vẫn là cảm giác tràn đầy thích thú và ngọt ngào.

Chập tối, đèn hoa vừa mới thắp mà giữa lòng thành phố đã tràn ngập toàn những người là người, khắp nơi đều là những dòng người xuôi ngược. Chúng tôi bước ra từ quán ăn, trời đã tối đen, Trình Chân quàng khăn lên cổ tôi và nói: “Sao lần nào chị cũng mặc ít áo như vậy, lỡ bị cảm thì sao?”

Tôi xoa xoa hai tay, thở ra từng làn hơi sương trắng mờ, sau đó rút cổ vào trong khăn, giống như những cảm giác quen thuộc trước đó khiến tôi cảm thấy rất bình an.

Không để ý đến thái độ trách cứ của Trình Chân, tôi miễn cưỡng nói: “Mùi vị của món canh trong tiệm kia thật tuyệt. Sao em lại phát hiện ra tiệm ăn này thế?”

Trình Chân nắm lấy tay tôi, đặt vào trong túi cậu ấy, nói: “Bố em rất thích ăn ở trong tiệm này, nhưng mẹ em thì lại không thích, cho nên em thường xuyên đi cùng bố đến đây”.

Một vài người phụ nữ trung tuổi đi qua, liếc mắt nhìn tôi và Trình Chân, chép miệng nói: “Này, bọn trẻ con bây giờ ghê thật đấy!”

Những lời nói băng quơ khiến tôi cảm thấy hơi hoang mang, bất giác tôi rút mạnh tay ra khỏi túi áo Trình Chân nhưng bị cậu ấy nhanh chóng tóm lại, nắm chặt lấy tay tôi.

Sau một hồi, tôi ngẩng đầu lên nhìn Trình Chân. Mắt cậu ấy cứ chăm chú nhìn về phía trước, gương mặt đột ngột biến sắc, cậu ấy hét lên một tiếng: “Mẹ!”. Tôi giật mình, nhìn theo hướng ánh mắt của Trình Chân.

Cô Phương đang bước thẳng về phía chúng tôi, miệng nói: “Trình Chân, sao con lại ở đây? Tối nay không phải học thêm à?”

Tôi và Trình Chân đều giật mình, có một chút căng thẳng.

“Mẹ cứ tưởng là mẹ nhìn nhầm, thì ra đúng là hai con”. Cô Phương dừng lại trước mặt chúng tôi và nói.

Trình Chân nhanh chóng buông tay tôi ra, khuôn mặt bình tĩnh nói: “Hôm qua con đã nói với mẹ rồi mà, cuối tuần được nghỉ, con rủ Tiểu Vi đến đây mua mấy quyển sách tham khảo”.

Cô Phương cau mày nói với Trình Chân: “Tiểu Vi gì chứ? Phải gọi là chị Vi chứ. Giờ con không phân biệt được lớn nhỏ thế nào nữa hay sao?”

Không khí bỗng chốc trở nên ngại ngùng, tôi cũng không rõ lúc Trình Chân nắm tay tôi có bị cô Phương nhìn thấy hay không, trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên, mắt không dám nhìn chính diện cô Phương, chỉ cúi đầu lí nhí chào: “Cô Phương!”

Cô Phương gật đầu, rồi lại nhìn Trình Chân nói: “Vừa nãy có người quen nói với mẹ nhìn thấy con ở bên một cô gái, mẹ còn đang nghĩ xem là ai cơ”.

Trình Chân bực mình nói: “Mẹ đừng coi con như trẻ con nữa có được không?”

Trên gương mặt cô Phương lúc ấy có chút gì đó mất tự nhiên, cô lắc đầu nói: “Ở tuổi này các con học hành chăm chỉ là được rồi, trẻ con đừng nghĩ đến việc có hay không, nghe rõ chưa?”. Nói xong cô Phương nhìn về phía tôi với ánh nhìn đầy nghi ngờ.

Trình Chân tỏ vẻ bực mình, nói to: “Mẹ!”

“Được rồi, được rồi, mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, con cái gì chứ, tối muộn như thế này rồi, các con đã ăn cơm chưa?” - Cô Phương hỏi.

Tôi gật đầu: “Cháu ăn rồi ạ”.

Cô Phương liếc mắt nhìn tôi, nói một cách chân thành: “Tiểu Vi, trường của cháu tương đối xa, mà cháu lại là con gái, nên sớm quay về trường cho an toàn cháu ạ”.

“Một lát nữa con sẽ đưa chị ấy về, mẹ, mẹ yên tâm đi, phiền phức quá đi”. Trình Chân chen lời nói.

“Tên nhóc này, càng lớn càng chẳng biết phép tắc gì cả, mẹ nói gì sai hả, chỉ là mẹ lo hai đứa đêm khuya thế này mà vẫn ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện gì thôi”.

Tôi vẫn chẳng nói được lời nào, một phần vì lo lắng, phần vì từ nhỏ tới giờ tôi vốn vẫn rất nhút nhát khi đứng trước mặt cô Phương, mặc dù cô ấy đối xử với tôi rất nhã nhặn nhưng sao tôi cứ có cảm giác xa lạ. Cho dù đã từng sống cùng nhau nhưng không hiểu sao cảm giác về nỗi sợ không tên này mãi không sao tiêu tan được.

Ánh mắt cô Phương lại hướng về phía tôi, sau đó dừng lại trên túi áo khoác của Trình Chân, cô ấy hỏi: “Không phải hai đứa đi mua sách à? Thế sách đâu?”

Trình Chân đưa hai bàn tay không lên, nhún vai nói: “Chưa mua được ạ, chị Vi giúp con đi tìm nửa ngày trời mà không tìm thấy quyển vừa ý, cho nên con đã mời chị ấy đi ăn cơm”.

Cô Phương vờ vai Trình Chân nói: “Không mua được thì thôi, con mau về sớm đi, con muốn mua sách gì, để mẹ bảo người đi tìm mua cho”. Từ nhỏ tới giờ, Trình Chân vốn là đứa trẻ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa mà.

Cô Phương lại nói: “Tiểu Vi à, bố cháu gọi điện cho cô, ông ấy nói tháng sau đi công tác sẽ ghé qua thăm cháu, cuối tuần của tháng sau qua nhà cô ăn cơm nhé, tới lúc đó trường cho nghỉ học rồi, hai bố con về đây ở lại hai ngày, để cô báo bà giúp việc làm vài món ngon ngon nhé”.

“Vâng ạ”. Tôi trả lời với một chút lo lắng.

“Mẹ, không phải là mẹ chú ý đến đây để giám sát con đấy chứ?”.
Trình Chân nheo mắt nhìn mẹ hỏi.

Cô Phương giật mình, tròn xoe mắt nhìn Trình Chân và nói: “Nói bậy, mẹ đang hẹn người đến đánh bài, vừa đúng lúc ở đây. Các con nên về sớm một chút, đi đường vào ban đêm không an toàn chút nào, nên gọi xe về thẳng đi, Trình Chân, con có đủ tiền đấy chứ?”

“Con có đủ mà, mẹ đi về đi”. Gương mặt Trình Chân trở nên lạnh lùng, cậu ấy quay người lại nói với tôi: “Chúng ta đi thôi”.

Cô Phương ở phía sau lại nói với theo: “Tuần sau nhớ đến nhà cô ăn cơm nhé!” Rồi khỏi quảng trường, tôi tiến thẳng một mạch về phía trước, Trình Chân túm chặt lấy tay tôi rồi hỏi: “Đi nhanh như vậy làm gì?”

Tôi hất mạnh tay cậu ấy ra, tức giận vô cớ: “Không cần em quan tâm, chị phải về rồi.”

“Vừa này vẫn còn vui vẻ cơ mà, sao bây giờ lại thế này?”, Trình Chân vội vàng nắm chặt lấy tay tôi, không chịu buông ra, “Chị nói rõ ra xem nào, rốt cuộc có chuyện gì khiến chị không vui?”

Tôi lắc lắc đầu, nói nhỏ: “Trình Chân, chị rất lo lắng về chuyện vừa rồi...”. Lúc này quá thật rất nguy hiểm.

Trình Chân nắm chặt lấy tay tôi và nói: “Không sao đâu, có em đây rồi, để em đưa chị về nhé!”

“Không cần đâu, tự chị có thể về được mà”. Tôi cương quyết từ chối cậu ấy.

“Lý Vi”, Trình Chân bực dọc gọi tôi. “Có chuyện gì thì phải nói ra chứ! Chị đừng nói với em là chị vẫn còn thích Lâm Nguyên Nhất đấy nhé!”

Tôi dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn Trình Chân một hồi rồi nói: “Em cho rằng em rất hiểu chị ư? Hay là em nghĩ em nói thích chị thì chị nhất định phải đến với em?”, tôi đột nhiên trở nên rất tức giận, những gì u ám trước đó một lần nữa lại ùa về trong tâm trí tôi.

Trình Chân nói thích tôi? Nếu đã thích tôi, tại sao trong đêm Giáng sinh đó lại ở bên Hạ Tử Dĩnh? Tại sao trong buổi tối hôm sinh nhật lại cứ như không nhìn thấy tôi, lại còn nói nói cười cười với Hạ Tử Dĩnh nữa chứ? Thích tôi mà hết lần này đến lần khác cứ chọc tức tôi là sao?

Lúc này tôi giống như con nhím sợ bị thương, dựng đứng lông trên người, tôi vừa làm đau Trình Chân, lại vừa làm đau chính mình.

Khuôn mặt Trình Chân bỗng chốc biến sắc, cậu ấy chạy về phía tôi, giữ chặt lấy tôi. Tôi cảm nhận được sự tức giận thực sự của cậu ấy, nhưng tôi cũng không thể làm chủ được cảm xúc của mình nữa rồi.

Trình Chân nghiêng răng hỏi: “Chị chính là không muốn ở bên em, em có điểm nào khiến chị không hài lòng chứ?”

“Tất cả con người em!”. Khi tôi đối diện với đôi mắt lạnh lùng ấy, lòng tôi chùng xuống từng chút từng chút một.

Đôi mắt còn lấp lánh hơn cả vì sao trên trời của Trình Chân bỗng chốc trở nên tối đen lại. Đột nhiên cậu ấy cười lớn, nụ cười chẳng để lộ suy nghĩ gì cả, mà chỉ càng thể hiện rõ tính cách lạnh lùng của cậu ấy.

Cậu ấy hỏi tôi một lần nữa: “Chị ghét em đến thế cơ à?”

Cuối cùng Trình Chân đã buông hai tay tôi. quay người bước đi.

Đêm đông, càng về khuya, sương mù lan tỏa khắp xung quanh, Trình Chân bước đi vô thức trong màn đêm đen kịt. Trái tim tôi bắt đầu thấy nhói đau, nỗi đau lâu lắm rồi mới xuất hiện.

Tôi không kiềm chế được liền ôm mặt khóc. Tôi tìm một bậc thềm rồi ngồi xuống, từng đợt gió lạnh thổi vào người tôi, tôi cũng không biết mình ngồi bao lâu, có một người chầm chậm từ phía xa lại gần chỗ tôi ngồi. Tôi tưởng là Trình Chân, tôi giấu khuôn mặt mình vào giữa hai cánh tay, nghệt mũi nói: “Em quay lại đây làm gì?”

“Là mình!”

Nghe thấy giọng nói ấy, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ngấn người một vài giây rồi mới cất lời: “Liều Đình, sao lại là cậu?” Liều Đình liếc nhìn tôi, cởi áo khoác ra nói: “Trời lạnh như thế này, cậu nghĩ mình ăn no rừng mỡ, chạy ra đây tập thể dục chắc? Là Trình Chân gọi điện báo mình tới đây đón cậu”.

Trong lòng tôi thoáng một chút lạc lõng, lần này thật sự tôi đã đẩy Trình Chân xa tôi thật rồi, nhưng trong lòng tôi lại không hề cảm thấy vui tí nào.

Liều Đình thở ra một làn sương trắng, nhìn vào không trung xa xăm, thẳng thắn hỏi tôi: “Tiểu Vi, cậu có thích Trình Chân không?”

Lúc này, tất cả những bí mật mà tôi muốn giấu kín dường như không thể giấu được nữa rồi, tôi cũng không muốn né tránh liền trả lời thẳng thắn: “Có, mình thích Trình Chân”.

Liều Đình không ngờ tôi lại trả lời thẳng thắn đến vậy, hơi ngạc nhiên, cậu ấy thở dài, đi về phía tôi, ngồi xuống bên cạnh, giọng yếu ớt: “Tiểu Vi, cậu như thế này đã khổ lắm rồi, không cần phải chọc tức em họ mình làm gì, cứ khóc một mình như vậy khó chịu lắm đúng không?”

Tôi không kiềm chế được nữa, sống mũi tôi đã cay cay. Có quá nhiều khó chịu, có quá nhiều uất ức khiến tôi không làm sao có thể giả vờ cứng rắn được nữa, tích tụ dồn nén quá lâu rồi, đã đến lúc tôi cần phải giải thoát khỏi nó.

Tôi chậm chậm quay đầu, nhìn Liễu Đình nghẹn ngào nói: “Đình Đình, nếu như mình lựa chọn ở bên cậu ấy, ngộ nhỡ một ngày nào đó, cậu ấy không còn thích mình nữa, lúc đó chắc chắn mình sẽ rất đau khổ. Đêm Giáng sinh hôm ấy, mình biết cậu ấy đang ở bên Hạ Tử Dĩnh, cảm giác đau đớn ấy vượt quá sức chịu đựng của mình”. Nước mắt tôi cứ thế rơi xuống trong vô thức, từ trong đôi mắt to và trong của Liễu Đình, tôi nhìn thấy hình bóng đang hoảng loạn của mình.

Liều Đình ôm tôi nói: “Tiểu Vi, cậu vẫn chưa hiểu ra ư, trong mắt Trình Chân chỉ có một mình cậu thôi, đêm Giáng sinh hôm ấy, nếu thật sự Trình Chân có một chút tình cảm nào đó với Hạ Tử Dĩnh thì sẽ không để cô ấy lại mà chạy tới đánh nhau với đám người kia vì cậu đâu. Nếu như chỉ vì vậy mà cậu giận Trình Chân thì thật ngốc nghếch quá!”

Liều Đình thờ dài, nhẹ nhẹ vỗ vai tôi nói: “Mặc dù cậu là chị em tốt của mình, nhưng mình không thể không nói, trong chuyện tình cảm cậu không giống như Trình Chân, nhưng tên nhóc ấy hiểu rõ được tình cảm của mình, và cũng dám đối diện với tình cảm ấy. Nếu đã thích thì hãy nắm giữ lấy, cậu chưa từng cố gắng đã từ bỏ, như vậy chẳng phải quá bất công với Trình Chân sao?”

Lời nói của Liễu Đình khiến tôi cảm thấy hổ thẹn.

Đi cùng Liễu Đình trở về phòng, tôi cảm thấy vô cùng hoang mang. Những lời Liễu Đình nói khiến tôi hiểu ra được rất nhiều điều. Lần đầu tiên tôi cảm thấy hối hận thực sự, bởi vì thực tình tôi chưa bao giờ suy nghĩ một cách nghiêm túc về chuyện tình cảm của mình. Khi Trình Chân nói rõ ràng rằng cậu ấy thích tôi, tôi lại chẳng nói được điều gì cả.

Đối diện với chính mình như thế này, ngay cả tôi cũng thấy xem thường chính bản thân mình.

Liểu Đình dừng lại nói: “Bây giờ cậu đã hối hận rồi đúng không?”

“Minh không biết”. Câu nói của cô ấy khiến tôi hoàn toàn hỗn loạn, vào lúc này tôi chỉ cảm thấy đầu óc rối bời mà thôi.

Liểu Đình thở dài: “Vậy thì đi gặp Trình Chân để nói rõ mọi chuyện đi”.

Tôi im lặng một lúc rồi nói: “Nói rõ chuyện gì cơ?”

“Đơn giản thế còn gì, trực tiếp đến thẳng trường của Trình Chân, gặp nó rồi hỏi cho rõ ràng là được”.

Tôi lắc đầu nói: “Mình cứ đến như vậy thì giải quyết được gì chứ?”

Liểu Đình bĩu môi nói: “Em họ mình thật là tội nghiệp, gặp đúng kẻ nhất gan như cậu. Thôi coi như mình sợ cậu rồi, cũng may cô mình bảo qua đưa Trình Chân quyển sách tham khảo, hai đứa mình cùng đi nhé”.

Tôi đồng ý đi cùng Liễu Đình, khó khăn lắm mới đợi được đến cuối tuần, tôi và Liễu Đình đã hẹn đến trường đưa sách cho Trình Chân.

Vào giờ ăn cơm, chúng tôi bước vào một tiệm ăn, tiếng người nói chuyện xung quanh thật ồn ào, Liễu Đình đang gọi điện cho Trình Chân: “Alô, tên nhóc kia, sách của em đang nằm trong tay chị đây, cho em mười phút để tới quán ăn trước cổng trường đấy nhé”.

Sau khi tắt máy, tôi thấy thái độ của Liễu Đình có vẻ là lạ liền hỏi ngay: “Sao rồi?”

Liểu Đình im lặng một lát rồi trả lời: “Hình như Hạ Tử Dĩnh cùng đang ở đó”.

Mí mắt của tôi tự nhiên giật giật, trong lòng có một cảm giác rất bất an.

Nửa tiếng sau, khi nhìn thấy Trình Chân dắt tay Hạ Tử Dĩnh tới trước mặt tôi, toàn thân tôi trong nháy mắt bỗng trở nên cứng đờ. Tôi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể nói ra được cảm giác lúc ấy như thế nào nữa, chỉ cảm thấy rất đau khổ.

Khi nhìn thấy tôi, Trình Chân không tỏ ra quá ngạc nhiên, chỉ nhìn lướt qua tôi, điệu bộ rất thờ ơ. Trái tim tôi thoáng chốc thấy đau nhói, mới có một tuần mà dường như Trình Chân đã biến thành một người khác.

Cậu ấy nắm tay Hạ Tử Dĩnh, giới thiệu với tôi nói: “Đây là Hạ Tử Dĩnh, mọi người cũng đã gặp cô ấy rồi”.

Tôi cười miễn cưỡng chào cô ấy: “Chào em, chúng ta lại gặp nhau rồi”. Hạ Tử Dĩnh cũng cười đáp lại, gương mặt cô ấy đỏ ửng lên.

Lúc này, Liễu Đình đi mua đồ uống trở lại, vừa kịp lúc trông thấy cảnh tượng này, lúc đầu cũng có đôi chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó kịp định thần, bước lại chỗ chúng tôi, nói với Trình Chân: “Còn đứng đấy làm gì, mau ngồi xuống gọi món đi”.

Trình Chân cười với tôi một cách khách sáo, lời nói xa lạ phát ra từ chiếc miệng kia khiến người khác phải lạnh người: “Cảm ơn sự chiêu đãi thịnh tình của hai người”.

Liễu Đình đưa chai Vương Lào Cát lại, tôi ngồi cắn môi, cố kìm nén ngọn lửa đố kỵ đang chực bùng lên trong lòng, cố ép mình phải cười và nói: “Tử Dĩnh hôm nay xinh quá!”

Trình Chân cười và trả lời thay Hạ Tử Dĩnh: “Cảm ơn lời khen của chị Lý Vi”.

Trong lòng đột nhiên thấy căng thẳng, tôi quên mất rằng cậu ấy đã lâu lắm rồi không gọi tôi như vậy.

Liều Đình liếc trộm tôi, nói: “Cái gì mà anh anh chị chị thế, nghe kì cục lắm, cứ gọi nhau bằng tên là được. Mọi người ngồi xuống cả đi”.

Nghe theo lời Liều Đình, mấy người chúng tôi không nói chuyện xã giao nữa, tất cả ngồi xuống quanh chiếc bàn tròn.

Trình Chân và Hạ Tử Dĩnh ngồi cùng nhau, tôi và Liều Đình ngồi cùng nhau. Khi thức ăn mang đến, Liều Đình bắt đầu nói chuyện xã giao: “Hạ Tử Dĩnh, hai đứa bây giờ học hành chắc bận lắm nhỉ?”

Trình Chân cười nói: “Thành tích học tập của Tử Dĩnh rất tốt nên việc học cũng không mất nhiều công sức lắm”.

Dưới gầm bàn, tôi khẽ đá chân Liều Đình một cái.

Đổi sang chủ đề khác, Liều Đình lại hỏi: “Việc học là rất quan trọng, nhưng Trình Chân em lâu lắm không về nhà rồi đấy, cô chắc cũng rất nhớ em, bao giờ thì em mới về nhà?”

Trình Chân nói: “Vâng”.

Liều Đình cầm một lon nước ngọt đưa cho Hạ Tử Dĩnh, nói: “Mẹ của Trình Chân rất tốt, em đã gặp cô ấy bao giờ chưa?”

Hạ Tử Dĩnh chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Ngược lại, Trình Chân thì luôn mồm: “Thôi đi, với tính cách của mẹ em, một số người khi gặp còn giống như chuột thấy mèo vậy”.

Nghe xong, tôi bị sặc nước ngọt, ho khù khụ vài ba cái, rồi lại đá chân Liều Đình dưới gầm bàn.

Liễu Đình cuống lên, chuyển thẳng vào chủ đề chính luôn: “Trình Chân, trước đây chẳng phải em nói đã có người mình thích rồi ư, sao lại cầm tay Hạ Tử Dĩnh thế kia?”

Trình Chân nghĩ một lúc rồi trả lời: “Người đó lại không thích em, chúng em chưa thể coi là bạn trai bạn gái, thế nên em làm như thế này có gì không đúng sao?”

Tôi nắm chặt bàn tay lại, vì nắm quá mạnh nên các đốt xương trắng hết cả lên, lúc này đây, tôi cảm nhận được trái tim mình đang chịu kích động mạnh.

Liễu Đình lập tức hỏi với theo: “Không phải vậy chứ? Nhóc con như cậu mà cùng bị bỏ rơi sao?”

Trình Chân liếc mắt nhìn về phía tôi, trên khuôn mặt không bộc lộ một chút biểu cảm nào, nơi khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhạt: “Làm thế nào đây, tính cách của đối phương vừa nhút nhát lại vừa nhu nhược nữa chứ”.

Vừa nhút nhát lại vừa nhu nhược? Tôi ngẩng đầu lên nhìn Trình Chân, nhưng cậu ấy đã hướng ánh nhìn về phía khác.

Bữa ăn này thật không làm sao có thể nuốt nổi, tôi đứng bật dậy, mỉm cười nói: “Thật ngại quá, mình vào phòng rửa tay một lát”.

Liễu Đình cũng theo tôi vào nhà vệ sinh, cậu ấy nói: “Quả thực mình không thể tiếp tục được nữa, cậu cứ hỏi thẳng Trình Chân xem rốt cuộc nó và Hạ Tử Dĩnh là như thế nào đi”.

Mở van vòi nước, tôi tát nước lên mặt: “Chẳng phải đã nhìn thấy cả rồi đó sao, còn biết hỏi gì nữa đây”.

Tôi vuốt mặt nói: “Liều Đình, mình rất khó chịu, mình không thể ở đây thêm một phút nào nữa”.

Liều Đình cau mày hỏi: “Những lời Trình Chân nói lúc nãy rõ ràng là nói đùa, sao cậu cứ tưởng thật thế?”

“Minh chỉ không muốn diễn tiếp nữa mà thôi”. Tôi lau sạch nước trên mặt, hít một hơi thật sâu, ngay cả đến chào hỏi tôi cũng không làm, đi thẳng về phía cửa chính, Liều Đình hét lên sau lưng tôi: “Tiểu Vi, cậu đi đâu đấy?”

Tôi nhắm mắt lại để nén không cho nước mắt rơi ra, quay người lại nói: “Mình đi ra ngoài đây, mọi người cứ ăn đi nhé, mình không sao”.

Ngay khi vừa bước chân ra khỏi quán, tôi khóc ngay lập tức, hai hàng nước mắt cứ lăn dài trên má. Tôi bước đi trong vô thức trên đường, cũng không biết đã đi được bao xa, với mục đích gì nữa, những dòng người xuôi ngược trên đường với tôi như đang ở hai thế giới khác nhau vậy.

Tôi lại bước tới trước cửa quán ăn lần trước mà Trình Chân đưa tôi đến, nhớ lại lần ấy, khi hai đứa tay trong tay ở đây, tôi cảm nhận rõ sự ấm áp và hạnh phúc biết bao. Thế nhưng bây giờ, hạnh phúc ấy đã xa rời tôi. Một lần nữa, nước mắt của tôi lại lăn dài trong vô thức.

Những lời nói của cô Phương dường như cứ quanh quẩn bên tai, cho đến tận bây giờ việc Trình Chân ở bên người con gái khác một lần nữa lại khiến trái tim tôi đau nhói.

Tôi bỗng cảm thấy rất mệt mỏi, bước tới bên cạnh băng ghế dài bên đường, tôi ngồi xuống, nhắm mắt lại và dựa vào cột đèn bên cạnh ghế.

Tôi mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không biết. Sau khi tỉnh dậy, thấy trên người phủ một chiếc áo, bên cạnh còn có một người khác.

Không gian đêm đông càng trở nên mênh mông, mịt mù, chỉ có vài ánh sao điểm xuyết nhưng người ngồi bên cạnh tôi đây, ánh sáng lấp lánh đằng sau đôi mắt kia dường như còn sáng hơn cả vì sao.

Tôi cảm thấy hơi choáng đầu. Sao cậu ấy lại ở đây? Tôi ngồi bật dậy.

Trình Chân đứng cạnh tôi nói: “Chị tỉnh rồi à?”

“Sao em lại tìm được chị ở đây?”. Tôi bóp trán hỏi.

Với dáng vẻ điềm nhiên, Trình Chân nói: “Em vẫn đi đằng sau chị đấy chứ!”

“Em theo dõi chị à?”. Tôi hỏi lại với giọng không mấy vui vẻ.

Trình Chân ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Xem ra đúng là chị không còn thích Lâm Nguyên Nhất nữa rồi? Nếu không khi nhìn thấy em và Hạ Tử Dĩnh ở bên nhau, chị sẽ không một mình bỏ đi như vậy”.

Tôi tiếp lời: “Đúng, em nói đúng rồi đấy, nhưng như thế thì sao chứ? Chẳng phải bây giờ em đang ở bên Hạ Tử Dĩnh đấy thôi, sao còn đến đây tìm chị làm gì?”.

Tôi vừa nói dứt lời. Trình Chân đã ngắt lời tôi: “Đúng vậy, Hạ Tử Dĩnh hơn chị rất nhiều”, Trình Chân nói không một chút giấu giếm, “Cô ấy rất tốt, vừa đơn giản lại hiền lành. Đêm Giáng sinh hôm ấy em để quên điện thoại ở lớp học, cô ấy đã chạy ra khỏi trường để đuổi theo em. Trên đường đi, em vô tình bắt gặp người đã lén chụp ảnh chị lần trước nên cứ đi theo bọn chúng, em muốn làm rõ xem người đứng đằng sau chúng là ai. Sau đó xảy ra chuyện gì thì chị cũng đã biết rồi. Sau khi Hạ Tử Dĩnh biết em vì chị mà đánh nhau với người khác, cô ấy đã hiểu người em thích là chị, sau này cô ấy mới nói cho em biết rằng trong đêm Giáng sinh chị đã gọi cho em rất nhiều, cô ấy sợ chị hiểu lầm nên muốn em giải thích rõ ràng với chị. Chị nói không sai, đúng là Hạ Tử Dĩnh thích em, nhưng cô ấy làm bao nhiêu

việc như vậy, nếu so sánh với cô ấy, chị có thấy bản thân mình chẳng làm được gì không?”

Trong đôi mắt của Trình Chân, tôi nhìn thấy thần sắc u ám của chính mình, khi tôi chuẩn bị kết thúc những vương mắc trong lòng, Trình Chân kéo tôi lại, thở dài, tự giễu cợt mình, nói: “Ai bảo em lại cứ thích chị cơ chứ?”.

Tôi quay đầu lại nhìn cậu ấy.

Trình Chân nhìn tôi nói: “Chị đúng là chẳng có đầu óc suy nghĩ gì cả, em có thừa nhận Hạ Tử Dĩnh là bạn gái của em đâu, chúng ta vẫn đang yêu nhau mà, không đúng sao?”

Đầu óc tôi đúng là không được nhanh nhạy như Trình Chân, tôi vẫn có chút gì đó chưa hiểu.

Trình Chân kéo tôi vào lòng, ôm chặt đến mức ngạt thở, vẫn cảm giác quen thuộc và bình an ấy khiến tôi rũ bỏ hết mọi sự tranh cãi. Cậu ấy nói: “Tiểu Vi mà em yêu là người nhát gan, đầu óc lại chẳng linh hoạt, cứ cho rằng từ bỏ là có thể giải quyết được mọi vấn đề. Tại sao cô ấy lại không nghĩ đến cảm nhận của em cơ chứ? Em cũng đang yêu cơ mà”.

Trình Chân dựa đầu vào vai tôi nói: “Mấy ngày này em cảm thấy rất khó chịu. nếu chị cứ tự giày vò mình như vậy, còn em lại cứ tìm người khác chọc tức chị, vậy chị có quyết định không bao giờ gặp em nữa không? Sau đó chị sẽ lại nhốt mình, lại ngồi đâu đó đau lòng một mình như một kẻ ngốc vậy, đúng không?”

Tôi chẳng nói được điều gì, hai hàng nước mắt cứ trào ra, vào lúc này, tất cả đều đã rõ ràng rồi.

Tình cảm trong lòng bỗng dâng trào, dường như đã phá vỡ tất cả những rào cản giữa hai chúng tôi, cứ thế mà tuôn ra. Tôi cắn môi, ghé sát

tai cậu ấy, nhắm chặt mắt, khe khẽ nói: “Em nói đúng, nhưng có một chuyện chị nhất định phải nói cho em biết”.

“Chuyện gì vậy?”

Tôi ôm chặt lấy người con trai trước mắt, cúi đầu vào hõm cổ cậu ấy. Chân thực là gì, hư ảo là gì, tất cả đều không còn quan trọng nữa rồi. Tôi chỉ biết bán thân phải dùng cảm nói ra những điều cần nói.

“Chị thích em, từ rất lâu rồi chị vẫn luôn thích em”. Trái tim tôi tự nhiên đập mạnh cùng lúc với lời tôi vừa nói.

Tôi cảm thấy lưng của Trình Chân khẽ rung lên, rất lâu sau đó, cậu ấy thở một hơi dài, nói: “Chắc là kiếp trước em nợ chị cái gì nên kiếp này em phải trả cho chị đây mà. Sao rồi? Sao lại không nói gì nữa thế?”

Vì không biết phải nói gì nên tôi chỉ nép mình vào lòng cậu ấy và cười thầm.

Trình Chân nghiêm túc nói: “Lại còn cười nữa, từ lần sau chị không được bộc lộ thái độ kiêu do dự lập lờ ấy với em nữa, chị chỉ cần nhớ rằng luôn ở bên em là được rồi”.

Tôi đột nhiên hỏi: “Nhưng nếu như sau này chị đi lạc mất thì làm thế nào?”

Trình Chân bỗng nhiên không nói gì nữa, càng siết chặt cánh tay đang ôm lấy tôi, cậu ấy nói: “Không sao, em sẽ đi tìm chị, tìm đến khi nào chị quay về thì thôi”.

Có lẽ sẽ có người hỏi, trong vườn trường thực sự có tình yêu hay không? Kì thực tình yêu trong vườn trường không mỏng manh giống như trong suy nghĩ của mọi người, nó rất đáng trân trọng, rất thuần khiết, là

những hồi ức ngọt ngào nhất thời niên thiếu. Mặc dù nó có vẻ trẻ con, nhưng đủ để bộc lộ một sức mạnh khó có thể nói bằng lời.

Cho đến tận ngày hôm nay, tôi và Trình Chân cuối cùng cũng đã tiến xa hơn một bước, vào đêm hôm nay, tôi đã nhắn tin cho Trình Chân: “Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, suốt cuộc đời này”.

Tôi tự hỏi mình: Lựa chọn ở bên nhau rốt cuộc là như thế nào nhỉ? Là nhất thời hứng lên như vậy hay mãi mãi như vậy? Tôi lập tức lựa chọn đáp án thứ hai, cho nên tôi nhất thiết phải đối mặt với những vấn đề khiến tôi cảm thấy sợ hãi và cũng là những vấn đề không thể không đối diện.

Từ sau khi bày tỏ tình cảm với Trình Chân, tôi đã hiểu ra được một ít, những thứ càng sợ bị mất đi lại càng phải cố gắng đuổi theo.

Tin nhắn vừa gửi đi chưa được bao lâu thì chuông điện thoại bỗng reo lên, đầu dây bên kia chỉ nói đúng một câu.

Tôi biết, những vấn đề tôi lo lắng rốt cuộc cũng đã đến.

Người ở đầu dây bên kia lại là cô Phương. Cô ấy hỏi tôi bằng một giọng nghi hoặc: “Tiểu Vi, tin nhắn vừa rồi có phải của cháu gửi đến không?”

HƯƠNG VỊ TÌNH YÊU

Mộ Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Một đêm không ngủ, ngày thứ hai là thời gian ôn tập cho kỳ thi cuối kì, đa số sinh viên trong lớp đều đang cặm cụi ôn tập trong phòng học, nói cho cùng thì đây cũng là một kỳ thi quan trọng, tất cả mọi người đều nỗ lực ôn tập, chỉ có tôi là nằm gục trên bàn một cách uest oải. Tối qua cô Phương không gây khó dễ gì cho tôi, chỉ bảo tôi thứ bảy đến nhà cô ăn cơm.

Liễu Đình quay sang hỏi tôi: “Tiểu Vi, giờ cậu tính thế nào?”

“Không biết”. Tôi quay bút, thành thật trả lời.

Hấp háy đôi mắt, Liễu Đình thận trọng nói: “Trước đây mình rất lo lắng chuyện của cậu và Trình Chân, cậu biết đấy, cô mình từ lâu đã có ý định cho Trình chân ra nước ngoài du học ngay sau khi tốt nghiệp trung học, vì vậy cô tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Trình Chân nảy sinh chuyện tình cảm yêu đương sớm như vậy đâu”.

Tôi thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng.

“Chuyện đã đến mức này, đến đâu hay đến đấy vậy”. Lòng tôi vừa mới vững vàng được một chút, sao lại bắt đầu thấy lung lay rồi, tôi cảm thấy có chút chán nản.

Thứ bảy, tôi dọn dẹp lại phòng ngủ một lượt, hoàn thành hết đồng câu hỏi mà thầy giáo giao rồi mới đứng đình quay ra thay quần áo để đến nhà họ Trình. Từ trường học đi ra, tôi đã nhìn thấy Trình Chân đứng đối diện bên kia đường, bên cạnh là một chiếc xe đạp.

“Trình Chân!”. Tôi vừa thấy vui, lại vừa lo lắng, chạy như bay qua đường.

“Sao chị không chịu nhìn xe mà đã chạy qua thế, thật là nguy hiểm!”. Trình Chân cau mày, gõ nhẹ lên trán tôi.

“Sao em lại đến đây?”. Tôi xoa xoa trán, nhìn vào mắt cậu ấy.

Trình Chân mỉm cười và vui vẻ nói: “Đến đón chị về nhà”. Vỗ vào ghế sau xe đạp, cậu ấy lại nói, “Lên đi, em đèo chị về”.

Tôi nhìn chiếc xe đạp, do dự một lúc rồi nói: “Hay là em dắt xe đi, chị đi cùng với em”.

“Lên đi”, Trình Chân kéo tôi, “đừng để em phải bế chị lên đấy”. Thấy người qua lại chỗ ấy rất đông, tôi vội gạt tay cậu ấy ra.

“Chị lên là được chứ gì, nhưng đến con đường trước cửa nhà em, nhớ thả chị xuống”.

“Lãng nhãng quá” - Trình Chân hăng giọng.

Trên đường đi, Trình Chân đạp xe rất nhanh, gió thổi vù vù qua tai. Hai tay tôi bám chặt lấy eo cậu ấy, dựa đầu vào lưng cậu ấy và nói: “Em đi chậm lại một chút đi”, chẳng may có ngã, chắc tôi sẽ thành cái đệm lưng mất.

Trình Chân nghe xong, khẽ cười, rồi đột nhiên bỏ một tay đang điều khiển xe ra, tôi bị dọa sợ tới mức hét toáng lên.

Sau đó, cậu ấy quay đầu lại hỏi tôi: “Tiểu Vi, có vui không?”. Lúc nói câu này, cậu ấy còn nháy mắt nữa.

Đôi mắt cậu ấy nhìn thẳng vào tôi, tôi dường như nghe thấy cả tiếng âm thanh đang đập loạn nhịp của trái tim mình.

“Có gì vui cơ chứ, cũng đâu phải là xe leo núi!”. Gió thổi đến mức tôi không thể mở to mắt ra được.

“Chán chết đi được, chị không ôm em” - Cậu ấy nói.

Tôi cúi đầu xuống, mặt bắt đầu ửng đỏ.

Khi xe đến chỗ nút giao, tôi liền kéo Trình Chân lại: “Đến đây thôi, cho chị xuống, dừng xe”.

“Gan của chị sao lại bé như vậy chứ?”. Trình Chân đạp xe chậm dần. Đúng lúc này thì có một chiếc xe hiệu Audi màu đỏ đi bên cạnh chúng tôi, xe chạy đến trước mặt chúng tôi rồi đột nhiên dừng lại. Cửa xe mở, cô Phương ló đầu ra nhìn chúng tôi rồi nói: “Đúng là hai đứa thật”.

Tim tôi như muốn nhảy ra ngoài, không biết cô Phương đã nhìn thấy chúng tôi từ lúc nào, đáng diệu hai đứa bây giờ quả thật có chút thân mật.

Cô Phương liếc mắt nhìn chiếc xe của Trình Chân và nói: “Sao lại có nhã hứng đi xe đạp thế này?”

Trình Chân trả lời: “Xe của bạn cùng lớp, con mượn chơi một lúc thôi”.

“Thật là nghịch ngợm, từ nay về sau không được bỏ một tay đi nguy hiểm như vừa rồi nữa!”. Cô Phương lại quay về phía tôi vẫy tay và nói: “Tiểu Vi, lên xe với cô rồi cùng về”.

“Mẹ, mẹ không tin khả năng đi xe của con sao?”

“Đừng nghịch nữa, mau trả xe đi. Tiểu Vi, con lên xe trước đi, chúng ta về nhà đợi nó”.

“Vâng”.

Tôi lên xe, cô Phương liền hỏi: “Cháu và Trình Chân về cùng nhau à?”

Tôi lắc đầu “Trên đường đi, vừa hay gặp Trình Chân thôi ạ!”.

“Ừ”, cô Phương mở cửa xe và nói, “Tiểu Vi, cháu rời thành phố G đã bảy năm rồi đúng không?”.

“Hình như là vậy ạ!” - Tôi trả lời có chút lo lắng.

“Cô nhớ trước đây mối quan hệ của cháu và Trình Chân rất không tốt, thật không ngờ hôm nay lại... thân thiết... như vậy”, cô Phương dường như đã suy nghĩ rất lâu, mới tìm ra được một từ để hình dung về mối quan hệ của tôi và Trình Chân.

Nhiệt độ điều hòa trong xe hơi cao, lòng bàn tay tôi không ngừng chảy mồ hôi. Tôi rời ánh mắt ra phía ngoài cửa xe, miễn cưỡng trả lời: “Cũng tốt ạ!”

Cô Phương tiếp tục nói: “Trình Chân nhỏ tuổi hơn cháu, nó không hiểu chuyện, nhưng cháu thì khác, đã đặc biệt nhanh nhẹn ngay từ nhỏ. Cô hy vọng người làm chị như cháu có thể dạy bảo nó nhiều hơn, thời gian này quan trọng nhất là chuyện học hành”.

Tim tôi như đông cứng lại, giống như có một tảng đá lớn đang đè chặt, chỉ lo chuyện của mình và Trình Chân bị phát hiện, lo lắng cúi đầu xuống trả lời: “Vâng ạ”.

Cô Phương nghe tôi nói xong, không nói gì thêm nữa, bầu không khí trong xe trở nên ngột ngạt và nặng nề, may mà đoạn đường không quá xa, đến trước ngôi biệt thự màu trắng, đợi cô Phương dừng hẳn xe, tôi và cô cùng nhau bước vào bên trong.

Cô Phương sai người giúp việc để thức ăn lên bàn, tôi rửa tay xong liền ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn một bàn toàn sơn hào hải vị, nhưng tôi

không có cảm giác ngon miệng gì cả. Lúc này Trình Chân đạp xe theo sau cũng đã về đến nơi, cậu ấy rửa tay xong liền ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Mẹ, hôm nay là ngày gì vậy? Sao lại có nhiều món ăn thế này, mấy người chúng ta ăn sao hết được?”

Cô Phương trả lời: “Đình Đình nói con đã gầy đi nhiều lắm, là mẹ cố tình làm thật nhiều món mà con thích đấy, Tiểu Vi, cháu cũng ăn nhiều một chút nhé!”

Tôi có chút chột dạ cúi thấp đầu xuống, Trình Chân quả thực đã gầy đi rất nhiều, hơn nữa chính tôi lại là thủ phạm khiến cậu ấy thành ra thế này.

Trình Chân thật sự rất biết cách nói chuyện, sự có mặt của cậu ấy khiến không khí trở nên thú vị. Lúc ăn cơm, cậu ấy đã khiến cô Phương cười mãi không ngớt.

Cô Phương vừa ăn vừa cười, nói: “Con trai à, con qua đây, đến ngồi cạnh mẹ nào”.

Trình Chân bướng bỉnh lập tức nói: “Ăn ngon là được rồi, sao phải đổi chỗ làm gì ạ?”

Sắc mặt cô Phương dần dần tối lại, đập tay vào chỗ ngồi bên cạnh và nói: “Lại đây, con đã bao lâu rồi không ngồi ăn cơm cùng mẹ hả?”

Trình Chân nhìn tôi một cái rồi đành phải chuyển sang ngồi cạnh cô Phương. Sau đó, mấy người chúng tôi chỉ chú tâm ăn uống mà không ai nói câu gì. Nghe hai mẹ con họ nói chuyện, tôi hoàn toàn không thể chen vào, cảm thấy bản thân như người thừa vậy. Tôi hy vọng bữa ăn nhanh chóng kết thúc để có thể sớm quay về trường học.

Nhưng ăn cơm xong, trời đã chuyển dần sang tối, cô Phương xem ra cũng tâm lý, giữ tôi ở lại ngủ. Tôi đang nghĩ một lý do để từ chối thì Trình

Chân nói: “Chuyến xe cuối cùng trở lại trường đã đi rồi. Chị định về kiểu gì?” “Chị gọi xe về cũng được”.

“Ở đây bắt xe không tiện lắm”.

“Ngày mai chị còn phải lên lớp”.

“Bắt chuyến xe sớm nhất ngày mai về vẫn kịp mà”.

Trong lúc chúng tôi đang tranh cãi, cô Phương đã vào phòng khách nhận điện thoại, Trình Chân nhân cơ hội này liền hỏi tôi: “Mẹ em có gì đáng sợ cơ chứ? Hay là chị không muốn ở cùng với em?”

Tôi cắn chặt môi nói: “Trình Chân, tối qua chị gửi tin nhắn cho em đã bị mẹ em đọc được rồi”.

Trình Chân sững người, im lặng một lúc rồi nói: “Bất kể như thế nào, em cũng sẽ không thay đổi”.

Tôi lắc đầu: “Ngộ nhỡ, mẹ em kiên quyết không đồng ý cho chúng ta...”

Trình Chân ngắt lời tôi, dùng sức nắm chặt lấy tay tôi: “Tiểu Vi, đừng nói nữa, hãy ở bên cạnh em”, cậu ấy hạ thấp giọng, “Đừng do dự nữa, có được không?”

Có được không? Cậu ấy cầu xin tôi, một người con trai kiêu ngạo lại đang dùng giọng điệu này để cầu xin tôi. Tôi phải làm thế nào đây? Rốt cục là phải cần có dũng khí như thế nào để đối diện với tấm chân tình này đây?

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cậu ấy và mỉm cười.

Đúng lúc này cô Phương cũng nghe điện thoại xong và quay trở lại, tôi giật mình, nhanh chóng rút tay lại, Trình Chân nhân tình thế đó cũng dứt tay vào trong túi quần.

Cô Phương bước đến và nói: “Không còn sớm nữa, Tiểu Vi tối nay ở lại đây, ngày mai cô đưa cháu quay lại trường”.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải đồng ý, nhanh chóng bước lên lầu, cũng không dám nhìn sắc mặt của cô Phương. Bàn tay tôi thấy hơi run, tim như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Tắm rửa xong xuôi, tôi từ phòng tắm bước ra, đúng lúc lại gặp Trình Chân.

Tôi mặc trên người bộ đồ ngủ đầy những nhân vật hoạt hình mà cô Phương đã chuẩn bị, gặp nhau trong hoàn cảnh này, tôi nhất thời cảm thấy có chút lúng túng, tôi căn môi nói với Trình Chân: “Chị tắm xong rồi, em vào đi”.

Lúc đi ngang qua, Trình Chân nắm lấy tay tôi, rất nhanh, tôi không thể nào rút ra được.

Tôi lo lắng nhìn xung quanh, chỉ sợ cô Phương đột nhiên xuất hiện từ đâu đó.

“Em làm gì vậy, bị nhìn thấy sẽ không hay đâu”. Bầu không khí ấm áp trong phòng bắt đầu lan tỏa, Trình Chân nắm chặt lấy tay tôi, tôi cảm thấy mọi thứ trước mắt như một giấc mơ vậy, trong lòng vừa có chút lo lắng lại vừa cảm thấy hạnh phúc.

Trình Chân nhìn tôi, hỏi rõ từng chữ một: “Đến bao giờ, chị mới có thể thật sự ở bên cạnh em mà không phải lo lắng điều gì?”

Tôi nhìn chằm chằm vào Trình Chân, không nở rời ánh mắt, nhưng cũng không thể nói được những lời trong lòng, đành phải hỏi cậu ấy: “Lúc nhỏ tại sao em lại thích bắt nạt chị như vậy?”

Trình Chân cười nói: “Không biết sao, vì chị luôn để cái bộ mặt ra vẻ không quan tâm bất cứ chuyện gì cả, nên em mới thích bắt nạt chị, nhưng chị lúc ấy quả thực rất ngốc, lúc nào cũng dễ dàng tin người khác. Lúc nhỏ đã thế, bây giờ cũng như vậy”.

“Đúng vậy, vì thế mà chị rất dễ bị lừa gạt”.

Tôi của ngày xưa ngây thơ, sẵn lòng tin tưởng người khác, còn tôi của bây giờ, lại trở nên mềm yếu, thiếu tích cực, không giỏi biểu lộ, thường hay bối rối, không biết phải làm sao. Tôi bỗng cảm thấy rất buồn bực, tại sao tôi lại trở thành một người như thế này?

Dường như cảm nhận được sự buồn phiền trong lòng tôi, Trình Chân xoa xoa đầu tôi nói: “Vì thế mà chị mới gặp được em, để em đến giải cứu cho chị”.

Lúc cậu ấy cười, ánh mắt toát lên vẻ dịu dàng, ấm áp, người thiếu niên lạnh lùng, xa cách ấy, trước mặt tôi càng ngày càng hay để lộ ra nụ cười đẹp đẽ đến vậy.

Tim vừa loạn nhịp, tôi nắm chặt tay, sau đó từ từ ôm Trình Chân, tôi cảm nhận được ngay lập tức hơi ấm từ người cậu ấy, cả nhịp đập rất chân thật của trái tim, tôi nhẹ nhàng nói: “Trình Chân, có thể em vẫn chưa hiểu được tình cảm của chị, đến tận lúc này, chị vẫn không dám tin tất cả những chuyện này đều là thật”.

Trình Chân thở dài, nhìn ánh mắt vô định của tôi, đưa hai tay ra ôm lấy tôi, xoa xoa tóc mái của tôi, dịu dàng hôn lên môi tôi...

Trình Chân thấp giọng nhẹ nhàng nói: “Không phải là mơ, sao có thể là mơ được chứ?”

Gió thổi nhẹ bay một góc rèm cửa lên, ánh trăng đêm dịu dàng, lén lút chui vào phòng, chiếu lên bóng chúng tôi đang hôn nhau, ánh trăng trắng

bạc lấp lánh, vỡ ra từng mảnh trên nền nhà.

Tôi cảm giác tim mình đập nhanh đến mức như đang ngồi trên tàu điện cao tốc phi lên tận mây xanh, bắt đầu từ điểm thấp nhất của đường ray, bỗng bành lướt qua, nhưng lòng bàn tay ấm áp của Trình Chân truyền đến một hơi ấm rõ ràng, cho tôi biết tất cả mọi chuyện đều là thực.

Xung quanh vô cùng yên lặng, đến mức có thể nghe thấy tiếng bước chân ngoài cầu thang vắng vắng ngay bên tai, tôi lập tức đẩy Trình Chân ra.

Cô Phương đã xuất hiện ở đầu cầu thang, nhìn thấy chúng tôi, hỏi: “Muộn thế này rồi, sao vẫn chưa ngủ?”

“Cháu ngủ bây giờ đây ạ, cháu đang chuẩn bị đi tắm”.

Cô Phương nói với ánh mắt mệt mỏi: “Ừ, tắm nhanh rồi đi ngủ đi thôi”.

Tôi đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng đi lên tầng, vốn không dám nhìn về mặt của cô Phương, chân bước vội, nhịp tim vẫn còn đập loạn lên.

Quay trở về phòng, tôi đứng dựa vào cánh cửa, trong lòng cảm thấy ngỡ ngàng, không nhớ mình đã nói những gì, suy nghĩ của tôi vẫn còn đang bay bổng trong không trung, cảm giác vừa ngọt ngào vừa hoảng sợ lúc này lại ùa đến.

Dường như tôi đã chờ đợi rất lâu, kiếm tìm rất lâu, đến hôm nay, cuối cùng cũng đã tìm thấy người có thể từng bước từng bước, chậm rãi bước vào cuộc sống của người kia.

Buổi sáng, cô Phương dậy từ rất sớm, cũng không nói gì, ăn xong bữa sáng liền đứng dậy nói với tôi: “Tiểu Vi, hôm nay mấy giờ cháu vào học?”

“Tám giờ ạ!”

“Ừ, vẫn còn sớm, cô đưa cháu đến trường, Trình Chân, con tự đi xe đến trường nhé!”

Trình Chân nhìn tôi với ánh mắt đầy suy tư, gật gật đầu nói: “Vâng”.

Xe chạy thẳng qua cầu, lúc cô Phương lái xe vào đến thành phố, thì đột nhiên dừng lại phía bên đường. Ánh mặt trời xuyên qua các tầng mây chiếu lên nửa bên khuôn mặt cô, ánh nắng tỏa xuống từng chút từng chút một.

Cô Phương nói với tôi: “Tiểu Vi, cô thấy Trình Chân, thằng bé dạo này rất lạ, cô giáo của Trình Chân nói thời gian gần đây thằng bé hay trốn ra khỏi trường, cô hỏi nó đi đâu, thì nó không nói gì”.

Tôi mím chặt môi, không nói gì, từ lúc ngồi lên xe đến giờ, tôi luôn cảm thấy lo sợ, lúc này lại càng không có dũng khí để mở miệng.

Cô Phương nhìn tôi, chậm rãi nói tiếp: “Trình Chân từ trước đến nay luôn tự do, phóng khoáng, tuổi lại nhỏ, vẫn đang trong thời gian thích nổi loạn, đây là lúc cần có người chỉ bảo nó. Tiểu Vi, cháu là chị, từ bé cháu đã rất hiểu chuyện, vì thế mà cô hi vọng cháu có thể khuyên bảo Trình Chân, chú ý học hành, đừng để bị phân tâm”. Cô Phương cố ý nhấn mạnh mấy từ “cháu là chị”, hình như cô thật sự đang coi như không có chuyện gì xảy ra, đẩy hết mọi chuyện sang cho tôi giải quyết.

Tôi cúi đầu, khẽ nói: “Cô Phương, Trình Chân là một người rất có chủ kiến, cháu tin Trình Chân hiểu rất rõ cậu ấy đang làm gì”

Cô Phương sửng người nhìn tôi một lúc, ánh mắt dần trở nên sắc nhọn. Giọng điệu của cô đã nặng nề hơn, nói: “Cô còn nghĩ cháu là đứa trẻ rất hiểu chuyện. Trình Chân vẫn chưa chín chắn, có chút cảm giác bị thu hút với cháu cũng là điều dễ hiểu, nhưng, sao cả cháu cũng không hiểu chuyện thế?”

Câu nói ấy của cô Phương như một lời cảnh cáo, khiến tôi càng trở nên bối rối, trong lòng tôi như có một đám mây đen nặng trĩu đang bao phủ. Tôi tránh ánh mắt của cô, cắn chặt răng: “Thưa cô, chuyện giữa cháu và Trình Chân... chúng cháu thật lòng”.

Cô Phương ngay lập tức im bặt, dường như cô đang phải chịu một cú sốc vô cùng lớn, cô trừng mắt nhìn tôi hồi lâu rồi thở hắt ra một hơi dài: “Hai đứa thật sự muốn ở bên cạnh nhau sao, sao có thể được, hai đứa sao có thể như thế được... Không được, cháu và Trình Chân tuyệt đối không thể ở bên nhau được, tuyệt đối không thể!”

Lúc này tôi cũng chẳng còn con đường nào để lùi lại nữa, nhưng chỉ cần nghĩ đến Trình Chân, nghĩ đến ánh mắt quan tâm, nghĩ đến đôi môi ấm áp ấy, nghĩ đến cảm giác bình yên nhẹ nhõm mỗi khi đối diện với Trình Chân, trong thoáng chốc, tôi như được tiếp thêm dũng khí, tôi nói một cách thành thực: “Cô Phương, cháu có thể khuyên bảo Trình Chân nghiêm túc học hành, cũng sẽ không làm ảnh hưởng chuyện học của cậu ấy. Cô nói gì cũng được nhưng cháu tuyệt đối không thể rời xa cậu ấy”.

Tôi chưa bao giờ tôi thấy khuôn mặt cô Phương lại khó chịu như vậy, cô trợn trừng mắt nhìn tôi: “Cháu có biết là hiện giờ hai đứa đang làm gì không? Hai đứa...”. Cô còn muốn nói tiếp điều gì đó nhưng lại không thể thốt ra được, tình hình trở nên càng lúc càng căng thẳng: “Tiểu Vi, nếu cháu thật sự muốn tốt cho Trình Chân, hãy rời xa nó và quên tất cả mọi chuyện đi, hãy để nó sống cuộc sống như trước đây”.

Chúng tôi như vậy lẽ nào có điều gì đó không bình thường sao, tôi nắm chặt tay, yên lặng nhìn cô, bầu không khí trong xe trở nên ngột ngạt và nặng nề, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể khiến người ta bị tắt thở.

Tôi không hiểu vì sao ngay từ nhỏ cô Phương đã không ưa tôi, lúc đó chỉ cần tôi nằm mơ gặp ác mộng, miệng hét gọi hai tiếng “mẹ, mẹ”, chú Trình đều ôm tôi vào lòng, an ủi dỗ dành tôi: “Tiểu Vi à, Tiểu Vi là dũng

cảm nhất, không sợ gì hết”, cứ như vậy đổ tôi vào giấc ngủ. Chỉ cần sau mỗi lần chú Trình dỗ dành tôi như vậy, nét mặt cô Phương đã lại tỏ vẻ khó chịu, có lúc còn cãi nhau với chú Trình. Tôi vốn là người rất nhạy cảm nên chẳng mất nhiều thời gian để phát hiện ra điều đó, vì thế mà dần dần cho dù có tủi thân cũng không dám để chú biết, tôi thường tự tìm một nơi trốn vào trong đó và khóc, cứ khóc cho đến khi cổ họng khản đặc và trời thì tối sẫm lại. Mỗi lần như vậy người tìm thấy tôi luôn chỉ có Trình Chân, cậu ấy không bao giờ hỏi lí do tôi khóc là gì, tiến đến gần tôi, xoa lên khuôn mặt tôi, sau đó kéo tôi về nhà.

Những suy nghĩ của tôi dần rơi vào miền ký ức, tôi cắn chặt môi, ngẩng đầu nói giọng dứt khoát nhất: “Trừ phi Trình Chân trực tiếp nói với cháu, nếu không thì cháu sẽ không rời xa cậu ấy”.

Cô Phương kinh hãi nhìn chăm chăm vào tôi: “Trình Chân là con trai cô, chẳng lẽ ngay cả nó cô cũng không hiểu rõ sao, nó không giống như cháu nghĩ đâu, tất cả những chuyện này đối với nó chỉ là một chút cảm giác rung động nhất thời mà thôi...”

Người tôi run lên, tôi nói mà không ngừng lắc đầu: “Không phải như cô nói đâu”. Khi Trình Chân nhìn tôi, trong ánh mắt ấy ẩn chứa một nụ cười trêu mếu, nắm chặt bàn tay tôi, từ từ ôm tôi vào lòng cậu ấy từ phía sau tôi... tất cả những hành động ân cần chu đáo ấy, sao có thể là rung động nhất thời được?

Lòng tôi chợt dâng lên một nỗi đau xót, tôi buột miệng nói: “Cháu... cháu tuyệt đối không thể chia tay Trình Chân được”.

Cô Phương tròn mắt nhìn tôi, cố gắng kiềm chế cơn tức giận đang chực trào lên, nói bằng giọng run run: “Sao cháu lại có thể cố chấp như vậy, cháu, cháu có biết là cháu và Trình Chân là hai chị em ruột không!”

Tôi cảm thấy trong đầu tôi vừa vang lên tiếng nổ lớn, tôi ngẩng đầu lên một cách chậm chạp vô thức: “Nghĩa là sao, cháu thực sự không hiểu ý cô”.

Cô Phương mệt mỏi dựa lưng vào ghế xe, mắt nhắm nghiền, với cô lúc này việc tiếp tục giải thích là vô cùng khó khăn, do dự trong giây lát cô mới quyết định nói tiếp: “Thôi bỏ đi, sẽ có một ngày cháu hiểu... mẹ cháu... và chú Trình cách đây rất lâu đã từng có thời gian ở bên nhau, chỉ là về sau vì nhiều lý do đã khiến họ phải chia tay mà thôi”.

Tôi không dám tin những điều cô Phương nói, hóa ra bấy lâu nay tôi luôn cho rằng chú Trình là một người bạn bình thường của mẹ, chưa bao giờ nghĩ rằng giữa họ lại có một quá khứ như vậy. Cố hết sức bình tĩnh trở lại, tôi bắt đầu tìm một điều gì đó để phản kháng: “Cứ cho rằng hai người đã từng ở bên nhau, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh được cháu và Trình Chân là hai chị em ruột!”

Cô Phương tiếp lời: “Tiểu Vi à, khi mẹ cháu qua đời vì tai nạn giao thông, chú Trình đã đưa cháu về đây, cháu và mẹ cháu trông rất giống nhau, cô không đồng ý cho cháu sống tại nhà cô, nhưng lúc đó cha cháu lại đang ở nước ngoài, cô đã một mực định đưa cháu về bên đấng cha cháu, nhưng cho dù cô phản đối như thế nào, chú Trình vẫn nhất quyết để cháu ở lại, thậm chí còn quan tâm đến cháu hơn cả Trình Chân”.

Lời nói của cô Phương như gợi lại hồi ức đau thương của tôi, lúc đó khi mẹ vừa mất, tôi còn quá nhút nhát, thoát nhìn thấy cô Phương tôi đã cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, chỉ dám rụt rè nép sau lưng chú Trình, khi nhìn thấy cô chú cãi nhau, tôi khóc lóc đòi về nhà, đòi gặp bố tôi. Nhưng khi nhìn thấy tôi như vậy, chú Trình ngay lập tức ôm tôi vào lòng, trìu mến nhìn tôi mà nói: “Tiểu Vi, đừng sợ, cháu cứ yên tâm sống ở đây, nơi này chính là nhà của cháu, chú chính là cha của cháu”.

Cô Phương lại hỏi tôi: “Không biết cháu có còn nhớ có một lần khi nhà tiếp một vị khách, vừa nhìn thấy cháu đã nghĩ rằng cháu là con gái cô, nói cháu và Trình Chân giống hệt bố nó...” Tai tôi ù lên, tôi không dám nghe tiếp những lời cô Phương nói, trong đầu chỉ còn nghe rõ mồn một những từ “cháu và Trình Chân giống hệt bố nó”.

Lẽ nào tôi thực sự là chị gái của Trình Chân sao, vì thế mà người khác mới nói chúng tôi rất giống nhau, vì thế mà chú Trình mới đối xử tốt với tôi như vậy, mỗi lần nhắc đến mẹ tôi là cô chú lại cãi nhau?

Cô Phương thở dài, nhìn tôi bằng ánh mắt không giấu được sự thương xót, cô chậm rãi nói: “Cháu vẫn còn nhỏ, một số chuyện vẫn cần có thời gian, chỉ cần cháu và thằng bé Trình Chân đó... chẳng may...”, đột nhiên giọng cô trầm xuống, “Tiểu Vi, cô vẫn cho rằng cả đời này chỉ cần không nói ra chuyện này, hãy cứ để nó qua đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, thế nhưng, hai đứa rốt cục lại như vậy, cháu đã bao giờ nghĩ rằng nếu Trình Chân thật sự là em trai cháu, thì hai đứa, hai đứa...” Đầu tôi trở nên choáng váng, mắt hoa lên, lời nói của cô Phương như đâm mạnh vào tim gan tôi, khiến hi vọng duy nhất còn sót lại cũng tiêu tan mất.

Tại sao tôi lại là chị gái của Trình Chân, ngày hôm qua chúng tôi vẫn còn có thể ở bên cạnh nhau, khó có gì có thể chia cắt được hai đứa, nhưng hôm nay cảm giác dường như từ đây chúng tôi sẽ không thể gặp mặt nhau được nữa.

Trên đường trở về trường, tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Đến trước cổng trường, cô Phương đỗ xe, khi tôi bước xuống cô đã gọi tôi lại, khuôn mặt lộ rõ sự mệt mỏi chán chường, vừa nói vừa thở dài: “Tiểu Vi, cháu hãy rời xa Trình Chân, điều đó sẽ tốt cho cả hai đứa”.

Lúc này, cô Phương thực sự trông giống một người mẹ đang lo lắng cho con trai của mình, thế nhưng với tôi chỉ còn lại cảm thấy nặng nề.

Tôi vốn dĩ đã không thể lựa chọn, mắt mở to, tôi nhìn cô Phương bằng ánh mắt thất thần, môi mấp máy nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tôi cắn chặt môi dưới, cánh tay mở cửa xe trong phút chốc cũng trở nên bất lực.

Xuống xe rồi, tôi mới cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, lạnh buốt. Hai tay tôi nắm chặt đến tê dại, tựa như có hàng trăm nghìn con côn trùng đang gặm nhấm tâm can tôi.

Tôi cố hết sức bước đi, những cơn gió lạnh tấp vào mặt, khó chịu hơn cả vết dao cứa. Nước mắt cứ thế tuôn ra, chảy xuống miệng, lạnh lẽo và mặn chát. Luồng không khí lạnh giá luồng sâu vào cổ áo đồng phục đang bẻ hờ khiến toàn thân tôi đông cứng đến độ không còn chút cảm giác nào nữa.

Tôi lặp lại lời nói của cô trong vô thức: “Điều đó sẽ tốt cho cả hai đứa”.

Tâm hồn tôi dường như đã ra khỏi thân xác rồi, tôi cứ đi loanh quanh trong cái thành phố toàn người xa lạ này. Điện thoại trong túi gấp gáp rung lên từng hồi, qua một lúc lâu tôi mới bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại có vẻ đang khá ầm ĩ, tôi đã hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy mã vùng quê mình, hơn nữa lại là số lạ. Giọng một người lạ vang lên kèm theo giọng điệu rất khó xác định: “Là Tiểu Vi phải không?”

Tôi đáp: “Vâng, xin hỏi chú là...?”

Người ấy ngay lập tức nói: “Chú là đồng nghiệp của bố cháu, hôm nay trên công trường xảy ra một sự cố, bây giờ cháu đến bệnh viện XX thành phố X ngay đi, cha cháu đang được cấp cứu!”

Chiếc điện thoại rơi, khiến cho pin và máy tung tóe trên đường phát ra âm thanh khô khốc. Tôi quỳ xuống nhặt, những âm thanh mà phải khó khăn lắm tôi mới có thể thốt ra được từ trong lồng ngực: “Không phải là sự thật, điều này không phải thật”.

Một ngày trôi qua mà không hề có bất kỳ một điểm báo trước nào, mọi cú sốc đều xảy đến một cách dồn dập, phải chăng muốn làm tôi khuyu ngã.

Tâm trạng tôi rơi vào tình thế hoảng loạn sợ hãi đến cùng cực... tôi gần như khóc lên với người lái xe: “Phiền chú đưa cháu đến bến xe một cách nhanh nhất...”

Người tài xế lẳng lặng phóng xe như bay đến bến xe, tôi mua vé, vẫn còn hơn nửa tiếng nữa xe mới chạy, tôi đem chiếc điện thoại vừa bị rơi tan tành ra lắp lại, may mà nó vẫn chưa hỏng hóc gì. Tôi mở lại máy, vài mẫu tin nhắn chưa đọc đều của Trình Chân.

Tôi đã do dự rất lâu, rốt cục vẫn gọi một cuộc điện thoại, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, chưa kịp đợi tôi mở lời, chỉ nghe thấy tiếng Trình Chân hỏi rất to: “Chị đang ở đâu, chị họ em nói cả ngày hôm nay chị không đi học, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao không trả lời tin nhắn của em, điện thoại thì không gọi được, chị có biết em lo lắng như thế nào không? Sao chị không nói gì thế?”

Tôi hít một hơi thật sâu: “Bố chị bị tai nạn, bây giờ chị phải trở về nhà, một chút nữa chị sẽ gọi cho thầy giáo để xin phép nghỉ”.

Trình Chân ân cần hỏi tôi: “Chị không sao chứ?”, tôi không ngờ Trình Chân lại nghe được tiếng nghẹn khe khẽ từ phía tôi.

“Không sao”

“Nếu không thì em sẽ xin phép nghỉ rồi đi cùng chị”.

Tôi vội vàng lắc đầu: “Đừng, em đừng đến”. Những lời mà cô Phương nói lại vang lên bên tai tôi như những lời thần chú, tôi cắn chặt môi dưới, nói: “Trình Chân, chị không muốn làm ảnh hưởng đến em”.

Trình Chân vội đáp: “Cái gì mà ảnh hưởng với không ảnh hưởng, sao chị lại nói giống như mẹ em thế nhỉ!”

Cảm giác đau đầu, tôi không còn chút kiên nhẫn nào để nói tiếp với cậu ấy nữa: “Thôi đừng nói nữa, em mau ôn tập đi, ở đây có bác sĩ rồi, em đến cũng làm được gì đâu?”

Trình Chân trả lời tôi với sự thất vọng: “Vậy lúc nào rảnh em sẽ đến tìm chị”.

Cả một buổi sáng chịu đựng trong sự dẫn vật, tôi đã biến mình thành một con người nóng nảy, tôi sẵn giọng: “Sao lúc nào em cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình thế, có biết là mẹ em lo lắng như thế nào không?”. Sau khi trút ra được hết, tôi cũng cảm thấy bình tâm trở lại.

Trình Chân im lặng hồi lâu, đột nhiên cậu ấy hỏi tôi: “Tiểu Vi, có phải chị đã nói chuyện gì với mẹ em không?”

Nước mắt tôi cứ thế tuôn ra mà không hề báo trước, tôi nhắm chặt mắt, ghen ngào nói với cậu ấy: “Không phải, chỉ là chị cảm thấy... chúng ta nên chia tay thì tốt hơn”. Những lời cuối cùng đó dường như đã rút hết toàn bộ sức lực của tôi rồi.

Tôi đập má, cảm giác mệt mỏi rã rời xâm chiếm toàn bộ con người tôi, chẳng còn muốn nghĩ thêm điều gì nữa, trong lòng chỉ hi vọng bố tôi không xảy ra chuyện gì.

Ngồi trong ô tô khoảng vài tiếng đồng hồ, tôi vội lao ngay đến bệnh viện, khi đến nơi bố tôi vẫn đang được cấp cứu trong phòng phẫu thuật. Người đàn ông khi nãy gọi điện cho tôi đã kịp nhìn thấy tôi, ông vỗ vỗ vào

vai tôi, an ủi: “Cháu là Tiểu Vi phải không, bố cháu vẫn đang trong cuộc phẫu thuật, đừng quá lo lắng, ngồi xuống thở chút đã”.

Trực chờ ngoài phòng phẫu thuật suốt một đêm, vì quá lo lắng cho bệnh tình của bố mà tôi không dám rời đi nửa bước, đúng chín giờ tối, một người bước ra từ phía phòng phẫu thuật, tôi ngẩng đầu nhìn, khẽ giật mình, tôi ngập ngừng reo lên: “Chú Trình!”.

Chú Trình đến trước mặt tôi: “Tiểu Vi, Trình Chân đã nói hết với chú rồi, chú đến xem xem có thể giúp được gì không”.

Đột nhiên cánh cửa phòng phẫu thuật bật mở, một y tá từ trong đi ra, tôi nóng ruột chạy qua hỏi: “Cô y tá, bố cháu sao rồi ạ?”

Người y tá nhìn tôi rồi nói: “Bệnh nhân mất rất nhiều máu, cần lập tức truyền máu, trong kho hiện tại đang thiếu nhóm máu O, xin hỏi các vị ở đây có ai nhóm máu O không?”

Lúc này tôi đã không còn quan tâm đến quá nhiều chuyện khác, trong lòng chỉ còn hi vọng cứu được bố tôi.

Tôi nói: “Cháu là con gái ông ấy, hãy lấy máu của cháu đi”.

“Được, cùng cô qua bên này thử máu”.

Chú Trình đưa tay ngăn tôi lại: “Tiểu Vi, cả ngày cháu chưa ăn gì rồi, đừng nên cố sức”. Rồi quay người qua nói với cô y tá - “Tôi cũng thuộc nhóm máu O, hãy thử máu tôi trước”.

Tôi ngạc nhiên nhìn chú Trình, nghĩ đến điều cô Phương nói tôi có thể là con gái của chú mà càng thêm phần nghi ngờ.

Sau khi lấy máu xong, chú Trình liền quay ra an ủi tôi: “Tiểu Vi, cháu đừng quá lo lắng, bố cháu sẽ không sao cả, trái lại cháu nên coi lại khuôn

mặt xanh xao của cháu, đi ăn chút gì đi”.

“Cháu không thể nuốt nổi” - Tôi lắc đầu nói.

Chú Trình nhìn ánh mắt hốt hoảng của tôi, bảo tôi vào trong phòng nằm nghỉ một lúc, tôi bất giác thuận theo lời chú Trình, thoáng chốc đã cảm thấy xây xẩm hết cả mặt mày, vừa đặt lưng lên chiếc giường kê trong phòng đã nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, chú Trình nói cuộc phẫu thuật của bố tôi đã rất thành công, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, tôi nhìn chú với ánh mắt thăm dò: “Chú Trình, chú và cha mẹ cháu hình như đã biết nhau từ rất lâu rồi phải không?”

Ánh mắt chú Trình biểu lộ một sự hồi tưởng, phải rất lâu sau mới thấy chú cất lời: “Đúng vậy, nếu tính ra chú và cha mẹ cháu cũng biết nhau hơn hai mươi năm rồi, lúc đó mẹ cháu cũng chỉ trạc tuổi cháu, Tiểu Vi, khi cháu cười trông rất giống mẹ, đáng tiếc là mẹ cháu, cô ấy...”, chú Trình bỏ dở câu nói, chỉ thờ dãi trong sự thương tiếc.

Tôi nghĩ một lúc, nhưng vẫn không ngăn được câu hỏi: “Chú Trình, sao chú lại đối tốt với cháu như vậy?”

Chú Trình ngậy người ra nhìn tôi rồi cười nói: “Đương nhiên rồi, vì chú luôn coi cháu là con gái chú mà, có việc gì khó khăn, chú nhất định sẽ giúp cháu”.

Tôi gật đầu lấy lệ, trong lòng lại càng thêm thấp thỏm lo lắng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong căn buồng bệnh nhân tĩnh lặng, chú Trình bắt máy và nghe một lúc, chú cau mày, khuôn mặt lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn: “Được rồi, được rồi, đợi lát nữa tôi sẽ gọi lại”.

Chú Trình tắt máy rồi đi đến trước mặt tôi, nói: “Tiểu Vi, chú về trước đây, có việc gì cứ gọi điện cho chú”. Dứt lời, lại dặn dò tôi mấy câu rồi mới quay người bước đi.

Tôi tiễn chú ra đến tận cửa, mắt cứ dõi theo những bước đi ấy, trong lòng chợt có một cảm giác khó tả.

Đêm hôm ấy, tôi ngủ lại trong bệnh viện, để đề phòng bệnh tình của bố tôi tiến triển không tốt.

Khi trời sắp sáng, tôi nằm gục trên đầu giường, mắt nhắm lại, ngón tay của bố tôi đột nhiên chạm khẽ vào tôi, nói: “Tiểu Vi”.

“Bố tỉnh rồi à?”. Tôi đang gục người bên cạnh bố, nước mắt tuôn ra nhưng tôi không để những tiếng khóc đó thành tiếng.

Bố tôi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi: “Con gái ngọc, khóc cái gì chứ, có gì mà phải khóc”.

Tôi vội vàng quệt nước mắt, thở một hơi dài, lắc đầu nói: “Không có gì, vừa nãy chú Trình qua đây”. Ngẩng đầu nhìn bố, tôi hạ giọng: “Chú ấy nói luôn coi con như con gái”.

Bố tôi gật gù đầu, nửa đùa nửa thật nói với tôi: “Tiểu Vi của chúng ta thật may mắn, có đến hai người bố thương yêu con”.

Nghe như thế trong lòng tôi lại như có tiếng sét dội về, những giọt nước mắt nóng ấm lại từ hai bên khóe mắt trào ra, cảm giác vô cùng khó chịu, tôi gục đầu lên người bố tôi: “Con chỉ cần một người bố thôi, con không cần người khác làm bố con, con không cần, con chỉ là con gái của bố thôi”.

Bố tôi ho lên một tiếng, sau đó ông nở một nụ cười nhẹ, vỗ vỗ lên lưng tôi: “Nói gì ngọc nghịch thế, xem ra lần này con đã quá sợ hãi rồi đây,

đương nhiên con là con gái bố, là con gái yêu duy nhất của bố”.

Tôi ngẩng mặt lên, tôi vừa nói vừa không dám tin: “Có thật không bố?... Như vậy con thật sự là con gái của bố đúng không?”. Tôi hỏi một cách thận trọng, e sợ tất cả không phải sự thật.

Bố tôi dường như đã nhìn thấu toàn bộ nỗi lo lắng của tôi, ông nói: “Tiểu Vi, có phải con định nói gì không?”

Lưỡng lự hồi lâu, tôi nhớ đến những lời cô Phương nói, tôi rụt rè hỏi: “Vậy tại sao lúc nhỏ bố lại để con sống trong nhà chú Trình?”

“Tiểu Vi”, bố tôi vì vừa trải qua cuộc phẫu thuật, nên sắc mặt vẫn còn rất xanh xao, dáng vẻ mệt mỏi, ông vỗ nhẹ lên lưng tôi, “Con ngốc quá, bố thường phải đi làm bên ngoài, mẹ con đi xa đã là một cú sốc quá lớn rồi, vì thế bố phải để con sống ở nhà chú Trình, không phải con đang trách bố đấy chứ?”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: “Bố, làm sao bố quen mẹ con?”

Bố tôi trầm tư hồi lâu rồi mới nói: “Thật sự có một việc con không biết, mẹ con và chú Trình ngày trước đã từng yêu nhau, về sau chú Trình vẫn tiếp tục làm việc tại đó, mẹ con thì kiên quyết trở về nhà, sau khi hai người chia tay, bố và mẹ con cùng trở về quê, qua thời gian tiếp xúc với nhau, cả bố và mẹ con đều ngầm hẹn hò nhau, dần dần yêu nhau rồi kết hôn”. Nói đến mẹ, nụ cười trên khuôn mặt bố tôi như rạng rỡ hơn, khuôn mặt cũng hồng hào hơn một chút, lời ông nói càng lúc càng nhỏ, “Tiểu Vi, con là minh chứng rõ ràng nhất cho tình yêu của bố và mẹ”, nói một hồi, bố tôi dường như đã thấm mệt, ông lại nhắm nghiền mắt.

Mọi thứ cuối cùng cũng đã có câu trả lời, tôi cảm thấy trong lòng vui mừng, hân hoan, giống như vừa được giải thoát từ trong một hố đen không ranh giới.

Trời sáng, một cô y tá vào lay tôi dậy: “Lý Vi, bên ngoài có người tìm cháu, mau đi đi”.

Tôi choàng tỉnh dậy, dụi dụi mắt, nhìn qua bố tôi vẫn còn đang ngủ say, tôi quay đầu hỏi: “Ai thế ạ, có việc gì xảy ra ạ?” Cô y tá cười nói: “Cháu đừng lo, là một người con trai, cậu ấy đến từ đêm hôm qua, nhưng đã quá thời gian cho vào thăm bệnh nhân, nên chúng tôi đã bảo cậu ấy sáng ngày mai đến, nhưng cậu ấy vẫn cứng đầu không nghe, không ngờ vẫn đợi ở ngoài kia cả đêm, chúng tôi thực sự chẳng còn cách nào, cháu mau ra gặp đi”, rồi cô ấy cười với tôi và nói tiếp, “Trông cậu ấy rất đẹp trai”.

Tôi vội chạy xuống tầng, nhìn thấy người đến tìm tôi quả nhiên là Trình Chân, trong lòng vừa vui vừa ngạc nhiên, cổ họng nghẹn lại, đầu óc trống rỗng, tim đập mạnh hơn. Mãi một lúc tôi mới cất tiếng hỏi: “Em... Sao em lại ở đây?”

Trình Chân đang ngồi trên băng ghế dài dưới tầng bệnh viện, vừa nhìn thấy tôi đã đứng ngay dậy, vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục trên người, rõ ràng đã vội vàng đến đây. Khuôn mặt còn những nét mệt mỏi, hốt hoảng hỏi tôi: “Lý Vi, sao chị không nói với em?”

Tôi thần người ra: “Nói với em chuyện gì?”

Trình Chân chậm rãi nói: “Tối hôm qua, bố em vừa trở về đã cãi nhau một trận với mẹ, tất cả em đều nghe thấy rồi, tất cả đều là mẹ em tưởng tượng quá nhiều mà ra thôi, em và chị vốn chẳng phải chị em gì cả, chỉ vì một chuyện tình cờ như vậy mà chị định chia tay với em sao? Cứ coi như mọi chuyện là thật, chị cũng phải nói với em, như vậy em mới có thể cùng chị giải quyết chứ, thế mà chị lại không chịu làm rõ đã vội chia tay với em là sao? Tình cảm của chúng ta chỉ đến mức đó thôi sao?”. Trải qua ngày hôm qua, tôi đã cảm thấy quá mệt mỏi, nhìn cô y tá đang đứng bên cạnh, tôi thở hắt ra, nói với Trình Chân: “Đi thôi, em còn chưa ăn sáng mà”.

Trình Chân nghiêm mặt nhìn tôi: “Chị còn tâm trạng ăn cùng em à?”

Tôi ngược mặt nhìn Trình Chân, mệt mỏi tựa lên vai cậu ấy: “Liệu có cần chị phải nói không, từ hôm qua khi biết bố chị đang phải cấp cứu cho đến giờ, toàn thân chị rã rời, như thế này em mới có thể tha thứ cho chị, mới cùng chị đi ăn bữa sáng à?”

Trình Chân ôm chặt tôi, nói: “Tiểu Vi, em xin lỗi, chị đã rất sợ đúng không?”

Thoáng chốc mắt tôi đỏ hoe, tôi nghẹn ngào nói : “Sợ, rất sợ, rất sợ, khi chị nghĩ chúng ta là chị em ruột, khi chị biết bố mình đang phải cấp cứu, khi chị đã tưởng rằng chúng ta sẽ phải chia tay nhau”. Tôi ôm chặt bờ vai cậu ấy, khóc nức lên từng hồi, dường như tất cả sự sợ hãi đều theo tiếng khóc tuôn ra hết. Tiếng Trình Chân vỗ về an ủi tôi một cách nhẹ nhàng.

Cánh tay gầy guộc nhưng mạnh mẽ luồn qua mái tóc tôi. Cậu ấy khom lưng, ánh mắt đen sáng lấp láy khiến người khác phải ngạc nhiên, thì thầm với tôi: “Em sẽ không để chị một mình nữa đâu, không bao giờ”.

Cố gắng kiềm chế sự xúc động trong lòng, tôi nhận ra trái tim mình đang run lên, là vui sướng, hay thốn thức? Hay kinh ngạc? Xúc động? Tất cả đều không thể nói nên lời.

Một người con trai, vì mình mà làm biết bao nhiêu việc, vậy mà tôi lại một lần nữa nhẫn tâm đẩy người ấy ra xa khỏi tôi, tất cả chỉ bởi vì sự cố chấp đáng chết này. Tôi không thêm biết sau khi chia tay, cậu ấy cũng sẽ nhớ, sẽ sợ hãi, sẽ buồn đau, sẽ thất vọng. Cuối cùng tôi cũng đã làm rõ tất cả, may mắn là mọi việc chưa quá muộn.

Món nợ tình cảm này tôi sẽ lấy cả cuộc đời tôi để trả cho cậu ấy.

Tôi vòng tay ôm chặt Trình Chân, thẳng thắn và thành thật nói với cậu ấy: “Trình Chân, em yêu anh, em muốn được ở bên anh mãi mãi”. Từng

câu từng chữ như khắc sâu vào tâm trí hai người chúng tôi.

Cánh tay Trình Chân cũng run run, ánh mắt cậu ấy tràn ngập một thứ cảm xúc không biết phải diễn tả như thế nào, là sự xúc động hay vui mừng hay là cái gì đi chăng nữa, tôi cũng không rõ, chỉ biết cậu ấy đứng lên trước mặt tôi, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

Giây phút này, mọi thứ xung quanh tôi như trở nên đẹp hơn, sinh động hơn, bởi vì người con trai trước mặt tôi, trong thoáng chốc, đã khiến tôi nhận ra rằng cậu ấy đối với tôi quan trọng như thế nào.

Trình Chân chỉ nói một câu bên tai tôi, nhưng cảm động hơn, chân thành hơn bất kỳ lời hẹn ước nào.

“Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau!”

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)